

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ЕДИН НЕВИНЕН КЛИЕНТ

ВСИЧКИ ТЪРСИМ ЧОВЕК, НА КОГОТО ДА СЕ ДОВЕРИМ –
ДОРИ ТОВА ДА НИ УБИЕ!

СКОТ ПРАТ

ИЗДАТЕЛСКА КУЛИА БАРД

СКОТ ПРАТ ЕДИН НЕВИНЕН КЛИЕНТ

Превод: Асен Георгиев

chitanka.info

Престъпление, каквото таблоидите обожават. Дело, за което повечето адвокати мечтаят.

Един проповедник е намушкан смъртоносно в мотел в Тенеси. Заподозряна е сервитьорка в стриптийз клуб. Адвокат Джо Дилард е твърде уморен да защитава хора, за които е сигурен, че са виновни.

Но един ден среща беззащитната Ейнджъл Крисчън — обвиняема на базата на косвени доказателства. Дилард е убеден, че тя не е в състояние да убие човек. Той обаче не включва в сметката останалите, въвлечени във въртопа на това шокиращо престъпление — отмъстителния детектив, сина на жертвата, жаден за разплата, както и собствената си сестра, забъркана в неприятности — всеки, от които ще помогне да се заличи линията между вина и невинност, между немислимата лъжа и неправдоподобната истина.

Роман, който преоткрива понятието за съдебен трилъер.

*Първият ми роман е посветен на най-красивия човек,
когото познавам.*

Обичам те, Кристи.

Обичам те с цялото си сърце.

ПЪРВА ЧАСТ

12 АПРИЛ

07:00

Днес беше четиридесетият ми рожден ден и първото, което трябваше да правя, бе да се оправям с Джони Уейн Нийл. Джони Уейн беше самовлюбен патологичен лъжец и социопат и това бяха положителните му качества. Той сам се наричаше „неспасяемо чудовище“. Помолих психиатъра да не го записва, защото не исках окръжният прокурор да го види. Чудовище или не, Джони Уейн все още ми беше клиент.

Нийл беше наел двамина от приятелите си главорези да убият красивата му млада и скъпо застрахована съпруга. Преди година се събудила една сряда в три през нощта и видяла двама непознати, надвесени над кревата ѝ. Двамата брутално я заклали, а тригодишният син на Джони Уейн, който тази нощ спял при нея, се мушна под леглото и слушал как умира майка му.

За по-малко от седмица следователите от филиала на ФБР в Тенеси (БРТ) и полицейското управление на град Джонсън разбраха кой е отговорен за убийството. Джони Уейн беше арестуван и обвинен в предумишлено убийство и заговор за извършване на предумишлено убийство. Поради гнусния характер на престъплението щатът Тенеси искаше смъртно наказание. Един безсърдечен съдия ме назначи за негов защитник. Тарифата за час беше сто долара — колкото на застаряваща проститутка.

Прокурорът предложи да оттегли исканата смъртна присъда, ако Джони Уейн се признае за виновен в предумишлено убийство и се съгласи да влезе в затвора и да остане там до края на живота си. Преди седмица бях съобщил предложението на Джони и той го прие неохотно. В девет сутринта трябваше да сме в съда, та Джони Уейн да може да признае вината си. Така че отидох в затвора, за да се погрижа да не промени намерението си.

След като поседях петнадесетина минути в кабинета на прокурора, въведоха облечения в оранжев комбинезон и с оковани ръце и крака Джони Уейн.

— Преди да застанем пред съда, исках да се уверя, че все още си готов да склучиш тази сделка — започнах аз, докато Джони спънато крачеше към стола. — Щом направиш признание, вече няма да има връщане.

Джони Уейн се вторачи в плота на масата. Късата му съвършено сресана коса имаше цвята на балирана слама. Беше доста по-дребен от мен — значително под метър и осемдесет, слаб и блед. Лицето и ръцете му бяха покрити с дребни червеникави лунички. Той започуква с пръсти по масата и забелязах, че скоро са му правили маникюр. От него се носеше миризма на шампоан.

— А бе, как успяваш да изглеждаш толкова добре поддържан тука? — попитах. — Всеки път, когато те видя, имаш вид на току-що излязъл от фризьорски салон.

Той извъртя очи. Бяха бледозелени и в зависимост от ъгъла и светлината понякога бяха изпъстрени с червени точки. Бяха разположени близо до носа и лявото беше леко разногледо. Затова на човек му беше неудобно да го гледа в очите. Аз поне никога не знаех къде точно гледа.

— Фактът, че съм затворен, не означава, че трябва да живея като скот — отговори той. — Мога да си купувам известни услуги.

— Имаш предвид бръснар?

— Имам бръснар. Веднъж седмично в килията ми идва един от затворниците. Подрязва ми брадата и мие и подстригва косата ми.

— И маникюр ли ти прави? — удивих се и пак погледнах ноктите му.

— Сам си го правя.

— А кой те пере? Всичките ми клиенти имат вид, сякаш спят в затворническите си дрехи.

— Дрехите ми се перат заедно с тези на останалите — каза той. — Аз само купувам препаратите и един тип се отнася към моите със специално внимание.

Говореше с тънък носов тенор, а произношението му беше съвършено. Представих си как натиквам лайно в устата му само за да обърка произношението на някоя дума.

— Защо се вълнуваш толкова от личната ми хигиена?

— Не ме вълнува. Просто ми стана любопитно.

Презрението му към мен беше направо осезаемо. При всяко посещение усещах как нараства като развиващ метастази рак, но изобщо не ми пукаше. На мен той ми беше не по-малко отвратителен. Излъга ме поне десет пъти и ни разкарва с моя детектив из цял Източен Тенеси по фалшиви следи, за да търсим измислени свидетели. Освен това непрекъснато хленчеше.

— Щом вече уточнихме тези невероятно важни неща — обади се Джони Уейн, — хайде да ми обясниш тази „сделка“, както толкова красноречиво я нарече.

— Работата е много проста — започнах. — И глупак би я разбрал.

— Да не би да намекваш, че съм глупак?

Нямаше полза да му отговарям искрено, затова се направих, че не го чувам.

— Сделката е, че се признаваш за виновен в предумишлено убийство. Съгласяваш се да получиш доживотна присъда без право на помилване. Отказваш се от правото си да обжалваш присъдата. В замяна ще продължиш да живееш. Джони Уейн ще отърве инжекцията. Това е, казано простичко.

Той изпръхтя презрително.

— На мен не ми звучи като много добра сделка.

— Зависи от гледната точка.

— Какво искаш да кажеш?

— Дали искаш да прекараш остатъка от живота си сред населението на затворите, където от време на време някой може да ти направи свирка, или да изкараш идващите петнадесет години изолиран в килия на смъртник и след това да умреш от инжекцията с отрова.

— Ама аз съм невинен.

— Разбира се. Обаче за съжаление доказателствата сочат нещо друго.

— Всички са косвени. Откровени лъжи.

— А какво ще кажеш за разпечатките на телефонните разговори, които съвпадат напълно с показанията, дадени от Клайв и Дерек пред полицаите? Те казаха, че това са обажданията ти да провериш дали са на път, за да убият Лора, и по времето, когато са се връщали след деянието.

Мускулите на челюстта му се стегнаха. Джони Уейн не обичаше да обсъжда факти.

— Ами четирите застраховки живот, които си сключил на нейно име през последните петнадесет месеца? Триста и петдесет хиляди долара, Джони!

— Много хора правят скъпи застраховки на съпрузите и съпругите си.

— Обясни ми тогава, защо им е на Дерек и Клайв да разправят, че си ги наел да убият Лора и че ще им дадеш десет процента от застраховката?

— Защото се опитват да си отърват задниците.

— Ако не си ги наел, защо ще я убиват? Та те дори не са я познавали.

— Защо, защо. За какво ми задаваш тези тъпи въпроси? Нали уж си ми адвокат?

Трябваше да донеса аудио записа, но реших да не го притискам много. Дерек и Клайв, главорезите, които беше наел, се огънаха веднага на разпита. Направиха пълни признания и казаха на полицията, че ги е наел Джони Уейн. Полицията ги оборудва с касетофони и ги изпрати да се срещнат с Джони Уейн, който заговорил свободно за убийството и парите. Когато за пръв път му пуснах записа, лицето му придоби доста странен цвят.

— Изслушай ме — казах аз. — Част от работата на адвоката е да дава добри съвети на своя клиент. Моят съвет е, че прокуратурата може да прати магаре за прокурор и пак да те осъди за това убийство. Доказателствата са съкрушителни, убийството е извършено по особено жесток начин и малкият ти син е бил очевиден. Моят съвет гласи, че вероятността да отнесеш смъртна присъда е почти стопроцентова.

— Никого не съм убил — отговори той.

— Може и да не си, но тя щеше още да е жива, ако не беше ти. Съдебните заседатели ще ти подирят сметка.

— Значи трябва да прекарам остатъка от живота си в затвора заради престъпление, което не съм извършил?

— Можеш да приемеш предложението им и да се признаеш за виновен, или ще бъдеш съден.

— С адвокат, който смята, че съм виновен.

— Не обвинявай мен. Аз просто ти казвам честно мнението си за това какъв ще е според мен резултатът. Би трябвало да си ми благодарен. Тъща ти и тъст ти не вярват в смъртното наказание, както впрочем и аз. Те си мислят, че ако те намерят за виновен и те осъдят на смърт, присъдата ще тегне на тяхната съвест. Тъкмо те убедиха окръжния прокурор да ти направи това предложение.

— Лицемерни тъпаци — подхвърли Джони Уейн.

Доця ми се да го плесна циганската. Джеймс и Рита Милър, родителите на неговата красива и невинна млада съпруга, бяха едни от най-милите хора, на които съм попадал. Джеймс Милър ми разказа, че Лора се запознала с Джони, докато учела в колежа „Карсън-Нюман“ — малко училище в Джеферсън Сити само на десет километра оттук. Джони Уейн, който следвал там задочно, бил постоянно присъствие в Баптисткия студентски съюз, място, където се събирали студентите баптисти. Там измамил Лора за дълбоките си християнски убеждения. Джеймс и Рита й казали, че са загрижени, но се доверили на преценката й. Джони Уейн изглеждал интелигентен и се държал така, сякаш я обичал. Те изобщо не предполагали, че под грижливо поддържаната външност и зад непринудената усмивка се крие чудовище. Скоро след сватбата в брака им се появили пукнатини и той започнал бавно, но сигурно да се руши. Скоро след третата им годишнина Джони изоставил Лора заради друга жена и се преместил в Северна Каролина. Бил в някакъв бар в Шарлот с бременната си в третия месец приятелка през нощта, когато Лора била убита.

Погледнах Джони Уейн и си представих как кокалчетата на пестницата ми се забиват в зъбите му. Картина, която ми подейства успокояващо.

— Е, какво избираш? — попитах. — Трябва да знам отговора ти, защото след два часа трябва да сме в съда.

— Трябва ми още време, за да обмисля всичко.

— Не ти трябва никакво време. Или приемаш, или се отказваш.

Ръката му се вдигна към носа и той се зае с противния си навик да притиска ноздрите си с палец и показалец. Стиска и задържа. Пуска. Стиска и задържа. Пуска.

След трикратно изпълнение на упражнението изсумтя:

— Мамка му, ще го направя. Давай, хвърли ме на вълците.

— Умно решение — отвърнах. — Първото от много време.

— Приключихме ли?

— Защо? Да не би да бързаш?

— Трябва да се изсера. Сигурно е от наденицата, с която ни тъпчат тук.

Гласът му и лицето му бяха безизразни. Не си беше дал труда да попита как ще се отрази това на сина му. От месеци не беше споменавал момчето.

Станах и натиснах звънеца на стената, за да повикам пазачите. Джони Уейн продължи да седи, а аз се облегнах на стената и се вторачих в тавана. Не ми се сядаше отново. Искрах да съм колкото може по-далеч от него. След три-четири минути чух тежките тромави стъпки на надзирателите — крачеха по коридора към стаята за срещи.

— Ей, Дилард — внезапно каза Джони Уейн.

— Какво?

— Всички я мислят за светица, а си беше гадна тъпа кучка. Единственото, което трябваше да направи, беше да ми даде развод, както исках. Условията не бяха чак толкова сложни. Тя сама си го навлече.

— Не казвай нищо повече — спрях го. С подробности си представих как зъбите му се разхвърчават.

Вратата издрънча, пазачите влязоха и го вдигнаха от стола. Единият, дебеловрат младеж с бръсната глава, ме огледа и попита:

— Ти се занимаваш само с углавни дела, нали?

— Да.

— Предполагам, че тогава ще ти е интересно да научиш, че преди малко една възрастна дама се обади на 112 и съобщи, че котаракът ѝ намерил човешки чеп близо до езерото. Вероятно скоро ще изскочи и труп.

— Чеп? Искаш да кажеш пенис?

— За теб пенис, за мен чеп.

— Е, и?

— Помислих, че ще те заинтересува. Труп за теб означава работа. Прав ли съм? Нали си един вид гробар.

Намигна на колегата си и двамата се засмяха. Дори Джони Уейн се усмихна. След като излязоха, останах облегнат на стената; смехът им и вулгарното признание на Джони Уейн продължаваха да отекват в

главата ми. Постепенно, докато го водеха нататък, потракването на оковите стихна.

Тръгнах през лабиринта от стомана и бетон; главата ми туптеше, стомахът ми се бе стегнал на топка. Беше ми дошло до гуша да защитавам всички Джони Уейн Нийловци на света и ми беше писнало да ми се подиграват и да ми се смеят задници като двамата пазачи. От друга страна, нали щях да зарязвам правото. След по-малко от година щях да се отърва от него. И нямаше да има повече никакви Джони Уейновци и тъпи задници.

Докато вървах към входа, си казах да не се стягам. „Не се съсипвай. Ти си свърши работата“. Насилих се да мисля за нещо приятно. Например за моя рожден ден. Как ще го отпразнувам с жената и децата — най-важните и прекрасни хора в моя живот. С шоколадова торта. Какво ли щях да си пожелаая за тази година?

Хрумна ми точно когато излязох от вратата под дъжда. Вероятността желанието ми да се сбъдне беше едно на един милион, но какво от това? А и защо не?

Тази година щях да си пожелаая нещо просто и егоистично. Преди да се откажа от практикуването на правото, щях да си пожелаая един, само един-едничък невинен клиент.

12 АПРИЛ

08:45

След час седях в колата си на паркинга на съдебната палата на окръг Вашингтон в центъра на Джонсбъро — малко градче, излязло сякаш от пощенска картичка. Най-стариият град в Тенеси лежеше сгушен сред вълнистите хълмове на сто и петдесет километра от Ноксвил. Гледах издигащия се от другата страна на улицата Национален център по разказване на приказки, построен преди няколко години и донякъде направил Джонсбъро известен в национален мащаб. Всеки октомври хиляди хора се събират, за да участват в огромния фестивал по разказване на приказки. Усмихнах се, когато се замислих за иронията да построиш Център по разказване на приказки толкова близо до съдебната палата. И от двете страни на улицата се поднасяха опашати лъжи.

Дъждовните капки почукваха по предното стъкло. Отворих жабката, извадих шишето с вода за уста и се изжабурках. Бях придобил навика да нося вода за уста, защото имах чувството, че пресъхва, и през целия ден ми горчеше. Особено когато трябваше да се изправа пред съдия и съдебни заседатели.

Пресъхналата уста беше съпроводена от усещането за празнота в стомаха и неизбежна обреченост. От време на време тези усещания изчезваха, особено когато бях със семейството си, но винаги бяха наблизко. Нощем непрекъснато сънувах, че съм на някакъв сал без гребло и се нося по средата на широка бушуваща река, която с шеметна скорост ме влачи към смъртоносен водопад. Нито можех да стигна до бреговете, нито да се върна нагоре по течението. Будех се точно когато се прекатурвах през ръба.

Завинтих капачката на шишето и си поех дъх. Купонът вече можеше да започне. Слязох и се качих по стъпалата пред съдебната палата, минах през фоайето и тръгнах нагоре към арестантското отделение.

Дежурен беше Джон Алън Хърли — Серж, груб, но добродушен дърт глупчо, с когото винаги си разменяхме приятелски обиди. Серж

беше прочут в шерифската служба със смелостта и мъжкарството си. Любимата ми история за него беше как собственооръчно хванал прочутия въоръжен обирджия Дюи Дейвис, след като последният обрал една бакалия в покрайнините на Джонсбъро. Младият по това време Серж се отзовал на повикването за извършван в момента грабеж и пристигнал на местопрестъплението точно когато Дюи излизал от вратата на „Уин-Дикси“ с пушка помпа в ръка. Легендата разказва, че Серж изскочил от патрулката, без да знае за помпата, и приспал Дюи с един удар, после го натоварил на задната седалка и го откарал в затвора.

Сега Серж беше над седемдесетте, все още висок и слаб, но Майката природа беше започнала да го извива като стара топола на силен вятър. Огромните му ръце бяха осеяни с големи старчески петна, изтънялата му горна устна се беше превърнала в тънка черта над протезите и човек имаше усещането, че постоянно се зъби. Катарамата на оръжейния му колан беше пет сантиметра над пъпа, но на него нямаше кобур с пистолет. Беше въоръжен единствено с палка и флакон лютив спрей.

— Как е? — попитах, докато минавах през детектора за метал.

— Скапано — изръмжа той. — Чувам, че Джони Уейн днес ще вдигне бяло знаме.

Шерифската служба е по-голяма клюкарница от кръжок по плетене. Серж винаги знаеше какво става, понякога дори много преди да се случи.

— Добрите новини имат криле — подхвърлих.

— Не мога да повярвам, че не го осъдиха на смърт.

— Мамка му, Серж, та той е невинен. Просто системата го смаза.

— Невинен? Виж ми окото. Никой от тези, които представляваш, не е невинен.

Понечих да мина покрай Серж и да тръгна към асансьора, но той ме хвана за ръката. Възлестите му пръсти се забиха дълбоко в бицепса ми.

— Знаеш ли какво искам да видя? — възкликна. — Искам да видя този проклет кучи син на бесилката на камион с платформа ей тук пред съдебната палата. Ето това искам да видя. Дори съм готов да си купя билет.

Това беше преобладаващото усещане в обществото. Единствената вина на Лора Нийл, съпруга и жертва на Джони Уейн, беше, че си е избрала лош мъж. Тя беше начална учителка и се ползваше с много добро име. Родителите ѝ бяха прилични и работливи хора, а брат ѝ преподаваше в университета. Хората искаха да видят Джони Уейн изгорен на клада, а аз имах усещането, че повечето нямаше да имат нищо против да видят и неговият адвокат да се превръща в огнена факла.

Издърпах ръката си от хватката на Серж и поех по страничното стълбище към втория етаж. Там имаше десетина души, — въртяха се пред съдебната зала и разговаряха полугласно. Всичко беше черно-бяло и изпитах усещането, че съм попаднал на снимачната площадка на „Дванадесет разгневени мъже“.

Прекрачих в съдебната зала на съдия Айвън Глас и се огледах. Нямаше нито съдия, нито съдебен пристав, нито писар.

— Къде е негова чест? — попитах Лиза Мейерс, помощник окръжния прокурор, на която беше възложено да повдигне обвинение на Джони Уейн. Тя седеше на прокурорската маса и съзерцаваше ноктите си.

— В покоите си. Не е в добро настроение.

Вече над тридесет години Глас беше прословут пияница и женкар. Имаше зад гърба си два развода, главно заради влечението си към по-млади жени, но добрите хорица от Първи съдебен окръг май нямаха нищо против и си го избираха на всеки осем години. Глас-старши също бил техен съдия, както и баща му преди него. Затова Глас често казваше, че съдийският стол му се полага по наследство.

Сред адвокатите беше известен като Иван Грозни заради пълната липса на съчувствие към подзащитните и защото се отнасяше към адвокатите също толкова зле, колкото към техните клиенти. Беше станал с гъза нагоре още от завършването на правния факултет. Първия път, когато се озовах в неговия съд, той вкара в затвора един възрастен мъж, защото не можеше да плати съдебните си разноски. Знаех, че онова, което прави, е нередно — затворите за длъжници отдавна са обявени за незаконни, но той, изглежда, си правеше, каквото иска, без да му пука за закона. Направих някои проучвания и открих, че го прави от години. Написах му писмо и поисках да спре. Той ми отговори, че младите адвокати трябва да си гледат професията,

а не да си навират гагата, дето не ѝ е работа. Затова заведох дело срещу окръга, защото позволява на свой служител да нарушава конституцията, докато изпълнява служебните си задължения. Когато приключих, окръгът трябваше да изплати близо милион долара на хора, които Глас беше вкарал незаконно в затвора. По време на делото той се чувстваше доста неловко, а после ме намрази и един от начините да си отмъщава беше да ме назначава за защитник на хора като Джони Уейн Нийл.

Съдебната зала беше напрегната и мрачна. Медийните лешояди вече бяха накацали в отделението на съдебните заседатели. Джеймс и Рита Милър, тъстът и тъщата на Джони Уейн, седяха на първия ред. Рита плачеше, а Джеймс отвърна очи, когато се опитах да уловя погледа му.

Отидох до масата на защитата, за да изчакам съдията — той цъфна с черната си тога чак след половин час. Не много дългата му коса беше снежнобяла и чорлава. Носеше тъмни очила, които не позволяваха да видиш очите му. Секретарят му помогна да се качи по стъпалата и да седне, след това обяви случая и съдебните пристави въведоха Джони Уейн през вратата и го придружиха до подиума срещу съдийската маса.

Застанах до своя клиент. Съдията проведе продължителен разпит, за да установи дали Джони Уейн е правоспособен да се признае за виновен, че разбира какво се случва и че не е под въздействието на алкохол или наркотици. След това прокурорката Лиза Мейерс се изправи и зачете безбройните доказателства, които щяха да бъдат представени, ако бъдеше даден ход на процеса срещу Джони Уейн. Чух хълцането на Рита Милър зад гърба ми — налагаше ѝ се за последен път да изслуша подробното описание на жестокото убийство на дъщеря им, докато внукът им се криел под леглото. Изпитах срам, че защитавам човека, който ѝ беше причинил подобно страдание.

Когато Лиза свърши, съдия Глас се наежи и започна с прегракнал от пиячката и тютюна глас:

— Джони Уейн Нийл, как ще пледираш по обвинението в предумишлено убийство?

Бе ударил часът на истината. Вече нямаше връщане.

— Виновен — отговори Джони Уейн с едва доловим глас и аз въздъхнах облекчено.

— След като се призна за виновен, съдът те признава за виновен и те осъжда на доживотен затвор без право на помилване.

Глас смъкна очилата до връхчето на носа си и се наведе. Очите му се впиха в Джони Уейн.

— Само за протокола — обяви той, — искам да ти кажа нещо, преди да те подкарат към затвора, където ще останеш до края на жалкото си съществуване. Без съмнение през всичките ми години като съдия ти си най-отвратителната, най-страхлива и най-жалка имитация на човешко същество, която някога е влизала в моя съд. Ти не изпитваш и грам съжаление и искам да знаеш, че за мен щеше да е особено удоволствие да те пратя на бесилото, ако беше проявил смелостта да се изправиш пред съда. Надявам се, че ще изгниеш в ада.

Джони Уейн бавно вдигна глава, погледна съдията в очите и каза тихичко:

— Да ти го начукам.

Глас се ококори.

— Какво каза?!

— Казах да ти го начукам, на теб и на изтъкнатия прокурор, и на Бюрото за разследване на Тенеси и жалкото подобие на адвокат, което ми натресе, и на всички останали, които помогнаха, за да ми инсценирате този процес. — Думите му се изливаха в кресчендо и когато свърши, продължиха да отекват в залата.

Възцари се смаяно мълчание. Съдията ме изненада, защото се обърна към мен с усмивка.

— Вашият клиент, господин Дилард, е не само страхливец, но и тъпак.

— Да ти го начукам! — провикна се Джони Уейн.

— Приставите! — изрева съдията, дори се надигна от мястото си, и посочи Джони Уейн със съдийското чукче. — Изведете го и му запушете устата.

Нахвърлиха му се на секундата. Двамина го повалиха на земята, а останалите се присъединиха към веселбата. Чух как защракаха фотоапарати и ахканията на хората, докато се изтеглях встрани. През цялото време, докато го блъскаха и ритяха, Джони Уейн сипеше мръсотии. Накрая съдебните пристави го надвиха и го задърпаха за краката, тялото му се влачеше по пода. Седнах на адвокатската маса и за кратко се запитах дали да се почувствам обиден, че Джони Уейн ме

нарече жалко подобие на адвокат. Може би наистина съм жалко подобие на човешко същество, но съм много добър адвокат.

След няколко минути съдебните пристави, вече подредени в стегната фаланга, пак вкараха Джони Уейн в съдебната зала. Бяха натикали нещо в устата му и я бяха залепили с широка лепенка. Запитах се как ли ще се почувства, когато я дръпнат от подкастрената му брадица. Изправиха го на подиума срещу съдийската маса.

— Господин Нийл — започна съдията, — твоето малко избухване ме накара за момент да обмисля възможността да отменя самопризнанието ти и да те накарам да се изправиш пред съда. Но реших, че това наказание е по-подходящо за човек като теб. Ти ще умреш в затвора, но преди да пукнеш, мисля, ще има много неща, които да очакваш с нетърпение. Красив млад мъж като теб, с голяма уста като твоята, без съмнение ще се ползва с огромна популярност сред затворниците. Убеден съм, че ще се превърнеш в любимец на содомитите. Присъдата не се отменя. Доживот без право на помилване. А сега го разкарайте оттук.

Последната картина от Джони Уейн, която остана в главата ми, беше как го влачат по пода, защото отказа да ходи, а от очите му върху сребристата широка лепенка капеха сълзи. За него сигурно най-страшното беше, че по време на боричкането с охраната комбинезонът му се беше измачкал.

За да избегна срещата с медиите, се измъкнах през страничната врата, слязох по стълбите и поех обратно през отделението за затворниците. Серж тъкмо претърсваше една дамска чанта. Щом ме видя, върна чантата на жената и се забърза към мен.

— Ей, Дилард, чу ли за убийството?

— Кое убийство?

— Намерили са някакъв тип заклан в „Бъджет Ин“. Някой му отрязал патката. Тази сутрин една котка я намерила край езерото.

— Серж, не съм го извършил аз — отвърнах и си продължих по пътя.

— Може би ще ти се наложи да защитаваш убиеца — подвижна и се изсмя. — Може пък да се окаже също толкова невинен, колкото милия Джони Уейн. Просто смазан от системата.

12 АПРИЛ

10:00

Мобилният телефон на специален агент Филип Ландърс започна да звъни малко преди десет сутринта, точно в мига, когато той пяхаше в устата си тортила с пълнеж „Соник“. Обаждаше се Бил Райт, специалният агент, който отговаряше за клона на Бюрото за разследване в Джонсън Сити, Тенеси. Бил беше началникът на Ландърс. Не че тоя тъп подмазвач го биваше за началник. Ландърс трябваше да е на неговото място. По негово лично мнение той беше най-умният, трудолюбив и красив агент от клона на ФБР в Тенеси. Обаче той вярваше, че съвсем скоро ще получи своя шанс, защото Райт се готвеше да се пенсионира.

— В мотел „Бъджет“ има труп — започна Райт, докато Ландърс бавно дъвчеше и зяпаше непълнолетната келнерка с ролкови кънки. — Мъж. Намушкан. Това е всичко, което зная. Обадих се на криминалистите. Сигурно вече са тръгнали.

Полицията в Джонсън нямаше щатове за криминалисти, затова убийствата се прехвърляха на БРТ. Ландърс спокойно довърши тортилата. Нямаше защо да бърза. Трупът вече беше изстинал.

Пристигна на паркинга на „Бъджет“ половин час след получаването на обаждането. Там вече имаше шест патрулки. И на шестте бурканите святкаха, сякаш полицаите, които ги управляваха, *вършеха* някаква работа. Патрулиращите полицаи винаги удивяваха Ландърс. Можеха да стоят с часове на някое местопрестъпление, да се помайват и да клюкарстват, с надеждата да се докопат до късче информация, която да споделят с колегите си. Ако извадеха късмет, успяваха да зърнат тялото и когато се прибираха, разказваха на жените или гаджетата си отворотелните подробности.

Ландърс отвори багажника на колата си, извади латексови ръкавици и тръгна по стъпалата към стая №201. Вън беше облачно и ръмеше, но въпреки това му трябваша няколко секунди, докато очите му се приспособят към сумрака в помещението. Щом прекрачи прага, веднага подуши миризмата на кръв. Погледът му се плъзна наляво.

Над леглото се беше надвесил Джими Браун, смахнат бял боклук с остригана глава, който след двадесет години бачкане се беше издигнал от патрулен полицай до детектив в полицията на Джонсън. На леглото бе проснато нещо, което приличаше на бял мъжки кит. Много блед мъжки кит. Човекът беше чисто гол и лежеше по гръб. С патраво разкрасени крака и разперени ръце. Проснат и покрит с черна засъхнала кръв.

— Е, толкова по въпроса за достойната смърт — отбеляза Ландърс.

Браун го погледна неразбиращо. Дори не се усмихна. Как бе възможно да не се усмихне? Та това си беше доста смешно. Ландърс го отдаде на дребнава завист.

— Къде са тия от съдебната медицина? — попита Браун.

— На път. Ще дойдат след около час. — Съдебномедицинският екип на БРТ идваше от Ноксвил, който бе на сто и петдесет километра в западна посока, и покриваше цялата източна половина на щата. Щяха да цъфнат с модерната си подвижна лаборатория, облечени в красивите си бели униформи. Благодарение на телевизионните филми за съдебните медици до един се смятаха за звезди.

— Та кой е този красавец? — попита Ландърс.

Браун извади бележника си.

— Регистрирал се е като Джон Пол Тестър и е посочил адрес в Нюпорт, който се потвърждава от талона в жабката на колата му. Портфейлът му липсва — ако изобщо е имал портфейл. Управителят твърди, че се е регистрирал вчера късно следобед. Казал, че щял да проповядва на евангелистка среща, и попитал къде може да хапне хубав хамбургер. Управителят го посъветвал да иде в „Пърпъл Пиг“. От полицията ще получим снимката от шофьорската, така че ще можем да я показваме и да поразпитаме.

Ландърс се запита за какво му е на Браун бележникът при това кратко обобщение. Този тип наистина беше тъп. Заобиколи леглото, за да огледа дебелия кит. По тялото имаше поне десетина рани от нож, съсредоточени около врата и гърдите.

— Значи проповедник, а? Май някой не е харесал поучението.

— Това е най-малкото — вметна Браун. — Пишката му я няма.

— Леле! Сериозно? — Заради кръвта Ландърс не беше забелязал тази подробност. Погледна между краката на кита. Там не се виждаше

нищо, освен тъмночервена лепкава каша. Който и да му бе отрязал патока, сигурно се бе потрудил здравата. Ландърс си помисли, че с тоя тумбак китът всъщност вероятно отдавна не е виждал собствената си пишка.

— Има и още нещо — продължи Браун. — Тази заран някаква жена звъннала в шерифската служба. Живее до моста „Пикън“ и котката ѝ се върнала с малък подарък. Човешки penis. Вероятно е на този юнак тука.

Логиката му беше смайваща.

— Имаш ли някаква представа откога е мъртъв? — попита Ландърс.

— Студен и вкочанен. Бих казал, че става дума за повече от осем часа.

— Охранителни камери?

— Само при рецепцията. Няма нито на паркинга, нито някъде другаде.

На вратата се почука и влезе един патрулен полицаи, носеше снимка 9×13 на мъртвия. Подаде я на Браун и той я връчи на Ландърс и изръмжа:

— Действай де. Да помагаш ли си дошъл, или да зяпаш?

— Твоето желание е заповед за мен едва когато случаят официално бъде прехвърлен в моята градинка.

Браун го погледна мръснишки.

— Защо не се разходиш със снимката до „Пърпъл Пиг“ и не поразпиташ?

— Готово — съгласи се Ландърс. — Нещо друго?

— Не мисля. Хората ми издирват жената, която е била дежурна снощи, претърсват стаите и са тръгнали по нюпортската следа. Ти самият каза, че криминалистите са на път. Мисля, че засега всичко е под контрол.

— Прекрасно. Значи поемам към заведението.

Ландърс слезе по стълбите, мина покрай патрулните полицаи и се качи в колата си. И в същия момент видя една от репортерките на местния вестник — мотаеше се около входа, Силвия не знам коя си. Не беше красавица, но не беше и отблъскваща, така че Ландърс слезе и отиде при нея, за да поклокарстват. Пусна ѝ малко информация за

липсващата патка; помисли си, че може да изкара някоя свирка в знак на благодарност.

После, докато караше по Рон Стрийт, не спираше да поглежда снимката на мъртвия проповедник. Мъжът имаше червеникава коса, донякъде благоприлични черти, широки бакенбарди, които се спускаха до края на мекото на ушите му като на Елвис Пресли. Не беше грозен тип, но определено не беше от класата на Ландърс.

— Отче, какво си направил, за да те убият? — попита Ландърс снимката, докато завиваше в паркинга на „Пърпъл Пиг“. — Мушнал си дъртата си патка не там, където трябва, а?

12 АПРИЛ

10:20

Каролайн Дилард, облечена в зашеметяващ модерен тъмносин костюм от „Келвин Клайн“, си пое дълбоко дъх, изправи рамене и закрачи към приемната. Зад бронираното стъкло седеше намусен дундест мъж на средна възраст с къса коса, сресана по средата, и уста, пълна с тютюн за дъвчене. Беше с черна риза с корава яка и с избродирана на гърдите значка. Под нея бяха извезани думите „Център за задържане, окръг Вашингтон“. Докато Каролайн се приближаваше към гишетото, той изстреля кафеникава тютюнена струйка в една пластмасова чашка от кафе.

Каролайн взе бланката за свиждане, усмихна се и каза:

— Трябва да се срещна със затворник номер 7740. — В Центъра за задържане на окръг Вашингтон хората, изглежда, нямаха имена. Всичко и всички бяха номерирани.

Пазачът я погледна похотливо и попита:

— Имаш ли лична карта, хубавице?

— Казвам се Каролайн Дилард — отговори тя. Това беше едва третото ѝ посещение в Центъра за задържане и по време на другите две не беше попадала на този служител. Бръкна в чантата си, извади шофьорската си книжка и я пусна в металния поднос под стъклото.

— Адвокатка ли си? — попита пазачът.

— Аз съм помощник на Джо Дилард.

— Съпруга?

— Да.

— Прекалено хубава си, за да си женена за тоя мърляч.

Каролайн въздъхна.

— Ако провериш списъка на лицата с разрешен достъп, ще ме намериш.

Полицаят отвори една тетрадка със спирала и без да бърза, започна да преглежда страниците.

— Надушвам те през прозореца — каза. — Миришеш хубаво.

— С удоволствие ще кажа на началника ти, че харесваш как мириша — Каролайн се вгледа в името, избродирано под баджа. — Полицай Кейгъл, нали? Шерифът ни идва на гости всяка Коледа. Много добри приятели сме. — Това си беше чиста лъжа, шерифът никога не беше стъпвал у тях, но май подейства.

— Знаете как се отива до помещението за адвокатите, нали? — изсумтя полицаят и ѝ върна книжката.

Каролайн кимна и се усмихна.

— Е, заповядайте тогава.

Каролайн бързо мина през хаоса от решетки и стоманени врати. Малко се притесняваше от това посещение, защото никога не знаеше в какво настроение ще е затворничката, с която идваше да се види. Беше в затвора от девет месеца, най-дългия срок, който беше излежавала. Беше задигнала чековата книжка на майка си, бе подправила чек и бе дала парите за кокаин. Джо я беше защитавал. Беше успял да убеди прокурора да намали обвинението, но заради множеството сблъсъци на Сара Дилард със закона прокурорът беше настоял в замяна на полекото обвинение тя да излежи присъдата си в окръжния затвор и после да мине на изпитателен срок.

Пет минути след като Каролайн седна в адвокатската стая, една надзирателка отвори вратата и се отдръпна, та затворничката да влезе.

Сара не носеше белезници — не беше опасна. Нямаше риск да избяга — излизаше само след няколко часа. Усмихна се и кимна на Каролайн.

Каролайн стана да прегърне зълва си.

— Как си?

— Нормално — отговори Сара Дилард.

— Изглеждаш добре.

— Ти също. Даже дяволски добре.

Седнаха.

Каролайн винаги се изненадваше от приликата между съпруга си и по-голямата му сестра. Косите и на двамата бяха гъсти и черни, очите зелени, зъбите бели, а телата — стройни и жилави.

Единственият видим недостатък на лицето на Сара беше малък розов белег, който разсичаше като светкавица лявата ѝ вежда — спомен от удара на някакъв наркочилър на улицата. Сара имаше високи скули, силни челюсти и брадичка с трапчинка. Джо казваше, че

когато били малки, често ги смятали за близнаци. Приликата понамаляла, когато Джо започнал да расте и дръпнал с цяла глава и съответните килограми. Каролайн се възхищаваше на свежата красота на Сара — направо не беше за вярване, че от години злоупотребява с наркотици и алкохол.

— Взе ли решение по въпроса, за който разговаряхме? — попита Каролайн.

— Ако искаш да знаеш, това не ме радва особено.

— Защо?

— Каролайн, прекалено голяма съм, за да живея при брат си. Прекалено голяма съм, за да се нанесе у вас. Оценявам онова, което се опитвате да направите, но смятам, че е по-добре да вървя по своя си път.

Каролайн се втренчи настойчиво в зелените ѝ очи.

— По своя си път? Както го правиш през последните двадесет години?

— О, стига вече. Моля те, кажи, че не си била целия път дотук, за да се заяждаш с мен.

— Бих целия път дотук, за да се опитам да влея малко разум в дебелата ти глава. Ако не дойдеш да живееш с нас, къде ще идеш? Какво ще правиш?

— Имам приятели.

— Какви приятели? Дилъри и наркомани? Трябва да стоиш настрана от такива хора.

— Така ли? — Зелените очи проблеснаха гневно, но Каролайн устоя на вторачения поглед. — Виж какво, това, че си жена на брат ми, не ти дава право да ми четеш лекции. Защо го правиш? И защо не дойде Джо, а ти?

Каролайн подпря лакти на масата и се наведе към Сара.

— Правя го, защото те обичам. Искаме да ти помогнем. А Джо не е тук, защото не може да понесе да те види отново в затвора. Това го убива.

— Да ме види в затвора го убива? Ами да се опита да поживее тук известно време. Това ще му влее малко съчувствие към клиентите му.

— Той има достатъчно съчувствие към клиентите си и особено към теб. Направи всичко възможно за теб, включително парите, които

ти изпращаше всеки месец.

— Ще гледам да не забравя да му пратя благодарствено писмо, когато изляза.

— Сара, по дяволите. Защо си толкова цинична? Защо не можеш да повярваш, че някой може да те обича и да иска да ти помогне? Това е всичко. Няма никакви уловки.

— Няма уловки? И какво, ако утре вечер ми се прииска да се надрусам?

— Казах, че няма да има уловки, но няма да минем без правила. Ако някой от нас забележи следи от наркотици или алкохол, излиташ през вратата.

Сара се усмихна.

— Знаех си. „Сара, ще те обичаме, докато си послушничка. Ако пак направиш беля, няма да те обичаме повече“.

— Пак ще те обичаме, но просто няма да ти помагаме да се самоунищожаваш.

— Благодаря, не. — Сара стана, отиде до вратата и натисна звънеца за надзирателката.

— Значи край и никаква благодарност?

— Да.

— Добре. — Каролайн също стана и тръгна към срещуположната врата. Двете стояха в неловко мълчание, извърнали глави една от друга.

— Предложението остава в сила — каза Каролайн, когато надзирателката отвори и Сара тръгна да излиза. — Просто ела.

12 АПРИЛ

11:15

Агент Ландърс много добре знаеше, че ще има допълнителен натиск да направи бърз арест, защото мъртвият тип е бил проповедник. Не че нямаше да има натиск, ако беше водопроводчик или барман. Но проповедниците все още заемаха специално място в сърцата на хората от горната част на Източен Тенеси. Убийството на божи човек си беше лична обида срещу Създателя.

„Пърпъл Пиг“ беше малко заведение за бургери и бира, разположено на километър и половина от Щатския университет на Източен Тенеси. Приличаше малко на старите английски кръчми, в които едни и същи хора седят на едни и същи места, разказват си стари смешки и пият една и съща бира.

Ландърс обядваше тук два или три пъти месечно. От време на време се отбиваше на по бира или две след работа. Собствениците му бяха съученици от гимназията и той познаваше неколцина от редовните посетители и келнерките. Особено келнерките. Имаше телефоните на всичките, дори на онези, които бяха омъжени.

Умел с жените, така се самоопределяше.

Спря форда на паркинга, взе снимката на Тестър и забърза към вратата. Подуши мазнината веднага щом слезе от автомобила. „Пърпъл Пиг“ не отваряше за закуска, но на паркинга имаше коли. Ландърс знаеше, че служителите се подготвят за обедния наплив.

Отвори му Пати Гилеспи, сладка малка брюнетка не по-висока от кинта и петдесет. Тя и брат ѝ Съни бяха собственици на заведението. Ландърс я беше изчукал веднъж в женската баня на един баскетболен мач в гимназията. Искаше да разбере какво е усещането да го правиш с миньонче.

— Трябва да говоря с теб — каза той, щом влезе и се стовари на един стол пред бара. Помещението беше сумрачно и миришеше на застоял цигарен дим и пържено. Цялата стена срещу бара беше опасана с огледало и Ландърс изгледа Пати одобрително, докато тя го заобикаляше.

— Каква е разликата между сперматозоида и агента на БРТ? — попита тя. Обичаше да го закача.

— Не знам — отвърна Ландърс. — Ти кажи.

— Сперматозоидът има шанс едно на един милион да се превърне в човешко същество. Какво ще пиеш?

— Пепси. Нося една снимка, която искам да погледнеш.

— Вършиш истинска полицейска работа?

— Естествено.

— Ей, Лоти — провикна се Пати към кухнята. — Специален агент Филип Ландърс върши истинска полицейска работа в моя малък стар бар. Искате да му помогна. Какво да правя?

— Отричай всичко — провикна се женски глас. — И поискай адвокат.

— Тя не те харесва — отбеляза Пати — И казва, че ти е малък.

— Ти знаеш по-добре — отговори той и ѝ намигна.

— Бях пияна, курова главо, и изобщо не ти помня патката.

Ландърс плъзна снимката на Тестър към нея.

— Възможно ли е този човек да е бил тук снощи?

Пати кимна.

— Дойде към шест и седна в сепарето точно отсреща. — Посочи зад Ландърс. — Аз му сервирах. Поръча си чийзбургер с пържени картопки и изпи две бири „Блу Рибън“. Вече никой не пие „Блу Рибън“. Спомням си, че ми хрумна, че няма да изглежда никак зле, ако отслабне малко и обръсне тия чорлави бакенбарди.

— Вече никога няма да ги обръсне. Мъртъв е.

Пати ахна.

— Будалкаш ли ме?

— По-умрял не може да бъде. Снощи са го убили. Срећна ли се тук с някого? Видя ли го да си тръгва?

— Съни беше на касата, когато си тръгна. Тръгна си сам, но попита Съни за „Маусес Тейл“.

— Така ли? Още нещо?

— Доста неприятен тип. По-самонадеян, отколкото трябва с това голямо шкембе и евтин костюм. Когато си платил сметката, попитал Съни къде може да намери забавления за възрастни. Място, където показват всичко. Съни ми каза. Сторило му се смешно. Каза, че единственият начин този тип да получи нещо подобно е да си плати.

— „Маусес Тейл“, а? — каза Ландърс и стана. — Благодаря, Пати. След всичките тези години най-накрая ще те включа в списъка ми за коледни картички.

— Изчакай малко де! — възкликна Пати. — Дай някоя подробност. Нещо по-интересно няма ли?

— Съжالياвам, но точно сега не мога. Ще чуеш подробностите по новините.

— Типично по мъжки. Винаги искате нещо срещу нищо.

Ландърс се обърна, без да предложи да си плати.

— Благодаря за пепсито. И за информацията също. Като дойда пак, ще ти разкажа.

Погледна в огледалото, докато излизаше през вратата, и видя Пати да му праща въздушна целувка. После подвикна:

— Лоти, този мъж има хубав задник!

— Заеби го — отговори Лоти. — Той е педал.

Лоти беше доста сладка и Ландърс я беше чукал няколко пъти, но после я заряза. Просто трябваше. На света имаше прекалено много други жени, които искаха да легнат с него. Бе решил, че им дължи поне това — да не се обвързва.

12 АПРИЛ

11:45

Надървен проповедник. Ето това беше човек по вкуса на Ландърс. Той звънна на Джими Браун, за да му каже за следата и че отива в „Маусес Тейл“. Браун му каза, че са намерили свидетел, нощната рецепционистка на мотела, която казала, че около полунощ ѝ се сторило, че е видяла жена да се качва към стаята на Тестър.

Браун му каза още, че Тестър бил евангелист, пътуващ проповедник от Нюпорт в Кок Каунти, на стотина километра на югозапад от Джонсън Сити. Нюпорт беше прословут в средите на правоохранителните органи с три неща: автоджамбазки работилници, производството на марихуана и особено с боя с петли. Освен това Ландърс беше чул, че някои от тамошните проповедници са змиеукротители и доказват вярата си, като размахват гърмящи змии и пепелянки, докато рецитират проповедите си, както е казано в Евангелието. Запита се дали мъртвият проповедник не е бил от тях.

Влезе в паркинга на „Маусес Тейл“ малко преди дванадесет и заобиколи сградата. Отзад имаше само една кола — черно беемве купе — и една червенокоса жена тъкмо слизаше от нея. Носеше черни кожени панталони и тясна блузка с шарките на леопард. Очевидно ѝ беше трудно да крачи по чакъла на осемсантиметровите си токове. Облеклото ѝ определено беше прекалено екстравагантно, но пък имаше достатъчно хубаво тяло, което да тушира дразненето.

Ландърс спря до беемвето, слезе, представи се и показа на жената служебната си карта. Тя се здрависа с него и обясни, че се казва Ърлин Барлоу. Тя била собственичката. Съпругът ѝ починал преди известно време и след смъртта му тя поела заведението. Лицето ѝ беше хубавко и носеше от новите сутиени, които повдигаха бая нещо. Но сигурно беше поне на петдесет, така че Ландърс реши, че яркочервената ѝ коса е боядисана.

— Какво мога да направя за теб, скъпи? — попита тя, след като размениха по още някоя любезност.

— Кога отваряте? — Ландърс беше разочарован, че заведението е затворено: искаше да разговаря със служителите. Всъщност, честно казано, беше се надявал да види някои от тях в действие. Беше чувал, че „Маусес Тейл“ е доста жежко място, но никога не беше идвал тук. Когато му се приискваше да отиде в стриптийзърски клуб, отиваше на плажа или в Атланта. Въпреки че много обичаше да зяпа задници и цици, знаеше, че БРТ ще го изхвърли, ако се разчуче, че виси в местния мераклийски бар. Тези места бяха прословути и заради наркотиците.

— В пет — отговори жената. — Работим от пет до два шест дни в седмицата. В неделя почиваме. — Говореше леко дрезгаво и провлачено, почти сладострастно. Е, може би си беше професионално.

— Значи снощи сте работили?

— Обикновено сряда е добра нощ за нас. Нали разбираш, в средата на седмицата хората искат малко да отпуснат.

На лицето ѝ играеше лека усмивка. Ландърс се запита колко ли отпускания има всяка сряда.

— Снощи имаше ли много хора?

— Не беше нещо особено, миличък. Имаш ли нещо против да ми кажеш защо разпитваш?

Ландърс гледаше устата ѝ. Хубави зъби и яркочервени като захарни ябълки устни. Цветът им приличаше на боята на „Шевролет“ модел 1956. За миг си представи как обгръщат чепа му.

— Госпожо Барлоу, просто си върша работата — отговори той. — Очевидно нямаше да съм тук, ако не провеждах разследване.

— Разбирам напълно — отговори тя, — но съм сигурна, че ти също ще разбереш, че започвам да се тревожа, когато полицаи, макар и красив като теб, се появи на работното ми място и започне да задава въпроси. Може би ще успея да ти помогна повече, ако зная какво разследваш.

Ландърс отиде при колата си, наведе се и взе снимката на Тестър от дясната предна седалка. После попита:

— Тук ли беше снощи?

— Скъпи, тук съм всяка вечер.

— Познаваш ли този човек? — Ландърс ѝ подаде снимката. Тя я гледа няколко секунди, после поклати глава и му я върна.

— Не мисля.

— Смятам, че снощи е бил тук.

— Така ли? И кое те кара да мислиш така?

— Информацията, която получих. Снощи е умрял.

Тя ахна и вдигна ръка пред устата си.

— Божичко, колко ужасно!

Ландърс отново вдигна снимката към лицето ѝ.

— Напълно сигурна ли си, че не си го видяла снощи в клуба?

— Е, не мога да кажа с пълна сигурност. Много мъже идват и си отиват. Не забелязвам всички.

— Трябва да говоря със служителите, които са били вчера на смяна, и с колкото може повече от твоите клиенти.

— Ох — отговори тя, — ще изплашиш момичетата ми до смърт. А клиентите? Скъпи, те ще побегнат като подплашени зайци. Повечето не искат жените им да знаят къде са били, камо ли полицията. Ако влезеш и започнеш да ги разпитваш за някакво убийство, направо не знам какво ще стане с моя бизнес.

— Нищо не съм споменавал за убийство.

Изкуствената усмивка, която беше пустила, замръзна, но очите ѝ едва забележимо се присвиха. Беше разбрала, че е нагазила в лайната.

— Нали каза, че бил убит?

— Не. Казах „умрял“, а не „убит“. Нищо не съм казвал за това как е умрял. Може да го е сгазил влакът или да го е блъснала кола. Може да е скочил от покрива на някоя сграда или да си е пръснал главата с пистолет. Кое те кара да мислиш, че е бил убит?

— Скъпи, аз не разбирам много, но не смятам, че БРТ се занимава с автомобилни катастрофи. Мисля си, че ви изпращат само когато става дума за лоши работи.

Хитро. Тя знаеше нещо и след като се беше осрала, се опитваше да се измъкне. Ландърс реши да я откъсне от познатата ѝ обстановка и да я заведе на свой терен, където тя щеше да се почувства още по-неудобно.

— Дай да идем в моята служба. Ще поседнем, ще изпием по едно кафе и ще поговорим. Ти ще ми дадеш списъка на твоите хора — и на момичетата, — и имената на колкото може повече от снощните клиенти, които си спомниш, и ще те върна тук след час-два.

Усмивката ѝ беше изчезнала.

— Скъпи, споменах ли, че покойният ми съпруг, мир на праха му, беше шериф на Макнийри Каунти? Бях му лична секретарка повече от

година, преди да се уволни, а година след това се оженихме. Това беше наистина отдавна, но си спомням някои неща за закона. Виж, сладък, не искам да съм груба с теб, но едно от нещата, които помня, е, че ако нямаш някакво съдебно разпореждане или не ме арестуващ, дори не съм длъжна да разговарям с теб. Досега се опитвах да се държа мило, но ти ясно показва, че смяташ, че съм извършила нещо лошо. И знаеш ли какво? Мисля да вляза и да си почвам работата. А на теб приятен ден.

Обърна се и се понесе величествено — единственият израз, който можеше да опише полюшването на задника ѝ, докато крачеше към „Маусес Тейл“ на високите си токчета. Ландърс я наблюдава известно време, след това и той се обърна и се качи в колата си.

Повечето хора започват да се подмазват, когато разговарят с агенти на БРТ, и почти всички сътрудничат — освен ако не крият нещо. Тази жена криеше нещо. Ландърс реши, че ако трябва, ще ѝ навре фенерче под полата, ама ще разбере какво е.

12 АПРИЛ

12:10

След като откараха Джони Уейн, отидох да видя майка си. Беше време за обяд и минаването по коридора към крилото за продължителни грижи беше като да минеш между две редици войници и те да те бият с пръчки. Почуках тихо и влязох. Беше будна. Май никога не спеше. Лекарите бяха казали, че развитието на алцхаймера води до нарушаване на навиците за спане. Седеше в леглото и гледаше спортните новини. Бейзболният сезон беше започнал, което означаваше, че любимите й „Атланта Брейвс“ са отново на стадиона.

— Здравсти, мамо. Как си?

— Все едно ме е блъснал влак.

Болестта се развиваше неумолимо. Понякога влизах и тя ме поздравяваше, после си говорехме, а в следващия миг дори не си спомняше името ми. Беше на шейсет и винаги е била силна и жизнена. Но кожата й беше изгубила гъвкавостта си и сега имаше цвят на избеляла кост. Вече тежеше само четиридесет килограма и ми се струваше, че се е смалила с поне пет сантиметра. Бузите й бяха хлътнали, лешниковите й очи — мътни, а косата — посивяла и слепната. Зъбите й стояха в чашка на нощното шкафче. Докато сядах на стола до леглото, разбрах, че скоро вече няма да може да говори.

Мама се родила през 1947 в Ъруин, Тенеси, градче, сгушено в подножието на Апалачите близо до границата със Северна Каролина и заобиколено от Националния горски резерват Чероки. Влюбила се в баща ми, футболна звезда от близкия Джонсън Сити, и се омъжила за него през 1964, месец след като завършили гимназия. Родила Сара през 1966, а мен през 1967, след като баща ми бил призован и заминал за Виетнам. Никога не съм виждал баща си. Върнали го в чувал за трупове точно когато съм се родил.

Мама правеше всичко възможно да се грижи за нас със сестра ми. Работеше като счетоводителка в една фирма за покриви и переше чуждо пране. Не говореше много, а когато го правеше, обикновено се оказваше горчива тирада срещу Линдън Джонсън или Ричард Никсън.

Никога не излезе с друг мъж и рядко излизаше от къщи. Единственото изискване, което имаше към мен, гласеше: „Джо, трябва да получиш образование“.

— Сара излиза днес от затвора — казах. — Надявам се, че ще дойде да поживее у дома за известно време. Каролайн отиде да говори с нея тази сутрин.

Тя сведе очи, когато споменах Сара, и запоклаща глава.

— Моята плът и кръв в затвора — промълви. — Кажи ми къде сбърках.

— Няма смисъл да се самоизяждаш за това. Тя е такава, каквата е. Вината не е твоя.

— Джо, по-добре да внимаваш с ценностите ви. Ще ви обере.

— Мамо, Сара не би откраднала от мен. — Всъщност беше го правила, но не бях казвал на мама.

— Е, от мен е краля много пъти.

— Може да се е променила. Ти изглеждаше тъжна, когато влязох. Какво има?

— Мислех си за Реймънд — Тя взе една хартиена кърпичка от нощната масичка и попи очите си. Реймънд беше по-малкият брат на мама. Беше се удавил на седемнадесет. — Толкова ми е мъчно.

— Не, не ти е — казах, преди да осъзная какви ги говоря. — Мамо, не си хаби сълзите по него. Това е жалко.

— Джо, никога не си казал мила дума за вуйчо си. Какво толкова ти е направил?

Поклатих глава. Не исках да задълбавам в това. Не го беше споменавала от години.

— Той не беше добър човек.

— Той просто имаше нужда от...

— Мамо, моля те, не може ли да не говорим за Реймънд? Ти имаш право на свое мнение, аз на мое.

Исках да ѝ кажа на какво се основава то, но не виждах смисъл. Беше се случило толкова отдавна, а сега мама умираше. Не виждах смисъл да помрачавам останалите ѝ приятни спомени от единствения ѝ брат.

Успях да откъсна мислите ѝ от Реймънд и за малко да ги насоча към перспективите пред моя син Джек като бейзболист, но тогава, като

внезапна промяна на времето, тя ме погледна така, сякаш ме вижда за пръв път.

— Какво правите тук? — попита изненадано. — Кой сте вие? — Преобразяването беше твърде бързо дори за нея. Сякаш някой беше щракнал някакво вътрешно ключе. Дори тонът ѝ се промени.

— Аз съм, мамо. Джо. Синът ти.

— Защо носиш тази вратовръзка? Да не си някакъв големец?

— Не, мамо, не съм големец.

— Къде е Реймънд?

— Реймънд умря.

Тя въздъхна дълбоко и се втренчи в тавана.

— Мамо? Чуваш ли ме?

Не реагира. Лежеше неподвижно почти като в кататоничен ступор. Погледнах към шкафчето до леглото. На него имаше няколко снимки на потрошеното ни семейство. Една на дядо ми с работен комбинезон: ореше с муле някаква нива. Имаше и снимка в рамка, на която бях на сцената на церемонията при завършването на правния факултет. До нея в по-тясна рамка стоеше черно-бяла снимка: двамата със Сара, когато съм бил на седем. Стояхме на сал от дъски в половинакровото езеро зад дома на баба и дядо. И двамата се бяхме ухилили до уши. Двата ми предни зъба ги нямаше.

Вдясно от тази снимка имаше една малко по-голяма, на вуйчо Реймънд, направена половин година преди да умре. Той беше на седемнадесет, стоеше до закачена на клон убита кошута, одрана и изкормена. В лявата си ръка държеше пушка, а в дясната цигара. Взех снимката и я загледах. След това се обърнах към леглото. Мама все така се взираше в тавана.

— Чуваш ли ме? — попитах.

Нищо.

Седнах на стола до леглото ѝ и започнах да разглобявам рамката на снимката. Измъкнах малките телбодчета, издърпах снимката и я накъсах на парченца.

— Мамо, надявам се, че няма да се сърдиш много, но ще сложа Реймънд там, където му е мястото. — Станах и тръгнах към банята, пуснах парченцата в тоалетната, пуснах водата и я гледах как ги подема и ги отнася в канализацията.

Върнах се и отново седнах до леглото ѝ. Облегнах се, затворих очи и се опитах да се успокоя. Накрая казах:

— След като не ме чуваш, мога да ти разкажа какво направи. Поне ще съм си излял душата.

Наведох се напред, опрях лакти върху коленете си и сплетох пръсти.

— Аз бях на осем. Сара на девет. Ти беше излязла с баба и дядо. Беше петък вечер. Реймънд беше на шестнадесет. Гледах бейзбол по телевизията. Сигурно съм задрямал, защото когато се събудих, беше тъмно. Единствената светлина идваше от телевизора. Докато си търках очите, чух шума. Уплаших се — някой май викаше за помощ. И все пак станах и тръгнах, все по-уплашен с всяка крачка. Стъпвах на пръсти.

И чух Сара. Хлипаше: „Не! Спри!“ Бяха в спалнята на вуйчо Реймънд. Бутнах лекичко вратата и на светлината на лампата видях вуйчо Реймънд. Беше гол, коленичил с гръб към мен. Гласът на Сара идваше изпод него.

Спрях, за да си поема дълбоко дъх; образът на голия ми вуйчо, извисяващ се над сестра ми, пареше мозъка ми.

— Чуваш ли ме, мамо? — попитах. — Разбра ли какво казах? — Гласът ми трепереше. Мама продължаваше да гледа втренчено в тавана.

— Сара плачеше, че я боли. „Боли, спри!“ Не знаех какво става. Не знаех нищо за секса, но в гласа на Сара имаше толкова болка и страх, че ми стана ясно, че става нещо лошо. Най-накрая успях да попитам: „Какво става?“. Изненадах се, като чух собствения си глас. Реймънд извъртя глава, погледна ме убийствено и каза: „Разкарай се, боклук“. Попитах го какво прави на Сара. И тогава, мамо, точно в този момент, Сара каза нещо, което ме преследва до ден-днешен. Никога няма да забравя хлипащия ѝ глас. Тя каза: „Джоуи, махни го от мен. Боли!“

Трябваше да спра. Изнасилването на сестра ми беше преследвало и мен, и нея цели три десетилетия. Когато започнах да разказвам на мама, си мислех, че може би ще ми помогне да го опиша на друго човешко същество, дори на такова, което не може да го възприеме. Но докато разказвах, се почувствах пренесен отново в онази малка спалня.

Усещах как сърцето ми блъска в гърдите, как ръцете ми са станали студени и лепкави.

— Стоях като идиот няколко секунди, чудех се какво да направя, но Реймънд не ми даде възможност — скочи от леглото и ме стисна за гърлото. След това ми блъсна главата в стената толкова силно, че се замаях. После ме хвана за яката и ме изхвърли през вратата. Плъзнах се по корем по дъските. После тресна вратата. Надигнах се. Помислих си да отида в гаража и да взема бейзболна бухалка или лопата или брадва. Чувах как Сара плаче зад затворената врата, но беше като в онези кошмари, когато ръцете и краката ти не могат да помръднат. И бях страшно уплашен... Най-накрая, след цяла вечност, те излязоха. Сара подсмърчаше и си бършеше носа с ръка. Реймънд ни сграбчи за вратовете, завлече ни в дневната и ни блъсна на дивана. Наведе се и размаха пръст на сантиметър от носа ми. И после брат ти, онзи, който ти толкова много обичаше, изсъска: „Ако кажеш и думичка за това, ще убия сестра ти“. След това се обърна към Сара и каза: „А ако ти кажеш нещо, ще убия брат ти. Разбра ли?“ Никой от нас не каза и дума. Дори помежду си не споменавахме станалото. Когато след година това жалко лайно се удави, това беше най-хубавият ден в живота ми. После се опитах да го изтрия от мислите си, но не успях. Очевидно и Сара не е успяла.

Въздъгнах дълбоко.

— Е, вече знаеш.

Тя не беше помръднала. Лежеше си, дишаше едва-едва, все така вторачена в нищото, само от време на време премигваше.

— Не мога да повярвам, че не си забелязала промените след този ден. Не мога да повярвам, че така и не си направи труда да попиташ какво не е наред. Може би щях да ти разкажа и ти щеше да успееш да помогнеш по някакъв начин на Сара. Но ти беше прекалено заета със самосъжалението си, нали? Е, прекара целия си живот, чувствайки се нещастна, и сега той свърши.

Погледнах за някакъв признак, че е разбрала. Нищо.

— Чу ли и думичка от това, което казах току-що? Чу ли, мамо?

На вратата се почука и в помещението предпазливо влезе една от сестрите.

— Всичко наред ли е? Стори ми се, че чух някой да крещи.

Трябваша ми няколко секунди, преди да разбера какво казва. И изведнъж осъзнах къде съм, сякаш току-що се бях събудил от дълбок сън.

— Всичко е наред — успокоих я. — Излезте, ако обичате.

Тя се обърна и излезе. Станах от стола и погледнах надолу към мама.

— Е, сега се чувствам малко по-добре. Радвам се, че успяхме да си поговорим.

12 АПРИЛ

16:00

Мамка му, мамка му, мамка му! Ърлин Барлоу усети още по-силно липсата на Гюс. Той щеше да се оправи много по-добре с агента на БРТ. Веднага щом му се измъкна на паркинга, тя седна на бара и се запита какво щеше да направи Гюс на нейно място. Беше обезпокоена. Агентът на Бюрото за разследване в Тенеси не ѝ направи впечатлението на човек, когото може да отбива много дълго. Знаеше, че ще дойде пак, и то вероятно много скоро.

Както му беше казала, едва на двадесет и шест Гюс бе избран за главен шериф на окръг Макнийри. Това беше преди почти тридесет години. На двадесет и две Ърлин беше почти дете и не знаеше най-важното за света. Чичо ѝ в Окръжната комисия ѝ помогна да си намери работа като диспечерка в шерифската служба. С Гюс си допаднаха още от самото начало.

Обаче пропусна да каже на агента, че по онова време Гюс беше женен за друга жена. Та една петък вечер съпругата му, Бети, ги хвана в Гетлинбърг в една мотелска стая. След няколко месеца се разведе с Гюс и той си подаде оставката като главен шериф. Носеха се слухове, че бил чадър на комарджии и пласьори на марихуана, но Ърлин не повярва и думичка.

Докато още беше шериф, Гюс се бе запознал с едни хора, които му помогнаха да влезе в бизнеса със забавленията за пълнолетни в Хамилтън Каунти, след като се уволни. Той помоли Ърлин да се съберат и тя се съгласи. По това време беше здраво лапнала и любовта ѝ само се засили. Гюс беше едър и силен, красавец и истински мъж. Отнасяше се с нея като с принцеса. Не можеха да имат деца, защото един оплескан аборт я бе оставил безплодна, но имаха прекрасен живот заедно, и то почти цели тридесет години. Държаха четири клуба в различни окръзи: или купуваха някой, който беше на загуба, или пък евтино вдигаха нов и започваха. Гюс ръководеше бизнеса и се оправяше с клиентите. Ърлин се занимаваше с момичетата. Изкарваха клуба на печалба, държаха го известно време и след това го продаваха.

Печелеха купища пари. А и помагаха на множество момичета, изпаднали в тежко положение. Бяха планирали да държат „Маусес Тейл“ още пет години, а след това да спрат работа и да се преместят в Южна Каролина. Но миналия септември, една неделя следобед, докато косеше ливадата пред къщата, той се катурна от седалката и докато Ърлин стигне до него, вече беше мъртъв. Коронарна тромбоза. Сърцето ѝ се пръсна на милион парченца. Нейният сладък Гюс. Тъкмо ѝ бе помахал, както караше моторната косачка, а след миг — край! Просто ей така. Мъртъв. Единственото, което я крепеше да продължава, беше увереността, че някой ден двамата отново ще са заедно. Нейният Гюс щеше да я чака в отвъдното.

След като агентът си отиде, тя поседя и помисли, а после се обади на бармана и на всички момичета, работили снощи, и им нареди да дойдат в бара в четири, час преди заведението да отвори. Барманът се казваше Рони. Мици, Елизабет, Джули, Триша, Хедър и Деби бяха танцьорки. Останалите две, Ейприл и Аликзандра, бяха келнерки. Всичките бяха красавици с прекрасни тела. Тя се опитваше да ги научи да се самоуважават и да стоят настрана от лошите мъже и наркотиците. Това си беше сложничко, но Ърлин правеше всичко възможно.

Снощи всъщност беше сервирала Ейнджъл, но Ърлин не искаше тя да идва на срещата. Убитият се бе държал срамно с нея и Ърлин се страхуваше, че ако агентът на БРТ разбере за това, ще вземе да заподозре Ейнджъл. Освен това Ърлин се чувстваше виновна, че изобщо бе накарала Ейнджъл да работи в клуба. Нямахме как да го знае, когато се срещнаха за пръв път, но Ейнджъл не беше от типа момичета, които могат да се оправят на място като „Маусес Тейл“. Просто беше прекалено ранима.

Ърлин знаеше, че много от момичетата смятат за доста странно, че още от самото начало бе взела Ейнджъл под крилото си, но те просто не разбираха. До голяма степен причината беше Гюс. От първия си брак той имаше дъщеря, красива брюнетка, казваше се Алис. След като се събра с Ърлин, бившата му съпруга толкова го намрази, че никога повече не му позволи да види Алис. Но той непрекъснато повтаряше колко искал да я види и всеки месец ѝ пращаше пари. И често казваше: „Един ден тя ще дойде. Ще видиш“.

Седмица след седемнадесетия рожден ден на Алис Гюс наистина получи по пощата снимка на дъщеря си — в рамка. В плика имаше и

бележка: „Тате, липсваш ми. Ще се видим догодина, когато стана на осемнадесет“. Гюс закачи снимката до кухненската врата и всеки път, когато излизаше, ѝ пращаше въздушна целувка.

И тогава стана най-страшното. Навръх Нова година, само няколко месеца, след като Гюс получи снимката, Алис и две нейни връстничета загинаха при автомобилна катастрофа. Гюс отиде на погребението, а Ърлин си остана у дома — не беше удобно да присъства и тя. През следващите няколко месеца Гюс беше направо съсипан. Накрая все пак успя да се измъкне от депресията. Но не свали снимката от стената и не престана да ѝ праща въздушни целувки, когато излизаше. А после умря. Ърлин не свали снимката. Дори сама започна да ѝ праща въздушни целувки.

Когато Ейнджъл пристигна с автобуса заедно с Джули Хейс, на Ърлин направо ѝ увисна ченето. Ейнджъл толкова приличаше на Алис, че Ърлин беше готова да се закълне, че са сестри, може би дори близначки. И съвсем ясно чу гласа на Гюс: „Един ден тя ще дойде. Ще видиш“. И разбра, че трябва да я вземе при себе си. Беше все едно да има отново част от Гюс въкъщи, сякаш той лично беше изпратил Ейнджъл, за да я утеши. И грижите за Ейнджъл, това да ѝ помага, наистина я утешаваха; помогнаха ѝ да излекува част от болката заради загубата на Гюс и голяма част от бремето, което влачеше от мига, когато лекарят ѝ каза, че никога няма да стане майка.

И докато седяха сгущени на дивана срещу камината и гледаха някой филм, Ейнджъл полека-лека започна да се отваря и разказа някои от ужасиите, които ѝ се бяха случили. И Ърлин разбра, че е права. Вече знаеше, че Гюс или самият Бог са ѝ изпратили Ейнджъл. Нямахше голямо значение кой от двамата. Ейнджъл беше дъщерята, която така и не бе имала. А нейната задача беше да се погрижи за нея.

Момичетата започнаха да идват между четири и четири и петнадесет. Ърлин им каза да седнат на бара. Щом се домъкна и Джули — както винаги закъсняла, — Ърлин застана от другата страна на плота и им дръпна една кратка реч.

— Около обед дойде агент от Бюрото за разследване. Във връзка с едно убийство. Носеше снимката на убития и смята, че той е бил тук снощи. Може би дори си мисли, че някоя от нас има нещо общо с това.

Направи кратка пауза и заоглежда лицата им. Наистина имаше високи изисквания към момичетата си. Трябваше да са облечени

предизвикателно и гримът и прическите им да са перфектни.

— За убийството, за което съобщиха по радиото ли става дума?
— попита Хедър — Казаха, че човекът бил проповедник. Подсети ме за онзи тип снощи, дето...

Ърлин вдигна ръка.

— Нищо не съм чула по радиото. Обаче искам всички да забравите за мъжа от снощи. Не е идвал тук. Искам сега всяка от вас да ме погледне и много внимателно да изслуша това, което ще кажа. Когато човекът от БРТ дойде тук или при вас и започне да ви задава въпроси, ще ви покаже снимката. И вие ще му кажете, че такъв човек не е идвал тук. Разбрахте ли?

Всички, освен Джули закимаха.

— Караш ни да лъжем ченге за убийство? — попита Джули. — Това не е ли противозаконно?

Ох, тая Джули! Вечно проблеми с нея. Красива, зеленоока и червенокоса — страхотна за бизнеса, но пак се беше захванала с кокаина и от ден на ден ставаше все по-зле. Винаги закъсняваше, винаги беше разсеяна и понякога, когато танцуваше, правеше възмутително вулгарни работи.

Освен това страшно си беше паднала по Гюс, макар че той можеше да ѝ е дядо. И миналата година на Ърлин ѝ се наложи да я уволни, когато я хвана да шмърка кокаин. Джули направи страховита и грозна сцена, но все пак изхвърча от клуба. Ърлин не чу нищо за нея цели осем месеца. Преди два месеца тя ѝ се обади по телефона, най-възпитано и с куп извинения. Каза ѝ колко много съжалява за Гюс и ѝ събщи, че е чиста като първия сняг и че иска да се върне на работа. Обади се от Тексас и здравият разум подсказваше на Ърлин да я остави там, но сърцето ѝ нашепваше, че Джули е просто объркано младо момиче, което има нужда от работа. Освен това присъствието ѝ се отразяваше добре на оборота.

— Нищо няма да стане, ако се държим една за друга — отговори Ърлин. — Момичета, имате ли представа как ще се отрази на бизнеса, ако се забъркаме в убийство? Хората ще престанат да идват тук. И всички ще се озовем на улицата, включително и ти, госпожице Джули. Всички пари, които печелите, ще се изпарят. Освен това съм сигурна, че никой от тук присъстващите не е убил въпросния господин, и дълбоко се съмнявам, че някой от нас разполага с информация, която

би могла да помогне на полицията. Тоя тип беше пиян и освен това глупак. Всички го видяхте как се държеше. Вероятно след като си тръгна оттук е отишъл някъде другаде и си е намерил майстора. За какво тогава да се набъркваме? Ако детективът ви попита, просто му кажете, че човекът не е идвал тук, и го оставете да се заеме с хората, които наистина биха могли да му помогнат.

— Къде е Ейнджъл? — попита Джули. — Тя му сервираше.

— Ейнджъл е вкъщи. Тя не е за тази работа. Не се тревожи за нея. Тя няма да каже нищо. — Ърлин отново направи пауза и огледа момичетата едно по едно. — Е, какво ще кажете? Разбрахме ли се?

Те мълчаливо закимаха. Ърлин знаеше, че като спомене парите, които печелеха, ще привлече вниманието им, а и освен това нали се отнасяше добре с тях. В замяна очакваше поне малко вярност.

— Джули?

Джули направи балон с дъвката си, спуска го и вдигна рамене.

— Добре, тогава да се приготвим за работа — каза Ърлин.

12 АПРИЛ

18:00

След като излязох от старческия дом, подкарах към Маунтън Сити, за да защитавам клиент, който щеше да се признае за виновен в замяна на по-леко обвинение в убийство по непредпазливост, което първоначално беше за непредумишлено убийство. Клиентът, тридесетгодишен, казваше се Лестър Ханкок, се прибрал една вечер неочаквано и намерил най-добрия си приятел в леглото със съпругата си. Отначало се справил с положението блестящо: казал на приятеля си да се маха от къщата му и никога повече да не стъпва в нея. Приятелят му си тръгнал, но след петнадесет минути се върнал, застанал срещу къщата, през улицата, и започнал да крещи обиди. Лестър излязъл на верандата и го надупчил с ловната си пушка. Вероятно така и е нямало да му повдигнат обвинение, ако не бил завлякъл жертвата в дома си и не излъгал полицията за това как наистина е станало всичко.

Беше април и пътуването беше много приятно. Планинските върхове се отразяваха в блестящите води на езерото Уатуга, склоновете бяха осяяни с розовите и бели цветове на кучешкия дрян, дивите рожкови, брадфордските круши и азалиите. Докато бавно следвах извивките на пътя през красивата местност, си мислех за въпроса, който ми беше задала мама.

„Какво ти е направил Реймънд?“

Веднага след изнасилването започнах да налитам на всички, за които смятах, че се опитват да ме тормозят. През следващата година ме изключиха три пъти за сбивания, а бях само в трети клас. Страхувах се да остана сам и непрекъснато сънувах кошмари.

След известно време кошмарите престанаха, но когато бях в осми клас и точно навлизах в пубертета, фраснах с каската си футболния треньор, който ми посегна и се развика, понеже бях сбъркал нещо на тренировката. Изхвърлиха ме от отбора и от училището за един месец.

През първата година в гимназията — още бях заек — хормоните ми кипяха и изпитвах усещането, че всичко се изплъзва от контрол,

включително тялото ми; не спях дни наред и изпадах в дълбоки депресии. Тогава всъщност за пръв път сънувах, че се нося със сал по буйните води на реката и приближавам водопада.

През втората година в гимназията срещнах Каролайн. Тя беше красива, умна и забавна оптимистка и отначало просто не можех да повярвам, че иска да има нещо общо с мен. Но беше така. Тя виждаше в мен нещо, което аз не успях да видя, и макар да не я разбирах, бях благодарен. Когато стрелваше поглед към мен или ме поглеждаше с крайчеца на очите и ми намигаше, сърцето ми се разтапяше. Постепенно кошмарите престанаха и през следващите няколко години започнах наистина да се наслаждавам на живота.

С Каролайн бяхме неразделни. Аз бях атлет, а тя танцьорка и, и двамата бяхме добри ученици. Работехме и допълнително. През почивните дни аз зареждах бакалските стоки в един супермаркет, а тя даваше уроци по танци на деца в школата, където се учеше. Баща ѝ беше шофьор на тир и рядко се задържаше у дома, а майка ѝ беше почти толкова безчувствена, колкото моята, но тя никога не се оплака от някой от тях. Обичахме се и това изглеждаше напълно достатъчно.

Единственият сериозен проблем, който преживяхме, се прояви по времето, когато трябваше да завършим. Каролайн искаше да се оженим, аз също, но имаше нещо друго, което исках да свърша преди това. Беше ми трудно да ѝ го обясня, но исках да вляза в армията. Каролайн каза, че съм луд, че се опитвам по някакъв начин да скалъпя връзка с мъртвия си баща. Вероятно е била права, но това нямаше значение. Вече бях взел решение. Записах се месец след като завърших гимназия и заминах за тренировъчния лагер същата седмица, когато Каролайн влезе в Университета на Тенеси в Ноксвил. Каза, че ще ме чака, и го направи. Пишех ѝ почти всеки ден и се връщах у дома да я видя всеки път, когато ми даваха отпуска, но това се оказаха най-дългите три години в живота ми.

Когато се уволних, Каролайн вече беше бакалавър по изкуствата. Оженихме се в методистката черква в Джонсън Сити още същата седмица, когато се прибрах, а през есента записах да уча право. Каролайн започна работа в танцовата школа на една бивша водачка на мажоретките на „Далас Каубойс“, един от най-добрите отбори в американския футбол. Преподаваше латино и класически танци, акробатика и хореография за танцови концерти. Аз вече знаех какъв

искам да стана. Прокурор. Щях да вкарвам хора като вуйчо ми Реймънд в затвора.

Женитбата ми за Каролайн беше най-доброто решение в живота ми. Тя беше красива и жизнена и най-важното, даде ми най-важния урок на света: как да обичам. През следващите две години ни се родиха две здрави деца и Каролайн ми помогна да се науча как да ги възпитаваме. Смушкваше ме, когато се налагаше, правеше всичко възможно, за да гледам оптимистично на бъдещето.

За съжаление, от армията донесох със себе си още нещо освен мешката. Рейнджърите са запалени специалисти по малките бойни единици, които се гордеят с това, че са способни да се бият при всякакви условия веднага щом бъдат разположени. Три години се обучавах по всички краища на света, но не бях участвал в битки. Два месеца преди да изтече договора ми обаче моята част беше изпратена в Гренада. Ужасяващите образи на кратките, но кървави сражения, в които участвах, ме преследваха по време на следването. Будех се с писъци посред нощ, целият облян в пот, а жена ми ми говореше тихичко и се опитваше да ме успокои.

С времето успях да потисна и тези спомени, както онези за изнасилването на Сара, или поне външно. Дори успях да изкарам отлични бележки, въпреки че през цялото време работех на непълнен работен ден и едновременно се опитвах да съм добър съпруг и баща. Бях толкова зает, че не ми оставаше време да мисля за миналото. Мисля, че през тези седем години не съм спал много.

Когато се дипломирах, синът ми Джек вече беше в детска градина. Реших да постъпя на работа в службата на окръжния прокурор в окръг Вашингтон, но с разочарование открих, че началната заплата на прокурор новобранец е по-малко от 25 000 долара годишно и че ще ми отнеме най-малко десет години, за да стигна до обсега на 50-те хиляди. Испитах чувството, че съм похабил ужасно много време и усилия за една толкова мизерна заплата. Каролайн започваше със свое собствено танцово студио и знаехме, че няма да изкара много пари. Направих си сметката, че мога да изкарам поне двойно повече, отколкото предлагаше окръжната прокуратура, въпреки че бях новобранец, затова открих кантора в Джонсън Сити. Казах си, че след като изкарам достатъчно пари и натрупам опит, ще закрия кантората и ще започна работа за окръжния прокурор.

Веднага започнах да поемам криминални случаи: надявах се, че опитът ще ми помогне по-късно, когато премина на страната на окръжната прокуратура. Вложих същото количество пот и усилия в правната кантора, колкото бях вложил в желанието си да бъда атлет, войник и студент, и скоро станах доста добър в занаята. Открих, че правото предлага голяма степен на свобода на действие на проникателния и предприемчив мозък, и се научих да се залавям и с най-изобличаващите доказателства и да ги извъртам така, че да са удобни за моите аргументи. След няколко години започнах да печеля съдебни дела. Победите се превърнаха в популярност и скоро станах най-заетия защитник по криминални дела в района. Потехоха и пари.

Защитавах убийци, крадци, наркопласьори, проститутки, престъпници с бели якички, присвоили фирмени пари, насилници на жени и пияни шофьори. Сексуалните престъпления бяха единствените случаи, които отказвах да защитавам. Внуших си, че съм нещо като бляскав рицар, съдебен защитник, който опазва правата на обвинените от едно потисническо правителство. С времето направих едно тъжно откритие. Научих, че много от полицейските служители и прокурорите, които бяха от другата страна на барикадата, не са много по-различни от престъпниците, които защитавах. Изобщо не им пукаше за истината. Единственото, което ги интересуваше, беше да спечелят.

Въпреки това мисълта да се преместя в прокуратурата не ме напускаше. Но парите не ми позволяваха. Успях да се грижа добре за жена си и децата. Гордеех се с това, че съм глава на семейството. Гордеех се, че мога да подарявам на децата си разни неща и да им осигурявам възможности, каквито аз никога не съм имал. И преди да се усетя, се изтърколиха десет години.

И тогава се появи Били Докъри.

Били беше тридесетгодишно мамино синче, обвинено в убийството на възрастна жена, след като посред нощ влязъл с взлом в къщата ѝ. Беше дългокос, кльощав, глупав и надменен и не го харесах от мига, в който се запознахме. Но той се закле, че е невинен, обвинението срещу него беше слабо, а майка му беше готова да плати голям хонорар, ако се заема с делото. Година по-късно след тридневен процес съдебните заседатели го признаха за невинен.

На следващия ден след обяд Били се появи пиан в кантората ми и хвърли на писалището ми един плик. Когато го попитах какво е това, ми отговори, че е премия от пет хиляди долара в брой. Обясних, че майка му вече е платила хонорара ми. Той пиански настоя. Знаех, че е безработен, и го попитах откъде е взел парите.

— От оная жена — отговори той.

— Коя жена?

— Дето я убих. Цял куп са. Прецених, че си заслужил дял.

Изхвърлих го заедно с парите на улицата. Нямах никакъв смисъл да казвам на полицията за случилото се. Петата поправка на конституцията на САЩ забранява повторното съдене за едно и също престъпление с едни и същи доказателства, а и правилото за поверителността на разговорите между адвокати и клиенти означаваше, че не мога да разглася мръсната му тайна.

Преди историята с Били вършех същото като всички останали защитници по криминални дела: избягвах да обсъждам с клиентите си какво *всъщност* се е случило. Занимавах се единствено с доказателствата и процедурата. Обаче, когато Били ме зашлеви по лицето с истината, осъзнах, че от години съм се самозаблуждавал. Разбрах, че моята професия, моята репутация, начинът, по който се възприемам аз самият, са само фасада. Аз бях курва, която продава услугите си на предложилия най-висока цена. Не ме интересуваше истината, а това да спечеля, защото победите означаваха пари. Бях изгубил напълно усета си за чест.

Когато осъзнах това, исках да се откажа изцяло от практикуването на правото. Обаче децата ми бяха в гимназията и скоро щяха да започнат да следват. Каролайн управляваше добре парите ни, но нямаше достатъчно спестени средства, за да мога да се откажа начаса. Обсъдихме всичко и решихме, че ще продължа да работя, докато децата не завършат гимназия и не влязат в университета. След това щяхме да решим какво ще правя до края на живота си.

Веднага започнах да намалявам броя на случаите, които поемах. Делата, в които подсъдимите ги грозеше смъртно наказание, вече бяха насрочени, с което съдиите ми връщаха за дните, прекарани в извъртане на фактите и помагане на хора като Били Докъри да излязат на свобода. Синът ми вече беше в университета, а дъщеря ми беше последна година в гимназията. След по-малко от година се надявах да

приключача с тези случаи и да се откажа от професията, с която се бях заел заради вуйчо Реймънд, макар той да не беше основната причина.

Когато се върнах от Маунтън Сити, вече беше почти тъмно. Дотук рожденият ми ден се бе оказала пълен провал. Бяха запушили устата на Джони Уейн, аз на практика бях рухнал в стаята на мама, а картините със Сара продължаваха да се въртят из главата ми. Освен това не можех да се свържа с Каролайн или някое от децата по мобилния си телефон.

Най-накрая влязох в автомобилната алея и натиснах дистанционното за гаражната врата. Вътре нямаше друга кола. Рио, младата ми германска овчарка, изскочи от гаража и започна всекидневния ритуал обиколки на колата. Бях го спасил от доста тежко положение, когато беше само на два месеца. Аз бях неговият герой и когато ме видеше да завивам по автомобилната алея, вълнението се оказваше твърде голямо за младежкия му мехур, така че щом стъпех на земята, се изпикаваше на обувката ми.

Къде ли бяха? Не виждах колата на сина ми. Миналата седмица бяхме говорили по телефона и той беше обещал, че ще дойде на вечеря за рождения ми ден. Сериозно се замислих дали да не дам на задна и да отида някъде, за да удавя тъгите си, но реших да вляза, за да видя дали не са ми оставили бележка. Не можеше да са забравили рождения ми ден, нали така. Та това бяха хората, които обичах повече от всичко на света. Досега никога не бяха забравяли рождения ми ден. Винаги го празнувахме много тържествено.

Тази сутрин бях излязъл в пет и половина — жена ми и Лили още спяха. Може би наистина бяха забравили.

Или пък нещо не беше наред? Нещо май наистина не беше както трябва. Почесах Рио зад ушите, после отворих вратата към кухнята. Беше тъмно. Пуснах кучето пред мен. Цареше тишина.

— Ей! Къде сте? — провикнах се и запалих лампата.

От тавана висеше голям плакат. Стигаше чак до пода и беше широк поне два метра. Приличаше на плакатите, които феновете на училищните футболни отбори правят за началото на сезона. На него с яркосини букви пишеше:

ТАТЕ, ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!
ОБИЧАМЕ ТЕ!

Засмях се, когато тримата се появиха и запяха: „Честит рожден ден!“ И тримата носеха раирани пижами и се хилеха. Бяха вързали китките си една за друга. Семейната банда на Дилардови. Самосъжалението ми се изпари и разперих ръце за групова прегръдка.

Каролайн заяви, че ще ме водят на вечеря, и отидоха да свалят раираните пижами. Аз избрах да отидем в „Пасифик“, малко тихо заведение в покрайнините на Джонсън Сити, където сервираха най-добрите морски дарове в града.

Докато седях и похапвах скариди и миди в най-прекрасния тайландски сос, огледах лицата им и се спрях лицето на Каролайн. Преди много години се бях влюбил в най-красивото момиче в училище, но днес тя беше дори по-красива. Кестенявата ѝ коса проблясваше на светлината на свещите. Гладката ѝ светла кожа и тъмнокафявите ѝ очи грееха и когато ме хвана, че я зяпам, ми отправи малко свенлива усмивка, която изкара трапчинката на дясната ѝ буза.

Каролайн има малкото стегнато тяло на танцьорка, но и закръглено и меко там, където трябва. Танците през целия ѝ живот го поддържат гъвкаво. Лили е пълно нейно копие, с изключение на това, че косата ѝ е по-светла, и очите ѝ също. Тя е на седемнадесет и в момента е последна година в гимназията. Исква да стане танцьорка — или фотограф, или художник, или артистка на Бродуей, тоест още не знае какво иска.

Джек доста прилича на мен. На деветнадесет е, висок и мускулист, с черна коса и замислени почти черни очи. Отличен студент и много добър атлет. Целта му е да стане професионален играч на бейзбол и работи по въпроса с разпадеността на фанатик. С него прекарвахме безброй часове на бейзболното игрище. Той удряше, докато на ръцете му не излязат пришки, хвърляше, докато не го заболи рамото, вдигаше тежести, докато мускулите му не започнат да парят, и тичаше, докато краката му не откажат. Упоритата му работа се изплати под формата на стипендия за „Вандербилт“, но тя покриваше само половината от таксите и аз трябваше да добавям по 20 000 долара годишно.

Когато келнерът донесе шоколадовата торта, Каролайн извади от чантата си свещ, забучи я в тортата и я запали.

— Пожелай си нещо!

— И не ни казвай какво е желанието ти — каза Лили. Всяка година го повтаряше.

Отправих мълчалива молитва за поне един невинен клиент. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Джек бръкна под масата и измъкна малка плоска увита като подарък кутийка.

— Това е от всички.

Отворих картичката. Каролайн беше написала: „Следвай сърцето си. Следвай мечтите си. Ние всички ще сме там, накъдето те води то. Обичаме те“. Тя не по-малко от мен искаше да зарежа адвокатската професия. Знаеше, че работата ми ме кара да воювам със себе си. Неведнъж ми беше казвала, че никога не е виждала човек в по-голямо противоречие със себе си. Съветваше ме да се запиша във вечерно училище и да взема удостоверение за гимназиален учител и треньор.

В кутийката имаше билети за ложа за мача на „Атланта Брейвс“ през юли.

— Не смей да планираш нещо за този ден — каза Каролайн. — Всички ще отидем.

— Разбира се, че няма — обещах. Това беше прекрасно.

Приключихме с десерта и към девет потеглихме за вкъщи. Когато завих, светлината на фаровете се плъзна по предната веранда на десетина метра вляво от вратата на гаража и забелязах някакво движение. Живеехме на десет самотни акра върху склон, който гледаше към езерото Бун. Когато тръгнахме за ресторанта, бяхме оставили Рио в къщата. Спрях пред гаража и слязох от колата. Чух Рио да лае яростно вътре.

— Ще сляза да светна лампата на верандата — казах на Каролайн. — Вие стойте в колата.

— Без тия — възрази Джек и също слезе.

Тръгнах към верандата. Джек беше до мен. До вратата стоеше някой.

— Кой е там? — попитах високо.

Нито звук. А после лампата светна. До вратата стоеше сестра ми Сара — по шорти и със зелена тениска, на която пишеше: „Чукай ме, аз

съм ирландка“.

12 АПРИЛ

23:00

Задниците от Джонсън Сити вече бяха успели да съберат информация за жертвата. Оказа се, че Джон Пол Тестър е вдовец с пораснало дете — син, заместник-шериф и капелан в Кок Каунти. Та Тестър дошъл да проповядва на евангелистко събрание в една малка черква до Бун Крийк, изнесъл си проповедта, прибрал почти триста долара от дискаса, тръгнал си към девет — и оттогава никой не го беше виждал. Банковите записи показваха, че е изтеглил двеста долара в брой от банкомат в 23:45. Банкоматът се намирал в „Маусес Тейл“. Ако Тестър беше похарчил триста долара там и около полунощ му бяха дотрябвали още пари, Барлоу нямаше как да не го е забелязала.

Значи тая кучка го беше излъгала.

Ландърс прекара следобеда в съчиняването на клетвена декларация за издаването на съдебно разрешение за обиск и после отиде при съдията и му обясни, че собственичката на клуба, където жертвата е била видяна за последен път, го е излъгала и отказва да сътрудничи. Съдията подписа разрешение БРТ да претърси „Маусес Тейл“ за възможни доказателства, имащи връзка с убийството на Джон Пол Тестър. И тъй като ставаше дума за стриптийз клуб, съдията нямаше никакви угризения да разреши на Ландърс да го извърши в работно време.

Ландърс лично планира нахлуването. Час преди хората от специалната част да проникнат през парадния вход, той щеше да иде да провери как стоят нещата и след това в уговорения момент щеше да даде знак за започване на акцията. Очакваше я с нетърпение — особено проверката на персонала.

Малко след девет се прибра вкъщи, за да си вземе душ и да се преоблече. Обу си джинси, черно поло и си сложи сако, пхна чипоносия си револвер калибър.38 в кобур на глезена и в десет и четвърт подкара към „Маусес Тейл“. Заведението беше простовато, издигнато от бетонни блокчета и боядисано в светлосиньо. Над предния вход имаше яркосиня тента с черни ръбове. Върху обърнатата

към улицата страна на сградата имаше изрисувана голяма сива мишка с извита опашка, щръкнала в нещо наподобяващо надървен... такава де.

На паркинга пред входа имаше поне трийсет коли. Ландърс трябваше да плати куверт от десет долара, за да мине край русокосата мадама във фойето — приличаше на скъпа проститутка с умело положения грим и черния латексов костюм. Плюс големи цици. Банкоматът, от който жертвата беше изтеглила пари, беше точно до плота на рецепцията.

Русокосата въведе Ландърс в основната част на клуба — голямо помещение дълго около тридесет метра и широко почти петнадесет. В стените на главното помещение имаше нещо като малки чакални, с входи, закрити с черни пердета.

Имаше три сцени с големината на боксови рингове, разположени в триъгълник и оборудвани с месингови пилони. Всяка сцена беше оградена с огледала и заета от гола извиваща се дама. Цигареният дим се виеше на облаци на три метра от земята, една огледална топка запращаше из помещението бляскащи лъчи. Музиката беше оглушителна. Ландърс беше чул блъскането на басите още от паркинга. Не знаеше парчето, което въртяха, но сигурно беше на някой тъп черногъз рапър.

Набързо огледа посетителите. На бара вляво седяха шестима души, изцяло мъжка компания. Други тридесетина седяха на масите и барплоговете около сцените. Като се изключат танцьорките и двете келнерки, които носеха крайно привлекателни тесни сестрински престилчици, в помещението нямаше други жени. Никъде не видя Ърлин Браун.

Седна на една маса в дъното. Червенокосата на сцената беше великолепна. Имаше красиво лице и не преставаше да мята глава, та косата ѝ да се вее. Краката ѝ бяха дълги, задникът стегнат, циците малки и твърди — а бе наистина си я биваше.

Докато Ландърс седеше и си фантазираше как топките му се блъскат в стегнатото ѝ дупе, една от сестричките спря до масата му. Циците ѝ направо извираха от деколтето. На баджа ѝ пишеше, че се казва Бети.

— Какво да ти донеса, скъпи?

— Сода с лимон — Сестрата го изгледа презрително. Е, и той би предпочел едно уиски, но човек никога не знае какво може да се случи по време на акция. Трябваше да е с акъла си.

Сестра Бети му донесе содата след минутка. Струваше му пет и петдесет. Погледна го още по-презрително, когато не ѝ остави бакшиш.

Ландърс се обади на Джими Браун в 22:45. Проверката трябваше да започне точно в единадесет. Заради гърмящата музика Ландърс едва го чуваше. Браун каза, че тъкмо слизали от магистралата и щели да са на позиция след пет минути.

В този миг Ландърс видя Ърлин Браун — все още с кожените панталони и горнището с шарки на пантера. Стоеше до бара. Сестра Бети говореше с нея и сочеше към Ландърс. Музиката беше спряла и диско водещият обясняваше на клиентите, че пипането на момичетата е забранено. Ърлин тръгна право към Ландърс.

— Красавецо, да ме арестуваш ли си дошъл? Или си просто лошо момче, което търси забавления?

— Помниш ли човека, за който те попитах? Мъртвецът, който не бил идвал тук? Снощи е изтеглил двеста долара от банкомата във фойето.

— Е, скъпи, сигурно някак си не съм го забелязала.

— Не съм ти скъпи. Казвам се Ландърс. Специален агент Ландърс. И много скоро ще разбереш колко мразя кучки, които ме лъжат. — Ландърс извади мобилния си телефон и набра номера на Джими Браун. — Готови ли сте?

— Всички са по местата си. Вече сме пред главния вход.

— Давайте.

От фойето се чу писък и вратата рухна. Момчетата от специалната част с черни бойни униформи и каски нахлуха. Приличаха на флотски „тюлени“ с насочените оръжия. Спецполицайте започнаха да крещят:

— Полиция! Всички да легнат на пода! Всички на пода!

Ландърс стана, извади револвера си и го насочи в лицето на Ърлин Браун.

— Това е проверка, кучко. Вдигни си ръцете и ги опри в стената. Няма да мърдаш, докато не ти кажа.

Изражението ѝ беше направо безценно.

26 АПРИЛ

11:00

Две седмици след рождения ми ден току-що бях приключил със съдебното заседание по едно дело за наркотици във федералното съдилище в Грийнвил и вече бях седнал зад волана, за да се върна в Джонсън Сити, когато погледнах мобилния си телефон и видях есемес от Каролайн: „Обади ми се спешно!“

Преди две години, когато взехме решението, че ще престана да практикувам право, Каролайн започна да работи като моя секретарка и помощничка — след като поемах по-малко случаи, трябваше някак си да намаля режийните разноски. Часовете по танц, които преподаваше, бяха вечер, така че тя сама предложи да поеме тази работа. Когато изтече договорът за наем на кантората ми в центъра, намерих на секретарката си работа при друг адвокат и преместих архива си у дома. Това решение ми спестяваше почти шейсет хиляди годишно, а Каролайн изкара един онлайн курс и си извади удостоверение за помощник-адвокат. Винаги бе учила бързо. Аз продължавах да държа в центъра малка съвещателна зала, където се срещах с клиенти, но тя ми струваше само двеста долара на месец.

— Какво има? — попитах, когато тя отговори на обаждането ми.

— Може да е за хубаво, а може и не — каза тя. — Рано сутринта се обади някаква жена, Ърлин Барлоу. Беше направо обезумяла. Каза, че полицията нахлула у тях и арестувала нейна млада близка заради убийство и тя трябва да наеме адвокат. Не престана да повтаря, че момичето не може да е извършило подобно нещо.

— Да бе.

— Иска да се срещне с теб. Мина много време, откакто частно лице те е наемало да защитава обвинен в убийство.

— Майката на Били Докъри ме нае. — На никого не бях разказвал за признанието на Били. Дори на Каролайн.

— Изкара добри пари от този случай. Забрави ли?

— Петдесет хиляди.

— Ще ни дойдат добре.

— Смятах, че сме добре финансово.

— Така е, но дело за убийство? От това могат да паднат добри пари, скъпи. Това е случаят за убийството на проповедника. Онзи, когото намериха в мотелската стая.

— Каролайн, не искам да поемам случай за убийство, независимо от добрата реклама. Може да продължи с години.

— Затова не ти уредих среща с нея. — Усетих разочарованието в гласа ѝ.

Помислих около минутка по въпроса, претеглях всички за и против. Накрая любопитството ми надделя.

— Е, какво толкова. Няма да ми навреди, ако разговарям с нея. Звънни ѝ и я покани в един в приемната.

Отне ми цял час да се върна в Джонсън Сити. Обядвах набързо в едно кафене на две преки от приемната и влязох през вратата в един без десет. Една жена беше седнала на масата и вече ме чакаше. Когато влязох, се изправи. Единственото, което можах да направя, беше да се опитам да не покажа изумлението си. Носеше тесни латексови панталони и горнище с тигрова шарка, под което ясно си личаха зърната на доста едър бюст. Косата ѝ беше червена, с отсянка, каквато никога не бях виждал върху главата на жена или където и да е другаде.

— Джо Дилард — представих се и се здрависахме. Маникюрът ѝ беше поне два сантиметра и нещо и със същата шарка както тясното горнище.

— Ърлин Барлоу. Изглеждате още по-добре на живо, отколкото по телевизията. — Усмихна се и когато я погледнах в очите, установих, че въпреки стряскащото облекло е привлекателна. Тръгнах към стола си.

— Госпожо Барлоу, с какво мога да ви помогна?

— О, скъпи, нека си говорим на ти. Имам голям проблем. Направо ужасен. Една много близка моя млада приятелка беше арестувана заради престъпление, което не е извършила.

— Близка приятелка?

— По-скоро почти дъщеря. Прибрах я преди време.

— Госпожо Барлоу, започнете от самото начало. Разкажете ми всичко, което искате да зная.

— Моля те, захарче, наричай ме Ърлин. Може би трябва да започна с това, че притежавам мъжкия клуб „Маусес Тейл“. Със

съпруга ми бяхме съсобственици, но той почина миналата година и сега го ръководя аз. Май не съм те виждала там.

Засмях се.

— Не съм имал това удоволствие, но съм слушал доста за него.

— Не ме изненадва. Всъщност идват доста адвокати, понякога и съдии.

Запитах се кои ли съдии и си помислих дали да не я попитам, но след това реших, че не искам да знам. Майната им. И без това скоро щях да се махна.

— Кажи сега за твойта приятелка.

— Чу ли, че са извършили арест във връзка с убийството на онзи пастор от Нюпорт? Дето го намушкаха?

— Всички чуха.

— Не го е направила тя. Готова съм да се закълна върху цял куп библии. Искам да те наема, за да я защитаваш.

— Откъде знаеш, че не го е направила?

— Защото бях с нея през цялата нощ. Закарах я вкъщи, след като смяната ѝ в клуба свърши. Тя живее у дома и не е излизала. Не може да го е направила. А освен това е най-сладкото и мило младо момиче, което съм срещала. Тя не може да убие муха, какво остава да посегне на човешко същество.

Говорът на Ърлин Барлоу беше хипнотичен и провлечен по южняшки, а цялото ѝ същество излъчваше сладък сексапил.

Фактът, че на човек му беше приятно да я гледа, особено в тези дрехи, правеше разговора още по-увлекателен. На няколко пъти изпитах усещането, че у Ърлин има нещо повече от онова, което тя иска да видя — може би опасност, която приковаваше вниманието ми.

След половин час прегледах бележките си. Тя каза, че била прибрала Ейнджъл Крисчън, арестуваното момиче, преди малко повече от месец, след като пристигнало с автобуса заедно с друго момиче, Джули Хейс. Посочи, че Ейнджъл ѝ направила красивата млада дъщеря на покойния ѝ съпруг, която загинала в автомобилна катастрофа. Останах с впечатлението, че иска да си внуши, че Ейнджъл е превъплъщение на загиналата дъщеря. Разказа, че Ейнджъл била пострадала от сериозно насилие у дома и избягала. Спомена нещо и за ръцете ѝ.

Бях меко казано разтревожен от няколко неща. Ърлин каза, че първоначално била излъгала Фил Ландърс, един от агентите на БРТ, когото познавах. Каза, че Ейнджъл Крисчън не било истинското име на момичето. Каза още, че полицията е взела съдебна заповед да вземе проба от косата на Ейнджъл или както там се казва, и от нея също. Това означаваше, че вероятно ще има набъркани ДНК доказателства, а те почти винаги се оказваха съкрушителни за обвинените. Очевидно полицията разполагаше със свидетели или някакви други доказателства, защото иначе нямаше да успее да вземе заповедите. Освен това каза, че полицията издирвала някакъв липсващ „Корвет“.

Обаче беше твърдо убедена в невинността на момичето и ако казваше истината, не беше много вероятно Ейнджъл да има мотив или възможност да извърши убийството. Бях изкушен, но не толкова, че да се съглася да поема дело за убийство, което сигурно щеше да стигне до съда. Не исках да ѝ губя повече времето, но не исках и да откажа направо, затова реших да вдигна летвата толкова високо, че тя да няма възможност или желание да я прескочи.

— Ърлин, имаш ли представа колко ще ти струва, за да ме наемеш за защитник в случай като този? Предумишлено убийство. По радиото чух нещо за смъртно наказание и делото най-вероятно ще стигне до съда.

— Съпругът ми се погрижи добре за мен. Парите не ме притесняват.

Не биваше да го казва, защото цената, която се въртеше в главата ми, незабавно се удвои.

— Ще бъда откровен с теб — започнах. — Планирам да прекратя работа по някое време догодина. Ако поема този случай, това ще означава, че сигурно ще се наложи да остана адвокат много по-дълго, отколкото искам.

— Виж, Дилард, ще платя колкото поискаш. Ти си най-добрият адвокат тук. От години чета и слушам за теб. Преди години дори защитава някои от моите момичета за разни дреболии и те всички се изказваха много ласкаво за теб. Не искам никой друг да защитава моята сладка малка Ейнджъл. Защо не погледнеш на това като на своята лебедова песен? Можеш да напуснеш с голяма шумотевица.

Поех си дълбоко дъх.

— Познаваш това момиче малко повече от месец. Да не би да искаш да кажеш, че си готова да вложиш в защитата ѝ четвърт милион долара?

Тя дори не трепна.

— Ейнджъл не е убивала никого. Кълна се. Ще направя всичко, което е нужно.

— Добре, ето условията, при които ще приема. Двеста и петдесет хиляди в брой. Предварително и никакво връщане на някаква част от парите. Това е моят хонорар. Ще трябва да платиш и разносните. Ще имаме нужда от детектив, може да се наложи да наемем експерти. А те не са евтини.

— Знаеш ли какво, скъпи — прекъсна ме тя, — защо не идеш в затвора да се срещнеш с Ейнджъл? Когато свършите, ще ми се обадиш, а аз ще съм ти приготвила парите.

26 АПРИЛ

15:00

По пътя към затвора сериозно се замислих дали да поема случая. Бях взел решение да изляза от играта и времето вече беше настъпило. Лили щеше да завърши след месец, а на мен ми бяха останали само няколко дела. Но парите... Боже мили! Четвърт милион? Наистина ли щеше да плати? Тези пари щяха да осигурят на Каролайн и мен малко спокойствие, особено като се имаха предвид разходите за мама в старческия дом. Грижите за нея ми струваха повече от хилядарка на месец. Реших да изчакам и да взема решение, след като говоря с момичето.

Щом вратата на адвокатската стая се отвори, осъзнах, че Ърлин Барлоу казва истината поне за едно. Момичето беше красиво. Станах, докато двамата надзиратели я придържаха за лактите, защото тя ситнеше заради оковите на глезените. Помогнаха ѝ да седне на стола, сякаш я настаняваха за официален обяд, и след това излязоха. За секунда имах чувството, че ще се поклонят. Вратата се затвори и аз седнах.

— Е, никога не бях виждал подобно нещо — започнах.

Тя се усмихна разсеяно.

— Надзирателите не са учтиви с никого, независимо от пола. Никога не бях виждал надзирател да помага на затворник да седне.

Косата ѝ имаше цвета на полиран махагон и се спускаше като планински водопад от главата ѝ до малко под раменете. Нослето ѝ беше малко, фино и леко вирнато. Очите ѝ бяха с формата на бадем и наситено кафяви. Лявата ѝ вежда беше малко по-високо от дясната и придаваше на лицето ѝ изражение на постоянен интерес или леко объркване. Устните ѝ бяха пълни и леко издути и дори под стандартния затворнически комбинезон се виждаше, че има великолепно тяло.

— Казвам се Джо Дилард — продължих. — Адвокат съм. Ърлин Барлоу ме помоли да дойда да поговоря с теб.

— Аз съм Ейнджъл — отговори тя. — Ейнджъл Крисчън. — Гласът ѝ беше нежен сопран.

— Ейнджъл, разбираш ли защо си тук?

— Да. — Кратка пауза. — Обвиняват ме в убийство.

Опря лакти на масата и започна тихо да плаче. Виждаше бях стотици клиенти да плачат. Мъже и жени. Отдавна бях обръгнал на сълзи и съпровождащите ги звуци, но плачът на това красиво младо момиче ме трогна. Станах и почуках на вратата. Един от надзирателите отвори на мига.

— Момчета, да ви се намира носна кърпичка? — попитах.

Мъжът погледна Ейнджъл, след това ми се намръщи.

— Какво й направи?

— Нищо. Имаш ли носна кърпичка, или не?

— Почакай, все ще намеря нещо.

Изчезна за миг и скоро се върна с ролка тоалетна хартия и ми я подаде, все така навъсен. Затворих вратата и подадох ролката на Ейнджъл.

— Това е единственото, което намериха.

— Благодаря — отговори тя. — Съжалявам, че се разплаках.

— Не се притеснявай. Често виждам подобни неща.

— Не мога да повярвам — каза тя през хълцане. — Тук ли трябва да стоя? Не мога ли да се върна в къщата на госпожа Ърлин?

— Съжалявам, но ще трябва да останеш тук за известно време.

Искаш ли да говориш за онова, което се е случило?

— Нищо не се е случвало. — Тя подсмръкна и си издуха носа.

— Да не искаш да ми кажеш, че нямаш нищо общо с убийството на преподобния Тестър?

— Не съм го убивала. Нищо не съм му направила.

— Познаваше ли го?

— Преди да дойде онази вечер в клуба, никога не го бях виждала. Сервирах и сервирах и на него.

— Разкажи ми.

Тя прехапа долната си устна и се стегна.

— Поръча двоен скок с лед. От самото начало започна да флиртува с мен. Няколко пъти ми крещеше от мястото си, докато бях на бара, правеше сцени. После, когато се напи още повече, започна да цитира Библията и да се държи наистина странно. Всеки път, когато се озовавах близо до него, се опитваше да се отърка в мен. Накрая се

опита да ме целуне и аз му казах да ме остави на мира. Тогава госпожа Ърлин и Рони дойдоха и го помолиха да си върви.

— И това е всичко? Не си го виждала повече, след като си тръгна, и той беше жив и здрав, когато излезе през вратата?

— Това е всичко. Кълна се. Те му казаха да си тръгва и повече не съм го виждала. След няколко дни цяла тълпа полицаи дойде в къщата на госпожа Ърлин. Тя ми каза да не разговарям с никого и аз я послушах, но единият имаше заповед, че трябва да му дам няколко косъма от косата ми. Обърнаха наопаки къщата на госпожа Ърлин. Тази сутрин се върнаха, качиха ме в колата и ме докараха тук.

Нещо ме глождеше. Отне ми няколко минути, докато разбера на какво се дължи. И когато разбрах, можех само да се удивявам. Срещу мен седеше една от най-красивите млади жени, които бях виждал, с толкова сексапилно тяло, че при нормални обстоятелства щях или да се възбудя, или най-малкото да се разсея. Но въпреки невероятния си външен вид Ейнджъл не излъчваше дори лъх сексуалност. Да разговарям с нея беше все едно да си говориш с детенце.

— Когато те арестува, полицаят попита ли те нещо?

— Опита се, когато пристигнахме тук. Заведе ме в помещение като това. Но госпожа Ърлин ми каза да не говоря пред него, така че аз си мълчах. Мисля си, че ми е много ядосан.

Или Ейнджъл и Ърлин бяха двете най-добри лъжкини на света, или полицията беше направила грешка. Не си падах по агент Ландърс, нечестен женкар и мръсник с най-голямото самолюбие, което съм срещал, но БРТ се ползваше с името на отлична следствена служба. Трудно ми беше да повярвам, че биха арестували човек по обвинение в предумишлено убийство, ако нямат солидни доказателства.

— Имала ли си проблеми със закона? Някога да си била арестувана?

— Не.

— Акт за превишена скорост или нещо подобно?

— Не мога да карам кола.

Отново почна да хлипа. Изглеждаше съвсем безпомощна и абсолютно неспособна на насилие. Сърцето ми се отвори за нея и се запитах защо. Защо ще убива някакъв непознат? Какво може да се случи, за да превърне това младо момиче в убийца?

И седях и се питах, а тя погледна над парчето тоалетна хартия с блесналите си от сълзите очи и каза:

— Помогнете ми, господин Дилард. Моля.

Внезапно гласът, който чувах, вече не беше нейният. Беше се превърнал в глас от миналото, в гласа на едно малко беззащитно момиче... „Джоуи, махни го от мен. Боли!“

Погледнах я и кимнах.

— Добре. Ще ти помогна. Вече си имаш адвокат.

ВТОРА ЧАСТ

26 АПРИЛ

17:05

Обадих се на Ърлин Барлоу, за да ѝ кажа, че приемам, и тя ме помоли да се срещнем на паркинга зад нейния клуб. Никога не бях влизал в заведението, но бях минавал оттам стотици пъти. Стигнах малко преди пет и паркирах на задна до едно черно беемве. Следобедът беше прекрасен, небето ясно и не бе повече от двадесет градуса. Слънцето клонеше към залез, на северозапад се надигаше огромен черен буреносен облак. Свалих прозореца и успях да помириша дъжда.

След пет-шест минути Ърлин излезе през задната врата на клуба. Носеше сак. Беше се преоблякла в комбинезон с шарките на зебра, толкова тесен, че можех да видя всички хлътнатини и дори цепнатини по тялото ѝ. Крачеше внимателно с високите си токчета по чакъла, погледна наляво и надясно и накрая спря пред сваления прозорец. Наведе се и пусна сака в скута ми.

— Всичко наред ли е? — попитах. — Изглеждаш малко нервна.

— Тия типове от БРТ ме следят от цяла седмица. Това ме изнервя. Парите ти са в сака, захарче. Как е Ейнджъл?

— Изплашена.

— Горката. Направо не мога да понеса мисълта, че е арестувана. Трябва да ми обещаеш, че ще я измъкнеш.

— Ще направя всичко по силите си.

— Може би ще е по-добре, ако си тръгнеш. Трябва да прибереш парите на сигурно място. Утре ще си поговорим повече.

Прати ми въздушна целувка и аз потеглих. Докато карах по улицата, започнах да си мисля какво нося. И преди бях взимал големи хонорари от хора, търгуващи с наркотици, но сред тях нямаше и един, който дори малко да се доближава до четвърт милион. Не преставах да поглеждам в огледалото, за да видя дали някой не ме следва. Ако Ландърс имаше и най-малката представа какво става, нямаше да пропусне възможността да си измисли причина да ме спре, да претърси колата и да задържи парите.

На километър и половина от къщи спрях на паркинга на малък търговски център и влязох в магазина за напитки, за да купя шампанско. Не отместих очи от заключената кола през цялото време, докато бях в магазина. После пак подкарах към къщи и завих по един черен път в гората. Исках да преброя парите, а знаех, че щом се прибера, Рио ще вдигне такава врява, че Каролайн със сигурност ще излезе. Докато сумракът бавно се сгъстяваше, започнах да броя. Петдесет пачки стодоларови банкноти, във всяка по петдесет. Отне ми почти час, но парите бяха налице. Направо не можех да повярвам. Напъхах парите в моя сак и подкарах към къщи.

Каролайн беше в кухнята, тъкмо вадеше съдовете от миялната. Приблжих я откъм гърба и я целунах по ухото.

— Здравсти, скъпи — засмя се тя. — Рио изпика ли ти се на обувката?

— Днес бях по-бърз от него.

— Не се обади цял следобед. Как мина срещата с госпожа Барлоу?

Беше ме търсила, но аз не отговорих. Първо, не бях сигурен, че ще поема случая на Ейнджъл, а по-късно не бях сигурен, че ще устоя да не ѝ кажа всичко. Сега сложих бутилката шампанско на кухненския плот и попитах:

— Къде е Лили?

Каролайн ме погледна хитровато.

— На репетиция. Мама ще отиде да я вземе и ще я заведе да хапне нещо. Няма да се прибере скоро.

— Сара?

— Един неин приятел я взе, за да отидат на среща на анонимните наркомани.

Погледна шампанското и попита:

— По какъв случай?

— Да отидем на верандата. Трябва да поговорим.

— Идвам след секунда.

Взех две чаши за шампанско от шкафа, отворих бутилката и излязох на верандата. Сложих бутилката и чашите на масата и пъхнах сака под нея. Бурята се приближаваше и вече захладняваше, но все още имахме малко време. Тъкмо започваше да се стъмва. На североизток Голямата мечка вече изпълзяваше над хоризонта. Луната

още не се бе скрила зад хълма на северозапад и отраженията на лъчите ѝ проблясваха върху езерото подобно на светулки.

Запалих двете газови лампи в двата края на верандата и седнах точно в мига, когато Каролайн дойде. Тя седна срещу мен. Налях шампанското и я погледнах настойчиво.

— Какво? — попита тя.

— Изпитвам похот — отговорих — и не мога да я потисна.

— Личи ти. — Трапчинката високо на дясната ѝ буза се появяваше само когато се усмихваше по определен начин. Сега го правеше точно така.

— Мина добре — започнах. — С госпожа Барлоу.

— По телевизията видях снимката на момичето. Наистина е красива.

— И е много мила. Освен това има голяма вероятност да е невинна. Днес говорих с нея.

Каролайн зяпна.

— *Говорил си с нея? О, Боже, там ли беше през цялото време? Ще я защитаваш ли?*

— Не мисля, че имам избор.

Очите на Каролайн светнаха. Знаех много добре какво си мисли.

— Колко? — попита тя.

— Колко мислиш, че може да струва предумишлено убийство, може би с поискано смъртно наказание и твърде вероятно моят последен случай?

— Не знам. — Тя отпи глътка шампанско и се наведе към мен. — Колко струва?

— Отгатни.

— Петдесет?

— Повече.

— Тъъ... шейсет?

— Много си далеч. Вдигни още.

— О, Джо, седемдесет и пет? Не, изглеждаш толкова самодоволен. Не зная дали ще мога да го кажа. Сто?

— Почти стигна половината.

Тя зяпна.

— Не говориш сериозно! — Не зная дали го съзнаваше, но подскачаше на стола като ученичка.

— Напротив. Стигна до половината.

— До двеста и двадесет?

— Почти улучи. Плюс още тридесет.

— Двеста и петдесет? — Каза го сякаш в унес.

— Право в целта! И какво имаме за госпожата, която отгатна двеста и петдесетте хиляди долара, дами и господата? — Протегнах се под масата, сграбчих сака и го стоварих пред нея. Каролайн изплю шампанското, което току-що бе отпила.

— Това... Не, не е възможно... — Дръпна ципа на сака. — Джо! Това истина ли е?

— Честна скаутска — отговорих с ръка върху сърцето.

Тя заподскача по верандата като мажоретка на баскетболен мач. След това на бегом обиколи масата и ме прегърна през врата толкова силно, че едва не ме задуши.

— По дяволите, Каролайн, по-кратко. Искам да поживея още малко, за да мога да ги похарча.

Тя ме пусна, върна се на мястото си и си пое дълбоко дъх.

— Направо ще се задуша. Или ще се напикая. Разкажи ми какво стана.

— Няма много за разказване. Жената дойде, поговорихме си малко, отидох до затвора и поговорих и с момичето. И наистина произнесох думите, Каролайн, наистина казах: „Двеста и петдесет хиляди долара в брой предварително и никакво връщане“, а тя дори не трепна. Обадих ѝ се, след като ходих до затвора, и тя ми плати.

— Искам да те нацелувам точно сега — възкликна Каролайн. — Искам да те изям. Искам да ти родя деца.

— Имаме достатъчно.

— О, Джо, направо не е за вярване! Това ще намали до голяма степен тревогите ни.

— Случилото се има две страни и ти го знаеш.

Тя се хвърли върху мен, преди да успея да свърша речта си, и ме зацелува по челото, устните, веждите и ушите.

— Трябва да кажа на някого — заяви, когато най-после спря да ме целува. — Къде е телефонът? Трябва да кажа на майка.

— Не го прави, защото ще висиш цял час на телефона. Пий си шампанското и нека се насладим малко на мига. Някак си изпитвам усещането, че ще изкарам всеки цент от тия пари.

Гледах я: ухилена на трепкащата светлина на газовите лампи. Тя отново надникна в сака.

— Мога ли да ги пипна?

— Ако искаш, ги разхвърлай. Твои са.

— Боже, Джо, какво облекчение! Сега... какво ще си купим?

— Какви ги говориш? От теб се очаква да си скъперничка. Нищо няма да купуваме. Имаме всичко, от което се нуждаем.

— Хайде да прахосаме само малко. Трябва да купим нещо.

— Не, не трябва.

— Напротив, трябва. — Очите ѝ грееха ярко от пакостливост. — Дай тогава да идем някъде.

— Не.

— Когато процесът свърши, трябва да идем на Кайманите или някъде другаде. Винаги си искал да идеш там. Стига си бил такъв мърморко.

— Защо не се потревожим какво ще правим с тях тази вечер?

— Зная много добре какво ще направим с тях. Ще спим с тях. Няма да отделям поглед от тях, докато утре сутринта не ги прибера в банковата ни касетка. Тогава ще измисля какво да правим с тях. Разкажи ми за момичето. Какво е?

— Тя е... сладка — отговорих. — Наистина. Сладко дете.

— Колкото мен ли е красива?

— Не е дори наполовина.

— Добър отговор.

Тя протегна празната си чаша и аз я напълних отново. После я вдигна:

— Наздраве за красивите момичета и техните богати приятели.

— Наздраве — отговорих и отпих голяма пенлива глътка.

— Кога ще прочетат обвинението?

— В понеделник. В девет часа в Джонсбъро. Нека да поговорим за нещо друго. Вечерта е красива. Седя на веранда и до мен седи красива и малко пияна жена. Току-що съм изкарал за един ден повече пари, отколкото други правят за пет години. Правонарушенията и убийствата не ми се струват подходяща тема за разговор.

— Прав си. — Каролайн стана от стола и протегна ръка. — Ела с мен.

И ме поведе към спалнята.

— Тежък е — отбеляза и кимна към сака в другата си ръка. — Прекрасна тежест.

Щом влязохме в спалнята, пусна сака с парите до вратата, бутна ме на леглото и започна бавно да разкопчава блузата си. Каролайн е единствената жена, с която съм спал. От толкова време бяхме заедно, че тя знаеше много добре какво трябва да прави, когато се любим.

И през следващия час го правеше точно както трябва.

27 АПРИЛ

06:00

Агент Ландърс тичаше по пет километра дневно поне пет дни седмично. Бягането поддържаше тялото му стегнато, а освен това помагаше срещу махмурлуците. В деня, след като арестува момичето тичаше по Уатуга Авеню в Джонсън Сити и си мислеше, че би предпочел да изчука това маце, вместо да го арестува. Мамка му, много беше готина!

Освен това имаше достатъчно акъл да не се разприказва. След като я прибра, Ландърс прекара цял час с нея в стаята за разпити. Единственото, което му каза, беше, че иска да говори с адвокат. Преди ареста Дийкън Бейкър, районният прокурор, беше повикал Ландърс в кабинета си. Бейкър беше тлъст и тъп набожен лицемер, но някак си бе успял да накара хората да го изберат, така че той командваше парада. Каза, че много го натискали да арестуват някого. Синът на жертвата бил заместник-шериф и капелан и му звънял по три пъти на ден. Освен това покойният имал братовчедка, активистка в Републиканската група на жените в Картър Каунти, и тя също звъняла всеки ден.

— Голяма работа — отговори Ландърс. — Да си се обаждат.

Не разполагаше с кой знае какви доказателства. В нощта, когато нахлуха в „Маусес Тейл“, разпитаха четиридесет души. Деветима служители, останалите — клиенти. Само едно лице каза, че разпознава Тестър. Стриптийзборката Джули Хейс. Каза, че Тестър дошъл към девет и останал до полунощ, като междувременно се накъркал. Че в един миг цитирал Светото писание, а в следващия държал да му седат в скута. И че се заинтересувал особено от една келнерка, Ейнджъл Крисчън. Към единадесет и половина проповедникът и Ърлин Барлоу разговаряли около пет минути, след което проповедникът излязъл през предната врата, а Барлоу и Ейнджъл отзад. Никой от тримата не се върнал в клуба. Освен това Хейс каза, че до деня на убийството на проповедника Барлоу карала червен шевролет „Корвет“, а на следващия ден вече била с черното беемве.

Никой от останалите в заведението не каза нещо, което можеха да използват, така че Ландърс се запита дали Хейс казва истината. Може би по някаква причина таеше злоба срещу Барлоу или срещу момичето — или и срещу двете. Въпреки това записа показанията ѝ и тя се подписа. Каза му, че е готова да свидетелства.

Съдебномедицинският екип бе открил по ризата на Тестър няколко косъма, така че след като взе показанията на Хейс, Ландърс след дълги преговори издайства заповед за обиск на жилището на Ърлин Барлоу. Освен това убеди съдията да подпише заповед Ърлин Барлоу и Ейнджъл Крисчън да дадат косми за изследване. В къщата на Барлоу не откриха нищо. Нямаше дори една порнокасета. Обаче Ландърс накара да снимат момичето, защото имаше лоша синявица на лицето.

Нямаше никаква следа от червения корвет. Ландърс пусна името на Ърлин Барлоу във всички бази данни, с които разполагаше БРТ. Никъде не излезе регистрацията на корвет на нейно име.

А после му се обадиха от лабораторията. Два от космите, намерени върху ризата на Тестър, отговаряха на взетите за проба от момичето. Това беше най-силното доказателство, с което разполагаха, но според Ландърс не беше достатъчно. От лабораторията казаха и че в кръвта на проповедника имало упойващо средство, СД, известно и като Селянчето от Джорджия. Който и да го беше убил, преди това го бе замаял. Във всеки стриптийз бар обикновено се пласираха наркотици, но Ландърс не можеше да докаже, че този в тялото на проповедника е от „Маусес Тейл“.

Изложи случая пред Бейкър. Двама свидетели. Стриптизборката, която може и да изпитваше завист, и рецепционистката в мотела, която около полунощ видяла един корвет да пристига след Тестър и „май“ забелязала някаква жена да се качва по стълбите към стаята му. Всички други служители на клуба отрекоха Тестър да е идвал — поне те не го били забелязали. Но той определено беше теглил пари от банкомата в бара малко след единадесет и тридесет. Ърлин Барлоу бе излъгала — Ландърс беше сигурен в това, — а останалите вероятно също лъжеха. Имаше ДНК съвпадение от момичето Крисчън, синина на бузата ѝ и един сгърчен penis (съдебният лекар каза, че бил отрязан след смъртта). Липсваха оръжието, използвано за убийството, и колата. Толкова. О, не, освен

това имаха и едно истинско съкровище — проповедника. Шибаният проповедник, дето се бе наврял в стриптийз клуб. Съдебните заседатели много щяха да харесат тази подробност.

— Дай да продължим да следим Ърлин Барлоу още малко — предложи Ландърс. — Да видим дали няма да направи грешка.

— Фил, чуй ме хубаво — каза Дийкън. — Само между нас двамата, нали така? Не давам пукната пара, че синът му се обажда, и изобщо не ми дреме за дъртата вещица в Картър Каунти. Така или иначе секретарката ми говори с тях. Проблемът не е мой. Обаче преди осем години, когато за първи път се кандидатирах за районен прокурор и трябваше да се съревновавам с един силен титуляр и имах страшна нужда от пари, онова жалко копеле, дето притежаваше „Маусес Тейл“, даде на противника ми пет хиляди в брой за кампанията му. А на мен нито цент.

— И какво?

— Оттогава му имам зъб. Винаги са се носили слухове, че Гюс Барлоу шитка наркотици в клуба, но така и не успяхме да го пипнем.

— Дийкън, той е мъртъв.

— Знам. Но жена му е жива. Нали?

— Нямаме доказателства срещу нея.

Бейкър махна пренебрежително с ръка.

— Фил, знаеш как стават тези неща. Имаш доста силни косвени доказателства. Ще я изправим пред съдебните заседатели, ще предявим обвинението и ще арестуваме момичето. То вероятно ще си признае или ще стовари всичко върху Барлоу. Ако не го направи, ще поискам смъртно наказание, за да я притиснем здраво. Не се тревожи за това. Давай да действаме и да разклатим това дърво, за да видим какво ще падне от него. По дяволите, тази година ще има избори. Ако преди август успея да затворя бизнеса на тази кучка, ще спечеля голяма червена точка в очите на избирателите.

Преди август. Изборна година. Да затвори бизнеса на кучката. Никое от тези неща нямаше нищо общо с издаването на смъртна присъда. Онова, което Дийкън всъщност казваше, беше, че трябва да арестуват някого. Нямаше никакво значение дали момичето е виновно, стига някой да бъде прибран за убийството. Нямаше начин да застане пред съда преди изборите и ако излезеше, че не го е направила, какво от това? Дийкън обаче щеше да си подсигури заплатата от парите на

данъкоплатците за още осем години. Шибан глупак. „Да му го начукам на него и на целия му род“.

Ландърс свърши с бягането и побърза да си вземе душ. В осем имаше среща.

30 АПРИЛ

08:45

Усмихнах се на Тами Луис, красива зеленоока блондинка с много остро чувство за хумор и два ж по-остър език. Работеше за секретаря на окръжния съд от дванадесет години. Основното ѝ задължение беше да седи до съдия Ленард Грийн по време на съдебните заседания и да се грижи работата да върви гладко. Двама съдии председателстваха криминалния съд, чиято юрисдикция обхващаше четири района. В него вършех по-голямата част от работата си. Това бяха Иван Грозни, както наричаха Глас, и Ленард Грийн, Танцуващото човече. Наричах го така, защото на една Нова година се напи и започна да танцува върху масата. Случаите се разпределяха по номера. Нечетните отиваха при Глас, а четните при Грийн. Случаят на Ейнджъл беше получил четен номер.

— Добро утро, Тами — започнах. — Готова ли си за представлението?

— Какво искаш да кажеш?

— Че представлявам Ейнджъл Крисчън.

Тами извъртя очи към тавана.

— Сериозно? Е, направо си късметлия. Всъщност въпросът би трябвало да гласи ти готов ли си? Негово величество иска преди всичко друго да се занимае с твоята клиентка. Преди час я докараха от затвора и в момента е в килията за подсъдими. В съда вече има три телевизионни камери и поне петима фотографи от вестниците. Направо бърка от репортери. Ако не друго, ще си направиш безплатна реклама покрай този случай.

При мисълта за медиите в съдебната зала ми се сви сърцето. Пред телевизионните камери съдия Грийн винаги беше възможно най-войнствен. Винаги заявяваше, че гласуващите искат съдиите да са твърди с престъпниците, и ако медиите бяха в съдебната зала, внимаваше да не разочарова избирателите.

Минах през кабинета на секретаря на съда и излязох в коридора, който минаваше успоредно на съдебната зала. Когато стигнах до

вратата, спрях и надникнах вътре. Съдия Грийн още не беше седнал на мястото си. С Грийн отдавна се заяждахме и понякога нападките ставаха наистина зловни. Аз смятах, че е надут и мекушав. А той ме мислеше за войнствен неандерталец. Вероятно и двамата бяхме прави донякъде.

Отделението за съдебните заседатели беше пълно с телевизионни камери, фотографии от пресата и репортери. Започнаха да си шушукат веднага щом минах през вратата и седнах на масата на защитата. Шестима униформени заместник-шерифи от окръг Вашингтон бяха разположени в ъглите на залата. Числото шест беше запазено за най-опасните подсъдими, а аз съвсем не мислех, че Ейнджъл попада под това определение. Галерията за зрители беше почти пълна — имаше поне сто души, повечето подсъдими и семействата им. Щяха да изчакат реда си, без да се оплакват, с надеждата да застанат пред съда анонимни, след като медиите си съберат багажа и си тръгнат.

Близо до отделението за съдебните заседатели районният прокурор Дийкън Бейкър разговаряше с телевизионен репортер от Бристол, Тенеси. Бейкър много рядко се появяваше в съда и още рядко участваше в процеси, но никога не пропускаше възможността да проповядва добродетелите на съдебната система и полицията пред медиите. Най-новият пръв помощник на Бейкър, Франки Мартин, умен, но неопитен младеж, седеше на масата на обвинението и ровеше в някаква папка.

Точно в 9:00 Уилки Бейнс, един от съдебните пристави на криминалния съд, закрачи към мястото на съдия Грийн и застана с лице към тълпата. Вратата към кабинета на Грийн се отвори и съдията сякаш се плъзна през прага. Сребристата му коса беше сресана съвършено и скоро подстригана, черната му тога се полюшваше.

— Всички да станат — провикна се Бейнс с глас на градски глашатай. — Криминалният съд на окръг Вашингтон заседава. Председателства почитаемият съдия Ленард П. Грийн. Моля, пазете тишина.

Съдия Грийн се качи по стъпалата към мястото си, настани се на черния кожен стол с висока облегалка точно под големия си портрет и каза:

— Благодаря, заместник-шериф Бейнс. Моля, седнете.

И аз заедно с всички останали в съдебната зала послушно седнах на мястото си.

— Добро утро — поздрави съдия Грийн.

— Добро утро — отговориха почти всички в залата, сякаш се страхуваха от последствията, ако не продумат.

— Първият случай, с който ще се занимаем тази сутрин, е обвинението на щата Тенеси срещу Ейнджъл Крисчън — Той се обърна към обвинението. — Виждам, че лично районният прокурор е решил да ни ощастливи с присъствието си днес. На какво дължим тази чест?

Лицето на Бейкър се изчерви съвсем леко и той стана.

— Ваша чест, това е сериозен случай. Тук съм, за да се уверя, че всичко ще мине добре.

— Предполагам и за да си осигуриш малко безплатна реклама през тази изборна година.

Бейкър смяташе, че съдия Грийн е прекалено мек към сексуалните престъпници, и не го беше страх да го казва пред медиите. Освен това беше подкрепял открито и активно съперника на съдията в последните избори. Изпитваше удоволствие да разправя на хората, че не би се изпикал върху съдия Грийн дори ако е обгърнат от пламъци. От своя страна, Грийн не пропускаше възможност при всеки удобен случай да тормози и унижава Бейкър. Вече няколко пъти ги бях виждал да стигат почти до бой. Наистина се мразеха и в червата.

— Не аз съм поканил пресата — отговори Бейкър. — Мисля, че тяхното присъствие има нещо общо с първата поправка^[1].

— Може и да не си ги канил, но със сигурност имаш много за казване по случая. Показваха те по телевизията по-често, отколкото „Закон и ред“.

Бейкър се тръшна на стола си, неспособен или нежелаещ да спори със съдията, и Грийн се обърна към мен.

— Господин Дилард, какво правиш на масата на защитата?

— Представявам обвиняемата, съдия. — Знаех, че предпочита „ваша чест“.

— Тя ли те нае?

Въпросът беше тъп, но устоях на изкушението да му отговоря подобаващо.

— Да.

Съдия Грийн повдигна вежди, сякаш искаше да ме попита колко ми е платила. После се обърна към заместник-шерифа, който стоеше най-близо до вратата, която водеше към килията за подсъдимите, и излая:

— Доведете подсъдимата.

Заместник-шерифът изчезна в коридора и след по-малко от минута се върна с Ейнджъл. Оковите на глезените я караха да влачи крака. Изведнъж всички камери се насочиха към нея. В съдебната зала цареше пълна тишина. Зад заместник-шерифа и Ейнджъл изведнъж се озоваха още двама заместници плюс К.Д. Даунс, шерифът на окръг Вашингтон. Всички искаха да бъдат включени в представлението.

Съдебният пристав живо съпроводи Ейнджъл до подиума пред отделението за съдебните заседатели, точно от дясната страна на съдията. Забелязах, че я потупа по рамото, преди да отстъпи назад. Ейнджъл изглеждаше уморена, объркана, изплашена и много красива. Отидох и застанах до нея на подиума.

Грийн се обърна към Тами Луис.

— Давай да видя обвинението.

Тя подаде документа на съдията. Той го изучава няколко секунди, след това го подаде на Уилки Бейнс.

— Давай това на господин Дилард и нека бъде записано в протокола, че адвокатът на обвиняемата е получил копие от обвинението. Господин Дилард, вашата клиентка е обвинена в предумишлено убийство и обезобразяване на труп. Отказвате ли се от формалното изчитане на обвинението?

— Да, съдия.

— Какво ще пледира клиентката ви?

— Невинна.

— Отлично. — Съдията погледна Дийкън Бейкър. — Предполагам, че сте поискали смъртно наказание, нали, господин Бейкър?

— Да, ваша чест. Тази сутрин го депозирахме.

Според броя на раните от намушкване случаят вероятно беше неумишлено убийство. Със сигурност приличаше на убийство в състояние на афект. Обаче Бейкър раздаваше смъртни присъди, както супермаркетите купончета на редовните си клиенти. Всъщност искаше смъртни присъди за всички обвинени в убийство. Правеше го, защото

така получаваше въздействащ инструмент за размяна и пазарлъци. Беше се прочул с предложенията си да оттегли искането за смъртно наказание в замяна на признание на вина преди процеса, независимо колко е сериозно убийството. Сега се обърна към мен.

— Някакви предположения?

— Бихме искали бърз процес — казах аз. — Госпожица Крисчън е затворена без право на гаранция. След като е обвинена в углавно престъпление и тъй като не е отгук и няма връзки сред обществеността, не искам да си хабя времето да настоявам за освобождаване под гаранция. Но тя потвърждава своята невинност и иска процес колкото може по-скоро. Мисля, че ще съм готов за съда след три месеца.

Бейкър скочи.

— Ваша чест, няма начин щатът да се подготви за по-малко от девет месеца. Това е смъртно...

Прекъснах го:

— Съдия, не исках да навлизам в това, но след като господин Бейкър се готви да се възпротиви на бърз процес, мисля, че има неща, които трябва да научите. Както сам знаете, върша тази работа от дълго време и никога не съм имал случай като този. Полицията и районният прокурор изясниха на всички, че жертвата в този случай е проповедник. Онова, което не са казали на никого, е, че последната си нощ на земята е прекарал пиан в стриптийз клуб. Никой не знае къде е отишъл в отрязъка от време, когато е излязъл от клуба, и времето, когато е бил убит. Този случай не е от онези, когато полицията веднага е намерила убицеца. Моята клиентка се кълне, че не е виждала убития, след като си е тръгнал от клуба. Кълне се, че не го е убивала, и няма защо да чака почти цяла година, преди съдебните заседатели да могат да чуят нейния случай.

— Възразявам! — развика се Бейкър. — Господин Дилард използва тази възможност да направи случая сензационен и да предубеди възможните съдебни заседатели.

Точно това правех, но нямаше да го призная.

— Единственото, което правя — вметнах, — е да искам от вас да определите колкото може по-скорошна дата на процеса, така че невинното младо момиче да не трябва да стои в затвора по-дълго, отколкото е нужно.

Съдия Грийн размишлява няколко минути, след което погледна надолу към Бейкър.

— Господин Бейкър, Бог е създал земята и небето за шест дни. Със сигурност ще можете да се подготвите за процес след деветдесет. Ако не сте готови да възбудите дело срещу нея, не е трябвало да я обвинявате. Колко време ще продължи процесът?

— Може би седмица — отговорих аз.

— Насрочвам делото на двадесет и четвърти юли. Това е малко по-малко от три месеца, считано от днес. Господин Дилард, след като защитата настоя за бърз процес, надявам се да не ви виждам тук с искане за удължаване на срока. Ще ви изпратя разписанието за предсъдебните съвещания, крайните срокове за излагане на експертните заключения, за исканията към съда и за признаване на вината. Нещо друго?

— Не, съдия, не и от защитата — отговорих. Това беше същата седмица, когато планирахме да отидем на мача на „Брейвс“, но не казах нищо. Нямах да има значение. Датата беше и десет дни преди изборите на трети август. Това беше не толкова изтънченият начин съдия Грийн да попритисне малко прокурора.

— Госпожице Крисчън — каза съдията, — на двадесет и четвърти юли ще ви доведат от затвора и ще получите справедлив процес. Трябва да се погрижите да си осигурите цивилни дрехи. Няма да позволя на заседателите да си помислят, че ви ограничаваме по някакъв начин. Ще ви видя тогава — освен ако няма никакви искания или не решите да промените пледоарията си.

Съдебният пристав хвана Ейнджъл за ръка и я поведе към вратата. Последвах ги. Точно преди да стигна вратата, забелязах един мъж: крачеше бързо към преградата, която отделя прокурорите от галерията. Беше висок около метър и осемдесет и носеше син полиестерен костюм. Бях видял снимките на Джон Пол Тестър във вестниците. Този човек приличаше на подмладено негово копие. Косата беше по-къса и по-тъмна, но той вече работеше по въпроса за шкембето и носеше същите преголеми и дълги бакенбарди. Сочеше Ейнджъл с пръст.

— Пламтя от гневни пламъци и ти трябва да гориш в дълбините на ада! — изрева той. Всички замръзнаха от силата на дълбокия му

глас. Заставах между него и Ейнджъл по-скоро обаян, отколкото уплашен.

— И ще погълне огън земята под нозете на поколението й, и ще подпали и планините! И ще бъдат горени с глад и терзани от палеца жегата и горчиви разрушения! Ще насоча зъбите на зверовете срещу тях и отровата на змиите от пустинята. Йезавел, ти отне живота на баща ми и кълна се, ще ти отмъстя!

Отстъпих назад. Съдебните пристави вече бавно се приближаваха. Бяха предпазливи и очевидно уплашени. Очите на Тестър бяха сини като яйцата на червеношийка и потъмнели от ярост.

— А ти, фарисею! — продължи той и ме посочи с пръст. Гласът му ехтеше между стените. На врата му туптеше дебела вена. Той пристъпи през оградата и ме блъсна с шкембето си. Беше толкова близо, че можех да помириша дъха му. — Как смееш да богохулстваш срещу баща ми? Кълна се, ще си платиш за това!

Блъснах го силно в гърдите. Той залитна назад и в този момент гласът на съдия Грийн прониза суматохата:

— Арестувайте този човек!

— Тя е убила баща ми! — изрева той и започна да се бори със съдебните пристави. — Йезавел е убила баща ми!

Ейнджъл плачеше истерично. Бързо я отведоха в стаята на съдебните заседатели, която беше непосредствено до съдебната зала. Аз я настигнах и нежно я прегърнах през раменете.

— Не съм го убила! — Раменете й потрепваха. — Моля те, кажи на този човек, че не съм убила баща му.

— Ще му кажа — отговорих, макар да знаех много добре, че ще гледам да не се доближавам до него. — Не се тревожи за това. Случва се. Хората се разстройват. Гледай да се успокоиш. Скоро ще намина да те видя.

Съдебните пристави я отведоха, а аз се върнах в съдебната зала. Мъжът вече беше с белезници и стоеше срещу подиума на съдия Грийн с наведена глава и втренчен в обувките си поглед. Съдията, изглежда, току-що бе свършил с прочитането на Закона срещу безредиците.

— Разбирам бурята от чувства, която преживявате — каза съдия Грийн, — но след като сте капелан и заместник-шериф, със сигурност знаете, че не можем да търпим подобно държане в съда. Сега си

вървете и повече недейте да вършите грехове в моята съдебна зала. Заседанието на съда се закрива.

Синът на Тестър капелан и заместник-шериф? Всички надежди, които таях, че службата на районния прокурор ще действа разумно, се изпариха.

Щом Грийн изчезна в покоите си, огледах съдебната зала. Ърлин Барлоу седеше на последния ред. Махнах ѝ да се срещнем в коридора. Днес носеше черно сако и панталон и гримът ѝ подхождаше на съдебната зала. Ако не знаех с какво се занимава, като нищо щях да я помисля за адвокат.

— Сега, след като свършихме с обвинението, малко информация ще ми дойде добре — казах ѝ. — Защо не дойдеш в съвещателната зала към четири и да огледаме нещата, с които разполагат.

— Ще съм там, захарче.

Погледнах по коридора и видях сина на Тестър. Беше се облегал на стената и се бе вторачил в мен. Погледът му не можеше да бъде сбъркан. От него извираше омраза.

[1] Първата поправка на конституцията на САЩ гарантира правото на свободно изразяване, включително на събранията, на пресата, на религията и на словото. — Б.пр. ↑

30 АПРИЛ

16:00

Бабата на Ърлин Барлоу я беше научила да е точна много време преди семейството ѝ да се отрече от нея, след като избяга с Гюс. Баба ѝ казваше, че закъснението говори за лошо възпитание, а на хората с лошо възпитание им липсва характер. Ърлин не искаше господин Дилард да си помисли, че ѝ липсва характер, затова пристигна в офиса му десет минути преди уговорения час.

Джо Дилард беше едър, силен и красив, точно като нейния Гюс. Ако беше по-млада и не обичаше толкова Гюс, щеше сериозно да се замисли как да прелъсти господин Дилард. Той носеше черни костюми, цветни ризи и вратовръзки с приглушени шарки. Обувките му също бяха хубави. Косата му още беше черна и вълниста, само тук-там се виждаха побелели коси. Очите му бяха зелени и имаше най-сладките трапчинки, които Ърлин беше виждала. Освен това говореше добре. Очевидно интелигентен човек. Ърлин си помисли, че май ѝ бе взел малко висок хонорар, за да защитава Ейнджъл, но ако успееше да я измъкне, щеше да си заслужи всеки цент. Освен това този хонорар нямаше да я превърне в беднячка. Ако господин Дилард знаеше колко пари има, щеше да поиска двойно повече. Гюс беше направил много пари, като купуваше и продаваше разни неща, извън онези, които изкарваха от стриптийзьорските клубове. Освен това имаше и цяло състояние в застраховка живот. Когато почина, адвокатът каза на Ърлин, че е богата колкото Джед Клампет^[1].

Господин Дилард я отведе до един стол. По цялата маса имаше пръснати документи.

— Говори ли с Ейнджъл? — попита той.

— Обади ми се преди малко. Горкото дете е уплашено до смърт. Това избухване в съдебната палата направо я е втрещило.

— Тестър-младши е страховит тип. Видя ли го как ме гледаше в коридора? Изглеждаше така, сякаш иска да ми пререже гърлото.

Може и да беше страшен за господин Дилард, но не беше уплашил Ърлин. От никого не я беше страх. Ако през тези тридесет

години беше научила нещо в бизнеса със забавления за възрастни, то бе как да се оправя с мъжете. Знаеше как да ги накара да се почувстват добре и как да страдат.

Знаеше и как да се оправя с проповедници. Когато с Гюс дойдоха в Северен Тенеси, проповедниците се събраха на стадо и не искаха да им позволят да започнат бизнеса си. Оказваха влияние на местните предприемачи, организираха събрания, говореха по новините. Правеха всичко възможно, за да очернят Гюс и Ърлин, но те вече бяха преживели подобно нещо. Наеха си добри адвокати. Струва им почти тридесет хиляди долара за хонорари плюс други двадесет за подкупи. Отне им повече от година, но накрая получиха лиценза за клуба и всички нужни разрешителни. След това някой изгори сградата им — почти веднага щом я построиха. Те построиха друга и видяха как и тя изчезва в пламъците. Обаче втория път Гюс беше монтирал навсякъде около сградата видеокамери. Излезе, че мъжът, който е подпалил сградите, е проповедник, казваше се Хейстингс. Той влезе в затвора. След тази случка оставиха Гюс и Ърлин на мира, но това не промени мнението ѝ за проповедниците. Тълпа проклети лицемери.

— Ърлин — започна господин Дилард, — прекарах целия следобед да прегледам материалите за намереното от тях. Сега знам всичко, с което разполагат. Има няколко неща, за които искам да поговорим. Притежаваш ли червен корвет?

Мамка му. Защо трябваше да е толкова прям?

— Моля?

— Притежаваш ли червен корвет?

— Защо, скъпи? Със сигурност не.

— Нека задам въпроса по друг начин. В деня, когато беше убит Тестър, ти притежаваш ли червен корвет?

Ърлин имаше усещането, че преди това да свърши, с господин Дилард ще се разбират като брат и сестра, но реши, че точно сега е по-добре да запази някои неща за себе си. И попита:

— Защо?

— Защото полицията има свидетел, който е казал, че имаш червен корвет и че той е изчезнал в деня след убийството на Тестър. Същият свидетел е казал, че през онази нощ с Ейнджъл сте напуснали клуба веднага след като Тестър си е тръгнал и никоя от вас не се е

върнала. Разполагат и с друг свидетел, който около полунощ видял жена да слиза от корвет пред стаята на Тестър в мотела.

— Е, скъпи, кълна се. Кой би могъл да каже такова нещо? — Много добре знаеше кой го е направил. Малката госпожица Джули.

— Има ли истина в това?

— Захарче, това е разговор само между нас двамата, нали?

— Ърлин, ти не си мой клиент. Привилегията не действа, така че внимавай какво ще кажеш.

Ърлин се облегна и си пое дълбоко дъх, сякаш е нервна.

— Можеш ли да ми кажеш кои са свидетелите?

— Едната е рецепционистката, която е била на смяна в хотела. Казва се Шийла Хънт. Твърди, че около полунощ видяла един корвет да влиза в паркинга след Тестър. Някаква жена слязла от мястото на пътника и се качила по стълбите с него. Валяло доста силно, затова жената е носела нещо като наметало с качулка или дъждобран, така че не е могла да я разгледа. Не я видяла да си тръгва. Не видяла регистрационния номер и не е могла да каже на ченгетата нищо за шофьора.

— Това не ми звучи като солидно доказателство.

— Не е освен, ако отнякъде не изскочи този „Корвет“. Ще изскочи ли?

— Кой им е казал, че притежавам корвет?

— Една от твоите служителки. В нощта, когато са нахлули в клуба. Казала е, че си карала червен корвет до убийството на Тестър и че колата е изчезнала в деня, след като бил убит.

— Джули Хейс, нали?

Господин Дилард кимна.

— Някой друг от клуба разказал ли е нещо подобно на полицията?

— Не. Тя е единствената.

— Какво ти подсказва това, захарче?

— Че или тя лъже, или всички останали.

— Ти как смяташ?

— Мисля си, че искам да ми кажеш, че лъже тя.

Ърлин се усмихна. Господин Дилард беше такъв хубавец и тя направо го усещаше как излъчва доброта.

— Тя лъже, сладурче!

После му разказа за Джули и проблемите ѝ с наркотиците и за слабостта ѝ към Гюс. Разказа му как Джули се върнала с автобус от Тексас заедно с Ейнджъл, след като се запознали на тамошната автогара. Джули забелязала, че Ейнджъл няма никакъв багаж и дори портмоне, така че разбрала, че момичето е бегълка. И понеже била много красива, Джули я попитала дали иска да дойде с нея и може би да работи в клуба. Когато Ърлин посрещнала Джули на автогарата, Ейнджъл била с нея.

— Значи смяташ, че Джули топи теб и Ейнджъл за убийството, защото ревнува? — попита господин Дилард.

— Няма да се учудя. Тя е объркано момиче. Чувала я съм да говори за арестите си. Тя се гордее с това. Казваше на Гюс, че досието ѝ е дебело колкото неговия бастун.

— Дебело колкото какво?

— Бастун. Така наричам онази работа на мъжа. Нали разбираш... — Ърлин посочи между краката си и лицето на господин Дилард почервения като нейното червило.

— Какво друго знаеш за Джули?

— Само онова, което ми е разказвала. Приятелят на майка ѝ се опитал да я изнасили, когато била на шестнадесет. Оплакала се на майка си, но тя я обвинила, че лъже, и я набила. Джули си събрала нещата и оттогава е по пътищата. Мисля си, че животът ѝ е минал в наркотици и проституция. Затова ѝ харесва да работи тук. Парите са достатъчни, така че момичетата не трябва да се продават. Но Джули, изглежда, не може да стои настрана от наркотиците. Ще се наложи пак да я уволня.

— Добре — каза господин Дилард. — Това ще свърши работа. Изглежда, ще успеем да изложим Джули, ако реши да свидетелства. Но ти все още не си отговорила на въпроса ми.

— Кой въпрос?

— Няма ли един червен корвет да изскочи отнякъде и да ни ухапе изотзад точно преди началото на процеса?

— Сладък, просто не виждам как може да стане това.

— Добре. Ще пусна един детектив след Джули Хейс, за да събере информация за миналото ѝ. От онова, което ми разказа, мисля, че няма да ни е много трудно да я накараме да се очерни пред съдебните заседатели.

Господин Дилард не знаеше, а Ърлин нямаше намерение да му казва, но Джули Хейс нямаше да застава пред никакви съдебни заседатели.

— Имаме още един проблем — продължи той. — Два косъма, които са намерили върху ризата на Тестър, отговарят на ДНК-то на Ейнджъл.

— Лошо ли е това, скъпи?

— Това си е проблем, но не мисля, че е непреодолим. Ще твърдя, че няколко косъма от Ейнджъл са паднали върху Тестър, докато му е сервирала в клуба.

— Ами да, той й се натискаше непрекъснато! — възкликна Ърлин.

— Не това си казала на БРТ.

Мамка му.

— Този тип от БРТ ме изплаши до смърт, скъпи. Не знаех какво да му кажа.

— Ърлин, предлагам ти отсега нататък просто да се придържаш към истината. В този случай имам чувството, че истината може да освободи Ейнджъл.

Беше толкова сладък и благороден. Ърлин ужасно искаше да го щипне по бузките.

[1] Герой на сериал, който открива нефт в земята си, докато ловува. — Б.пр. ↑

6 ЮНИ

05:45

В неделя сутрин обичах да гледам изгрева на слънцето. В неделята, след като обвиниха официално Ейнджъл Крисчън, станах към пет и половина, направих си голяма чаша кафе и поех бос и по шорти по алеята за коли, за да прибера вестника. Когато стигнах до края на алеята, забелязах един от онези мачистки полуджипове „Додж“ с тъмни стъкла, паркиран на черния път. Това беше мястото, където бях преброил парите на Ърлин. Фаровете не светеха, нито пък можех да чуя шума на двигателя. Земята, където беше спрял джипът, беше моя собственост. Още не беше настъпил ловният сезон, нито пък някой ме беше молил за разрешение да лагерува, така че реших да проверя за какво става въпрос.

Извадих вестника от пощенската кутия и тръгнах към джипа. Когато наближих на три-четири метра, двигателят изрева и фаровете светнаха. Реших, че вероятно е някой от приятелите на Джек, затова вдигнах ръка да махна за поздрав, но джипът полетя право срещу мен. Отскочих встрани, спънах се в някакъв нисък храст и се стоварих по гръб на земята. Джипът излетя от черния път и с пищящи гуми полетя надолу в утринния сумрак. Заради фаровете не бях успял да видя шофьора, а падането ми ми попречи да зърна регистрационния номер.

Изругах, станах и тръгнах обратно по автомобилната алея към къщата. Какво ставаше, по дяволите? Сетих се за погледа, който ми беше отправил синът на Тестър, и си отбелязах, че трябва да звънна на Даян Фрай, пенсиониран щатски полицаи, сега работеше като частен детектив. Вече бях говорил с нея да поеме разследването на случая Ейнджъл Крисчън, но сега трябваше да разбере дали синът на Тестър притежава сребрист „Додж“, регистриран на негово име. Ако беше така, трябваше да узная всичко за него, тоест всичко, което тя би могла да изрови.

А после забелязах, че колата на Лили я няма. В гаража имахме място само за две коли, така че Лили паркираше встрани от алеята.

Знаех, че снощи си беше на мястото, защото Лили се прибра от Ноксвил някъде към полунощ, а аз я чаках.

Влязох и се качих до стаята на Лили. Тя не беше от хората, които биха се измъкнали, без да се обадят, но въпреки това се надявах да го е направила. Открих я дълбоко заспала със съня на спокоен и здрав подрастващ.

Тръгнах към стаята на Сара. Надявах се, че колата е открадната от някой непознат, макар да знаех, че не е така. Леглото на Сара беше неоправено и празно.

Предвид обстоятелствата тя се беше справяла доста добре. Каролайн и Лили я заведоха в града, за да ѝ купят дрехи, а аз ѝ донесох каталога на общинския колеж на Северозападен Тенеси — беше споменала, че иска есента да запише компютърна графика. Прекарваше много време в разходки из горите около езерото и в гледане на телевизия. Четири пъти седмично ходеше на срещите на анонимните наркомани.

А после допуснах грешка. В събота сутринта я заведох да види мама. Мама не ни позна и беше необичайно войнствена. Каза ни да се махаме от стаята ѝ и никога вече да не стъпваме там. Вдигна такъв скандал, че една от сестрите ни предложи да си вървим и да минем някой друг път. Посещението видимо разстрои Сара, която се бе надявала да склучи мир с мама, преди тя да умре. Вечерта Сара не показва никакви признаци, че се готви да направи нещо тъпо, но беше по-мълчалива от обичайното и си легна рано.

Влязох в нашата спалня и докоснах Каролайн по рамото.

— Какво има? Нещо не е наред ли?

— Сара е изчезнала — отговорих аз. — С колата на Лили.

В първия момент тя сякаш не разбра. След това изведнъж седна в леглото.

— О, не! Тъкмо сънувах, че е избягала!

— По-добре да огледаме къщата, за да видим дали нещо не липсва.

— Какво смяташ, че е взела освен колата?

— Не знам, но ти си провери портмонето и бижутата. Лилините също. Аз ще проверя електрониката и оръжията.

Беше ми трудно да смятам сестра си за крадец, но в миналото тя беше точно това. Крадеше пари от мен, а мама се превърна в

предпочитана мишена. През следващите петнадесет минути обикалях из къщата, за да се уверя, че не откъснала някой компютър, телевизор или стереоуредба. Когато свърших, се върнах в кухнята. Каролайн седеше на масата и пиеше минерална вода. Погледна ме и разбрах, че новината ще е от лошите.

— Диамантената ми огърлица я няма. — Преди пет години ѝ я бях подарил за Коледа. Тя никога не беше притежавала нещо скъпо и когато видях изражението ѝ, щом отвори кутийката, изпитах огромно удоволствие. Държеше я в кутия за бижута в един от шкафовете в спалнята. Сара сигурно се беше вмъкнала през нощта.

— По дяволите! Как е могла да го направи?

— Предполагам, че очаквахме твърде много от нея — отговори Каролайн.

— Мислех, че е готова за промяна. Смятах, че може би мога да ѝ помогна.

— Когато е готова за промяна, ако някога това се случи, тя ще го направи по свой собствен начин. Не можем да я насилим. Какво да правим сега?

— Взела е кола за десет хиляди долара и огърлица за пет хиляди. Какво смяташ, че трябва да направя?

Каролайн въздъхна.

— Не зная, скъпи. Може би трябва да излезеш и да се опиташ да я намериш.

— Правил съм го, забрави ли? Знаеш, че вече сто на сто се е надрусала. Сигурен съм, че вече е продала огърлицата за стотинки или я е разменила за кокаин. Ако я намеря в жилището на някой дилър, ще се озова пред съда, защото ще го убия този кучи син. Мисля да звънна на полицията в Джонсън Сити и да видя дали не могат да я приберат, преди да е продала колата на някой автоджамбазин.

В този момент извън телефонът. Може би беше Сара? Може би беше решила да се върне, преди да е оплескала нещата съвсем? Вдигнах.

— Господин Дилард? — попита мъжки глас.

— Да?

— Здравсти, обажда се Матю Милър от полицейското управление на Джонсън Сити. Отдавна не съм те виждал. Добре ли си?

Познавах Матю Милър. Всъщност познавах повечето полицаи в града.

— Добре съм, Милър. Кажи ми, че си намерил колата на дъщеря ми.

— Кафяв „Крайслер Себринг“, модел 2001, регистрация от вашингтонски окръг КРС–433?

— Открадната е тази нощ.

— За жалост имам още лоши новини. Тази сутрин го намерихме потрошен на Ноб Крик Роуд. Хлъзнал се е от банкета и се е претърколил през рекичката. После е спрял в едно дърво. Готов е за автоморгата и...

— А шофьорът?

— Нямахме шофьор — отговори Милър. — Никакви следи. Някакво предположение кой би могъл да открадне колата?

— Вероятно сестра ми. Изчезнала е по някое време през нощта.

— Мислех, че е в затвора. — Сара беше скандално известна. Всички знаеха за нея.

— Излезе преди няколко седмици. Беше отседнала вкъщи.

— Е, затова казват, че няма ненаказано добро — подхвърли Милър. — Почти привършихме тук. Ще наредя да превозят колата до сервиза на Браун. Можеш да си я прибереш оттам. Въздушните възглавници са надуты и по тях няма кръв. Така че, ако е била сестра ти, отървала се е без наранявания.

— Благодаря. Можеш ли да пратиш някого, за да подам оплакване? Тя е взела и едно бижу.

— По-добре звъни на 112 — посъветва ме той. — Те ще изпратят подходящите хора.

Благодарих му и затворих.

— Потрошила е колата — обясних на Каролайн. — Представяш ли си, потрошила е колата на Лили! Ще звънна на ченгетата. Приключих с нея.

— И преди съм го чувала.

— Сериозно ти говоря. Тя извърши две углавни престъпления под моя покрив! Открадна и разби колата на дъщеря ми и задигна огърлицата ти. С нейното досие ще я вкарат в затвора, където ѝ е мястото. Ще я заключат поне за четири години, ако не и за по-дълго.

— Сигурен ли си, че искаш точно това? — попита Каролайн. —
Не искам по-късно да започнеш да се самоизяждаш.
Вдигнах телефона и набрах 112.

9 ЮНИ

10:00

След два дни ми се обади човек от Агенцията за борба с наркотиците — познавах го от десетина години. Каза, че около полунощ в понеделник са прибрали Сара от квартира на Уилсън Авеню, където се пушел крек^[1]. Сметнал, че може би искам да науча.

Потеглих право към затвора. Докато карах натам, започна да звъни мобилният ми телефон. Беше Даян Фрай.

— Отговорът е да — започна тя. — Джон Пол Тестър-младши е собственик на сребрист „Додж Рам“, модел 2005. — Беше същият модел и цвят джип, който едва не ме прегازی.

— Какво друго откри за него?

— Роден на 1 декември 1972 в Нюпорт от Джон Пол и Дебра Джейн Тестър. Когато момчето е само на две, майката умира от рак на яйчниците. Отгледан е от баща си, който работел като странстващ заварчик, когато не проповядвал евангелието. Когато бил на път, което се случвало често, момчето оставало при една своя леля. Разговарях с нея. Приятна жена. Казва се Уанда Смитърс. Сега се е преместила в Окала, Флорида. Разказа ми, че Младши боготворял баща си. Любимото му занимание като момченце било да иде в черквата и да слуша проповедите на татко си.

Сядал на първия ред и не пропускал и дума. На десет години вече бил започнал да изучава Библията и да засвидетелства вярата си пред баща си. Започнал да проповядва още докато бил подрастващ. Когато не проповядвал, прекарвал почти цялото си време в стаята си. Никога не бил имал гадже, нито проявявал интерес към училищните извънкласни дейности или спорта. Евангелието било неговият живот. Щом завършил гимназията, баща и син започнали да пътуват заедно. Проповядвали из целия югозапад. Били легендарни сред фундаменталистите.

— По дяволите, Даян, и си събрала всичко това само за два дни?

— Причината се крие в обаянието ми и в силното ми личносно излъчване. И на факта, че лелята ми проглуши ушите с приказките си.

— Нещо друго?

— Миналата година им гостувала. Младши си стоял в стаята и четял, точно както правел, когато бил момче. Също така каза, че Тестър-старши не бил чак толкова отдаден на вярата. Всъщност пиел много и си падал по мадами.

— Хм, дали синът е знаел за това? — измърморих.

— Вероятно. Такова нещо не може да се крие цял живот. Освен това разговарях с неколцина души от шерифската служба в Кок Каунти. Татко Тестър имал някакви политически протекции и така намерил работата на Младши. Бил там повече от десет години като капелан. Дава съвети на шерифите, работи със затворниците. Такива неща. Хората, с които разговарях, казаха, че всички го смятат за откачалка. Не искам да говори за нищо друго, освен за Евангелието, а след убийството на баща му престанал да говори изобщо.

— Някакви прояви на насилие?

— Няма криминално досие. Лелята каза, че бил кротък. Не си спомня да се е бил с някого. Обаче каза, че след смъртта на баща си се променил. На погребението се държал много странно.

— Благодаря. Прати ми сметката.

— Вече пътува по пощата.

Половин час след като бях приключил телефонния разговор с Даян, един надзирател въведе Сара в помещението. Изглеждаше остаряла с петнадесет години. Изобщо не си направи труда да сяде на стола, а покри лицето си с ръце и се плъзна по стената на пода. Тази гледка вече не ме натъжаваше. Единственото, което изпитвах, беше гняв.

— Добре ли си прекара? — попитах.

— Да ти го начукам.

— Да ми го начукаш? Страхотно. Добре си го начукала на колата на Лили. Високо го оценявам.

— Кажй й, че съжالياвам. Не бях карала доста време.

— Къде е огърлицата на Каролайн?

— Замина.

— Къде замина? На кого я продаде?

— Да не мислиш, че ще ти кажа?

— Продаде ли я, или я размени?

— Какво значение има?

— Искам да си я върна.

— Няма начин.

— Сара, нима наистина си паднала толкова ниско? Нима вече за нищо не ти пука? За теб тази огърлица може да не значи нищо, освен една бърза доза, но означаваше много за Каролайн и аз си я искам.

Тя свали ръце от лицето си и се вторачи яростно в мен.

— Единственият човек, за когото огърлицата означаваше нещо, си ти. Ти я показваше на всички, за да видят каква голяма клечка си и как купуваш скъпи дрънкулки. Наистина ли смяташ, че тя е означавала нещо за нея? Опита същата простотия и с мен. О, Сара, ела да живееш с нас! Ела и остани в моето свършено семейство! Ако не се друсаш, ще ти купуваме парцалки. Ще се грижим за теб. Каква тъпня! Джоуи, не можеш да купуваш хората. Ти си абсолютен идиот, не разбираш ли?

Бях станал и разглеждах ноктите си. Сара отдавна беше усъвършенствала отровните наркомански тиради. Но и аз отдавна ѝ бях свикнал и думите ѝ прелитаха покрай ушите ми.

— Дойдох тук по няколко причини — започнах. — Първо, за да ти кажа какво си направила, в случай че не разбираш напълно положението си. Кражбата на колата е углавно престъпление, наказуемо с минимум три и максимум шест години. Кражбата на огърлицата също е углавно престъпление и носи същото наказание. С твоето досие и моите връзки в районната прокуратура, мисля, че мога да ги убедя да наложат максималното наказание заради последователните ти престъпления. Вече няма да има половин година в областния затвор и хайде навън, за да можеш отново да направиш същото. Сара, ще влезеш в затвора за дванадесет години. Ще си най-малко на петдесет, когато излезеш. Ако живееш толкова дълго. Лично ще се погрижа за това.

Вече я бях защитавал пет пъти и всеки път си казвах, че никога не бива да го правя отново. Винаги успявах да намаля присъдите ѝ, за да може да ги преживее колкото може по-лесно. Но този път беше различно. Чувствах се наистина предаден и макар да не се гордеех с това, исках поне малко възмездие. Изглежда, казаното от мен започна бавно да прониква в размътения ѝ мозък. Тя вдигна колене до гърдите си и започна да се клатушка. После се разциври.

— Джоуи, не! Няма да оцелея.

— Ще оцелееш. Винаги оцеляваш.

— Джоуи, аз съм болна. Знаеш, че съм болна. Кажи на Лили и Каролайн, че съжалявам. Ще си намеря работа и ще ви върна парите.

— Прекалено късно е. Сара, това беше последната сламка. Приключих с теб.

— И преди си казвал така. Не го мислиш. Ти си единственият човек, който никога не ме е предавал. Джоуи, не можеш да ме предадеш!

— Казвам се Джо — прекъснах я. — Престанах да съм Джоуи, откакто пораснах. Няма да е зле и ти да се опиташ да попораснеш.

Плачът премина в тъжни ридания. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Тя започна да блъска главата си в стената. Надзирателят се приближи към вратата.

— Всичко наред ли е?

— Да, тъкмо се готвех да си тръгна. Ще ми отвориш ли?

Той отключи стоманената врата и забързах към стълбището. Отворих вратата. Точно преди да я затворя, чух Сара да крещи:

— Джоуи! Ти трябва да ме защитаваш!

[1] Пречистена силна форма на кокаина, която се пуши, вместо да се смърка. — Б.пр. ↑

12 ЮНИ

14:15

Сред правозащитните органи добрите и лошите новини се разнасят бързо. Всички разбраха, че сестрата на Джо Дилард отново е прибрана, само че този път жертвите ѝ бяха той и неговото семейство.

Агент Ландърс смяташе Дилард за самодоволен капут, който прекарва живота си в защитаване на говнярите, които той се опитва да вкара на топло. Според него Дилард беше също толкова лош, колкото хората, които защитаваше. Когато научи, че Дилард е бил нает, за да защитава Ейнджъл Крисчън, едва не се издрайфа. Беше му противна самата мисъл, че ще трябва да си има работа с него както при установяването на доказателствата, така и по време на самия процес. Но когато научи, че сестрата на Дилард е арестувана, почти го досмеша. Веднага се обади в затвора и разбра, че не е поискала освобождаване под гаранция. След това звънна на директорката и я помоли да премести сестрата на Дилард в същия блок, където е затворена Ейнджъл Крисчън. Директорката каза, че това няма да е трудно, така че Ландърс изчака няколко дни и след това отиде в затвора, за да посети госпожица Дилард. Накара надзирателите да я доведат в стаята за разпити. Беше прегърбена, раменете ѝ бяха увиснали, очите — безизразни. Определено обаче беше достатъчно привлекателна, за да я шиба. Нямаше ли да е прекрасно, ако успееше да го вкара на Дилардовата сестра?

Тя седеше неподвижно, без да го поглежда. Той си помисли, че ще може да я надцака и тя скоро ще проговори сама, но след няколко минути му стана ясно, че няма да каже нищо.

— Ти си сестрата на Джо Дилард — каза накрая.

— Е, и какво? — попита тя, без да вдига поглед.

— Чух, че той те е затворил.

Тя не отговори. Ландърс я наблюдаваше внимателно, опитваше се да разбере дали няма безмълвно да се съгласи с него.

— Госпожице Дилард, не ме попита кой съм.

— Не ми пука кой си.

— А би трябвало. Аз съм човекът, който може да те измъкне оттук.

Тя вдигна очи.

— И защо?

— Защото имам нужда от помощ. Ти също. Ако ми помогнеш, аз ще помогна на теб. Съвсем просто е. Мога да ти предложа две неща: билет за напускане на затвора и възможност да си отмъстиш на брат ти. Да продължавам ли?

Тя присви очи.

— Нямам доверие на адвокатите.

— Не съм адвокат. Аз съм агент от Бюрото за разследване в Тенеси.

— На ченгетата вярвам още по-малко, отколкото на адвокатите.

— Е, като не щеш — не щеш. Все ще намеря някоя друга от тукашния блок, която иска да излезе. Просто си помислих, че ще искаш да си го върнеш на брат си. — Ландърс се изправи, тръгна към вратата и се престори, че се готви да натисне звънеца, за да повика надзирателя.

— Почакай — обади се Сара. — Какво искаш от мен?

— Вече казах: имам нужда от малко помощ.

— Каква помощ?

Ландърс се върна на мястото си.

— Информация. Имам нужда от информация. Брат ти защитава една убийца — Ейнджъл Крисчън. Тя е тук, в този блок с килии. Срещна ли я?

— Не говоря с почти никого.

— Виж сега какъв е проблемът. Не зная нищо за нея. Трябва да успея да я проверя. Разбираш какво имам предвид. За начало, Ейнджъл Крисчън не е истинското ѝ име. Трябва да науча как се казва в действителност. Трябва да знам откъде е. Трябва да разбере къде е учила, дали е притежавала шофьорска книжка на друго име, дали и преди е имала неприятности, кои са родителите ѝ. Такива неща. И ако случайно спомене убийството, няма да е лошо да науча нещо повече. Смяташ ли, че можеш да ми помогнеш в това?

Сякаш това момиче Крисчън изобщо не съществуваше. Единственият човек, който знаеше нещо за нея, беше онази Джули Хейс и то бе само, че миналия февруари я била забърсала на

автогарата на „Грейхаунд“ в Далас. Хейс каза, че момичето не искало да каже как се казва, така че в автобуса я кръстила Ейнджъл Крисчън. Сторило ѝ се смешно. Ландърс имаше отчаяна нужда да открие нещо. Мамка му, от всичко, което знаеше, тази Ейнджъл спокойно можеше да се окаже серийна убийца. Но тя не искаше да говори с него. Нито пък Барлоу. А хората, които бяха разпитали в заведението, също не им бяха помогнали много.

— Тоест искаш да шпионирам за теб? — попита сестрата на Дилард.

— Можеш да го наричаш, както си искаш. Аз го наричам предоставяне на значителна помощ на полицаи по време на разследване на убийство.

— А аз какво ще получа в замяна?

— Хора, които оказват значителна помощ при разследвания за убийство, често получават значително намаление на присъдите си. Например с времето, което вече са прекарали в затвора.

— Как се каваш? — попита тя. На Ландърс не му хареса нито тонът ѝ, нито изражението ѝ.

— Ландърс. Специален агент Филип Ландърс.

Тя се разсмя.

— Какво ти е толкова смешно?

— Чух брат ми да говори с жена си, след като го наеха за този сензационен случай. Каза, че си най-големият лъжец на света. Каза, че лъжеш, докато даваш показания, подправяш доказателства, мамииш хората и Бог знае още какви гадости. Каза, че си от онези ченгета, които са готови на всичко само за да спечелят процеса.

— Брат ти е задник.

— Брат ми може наистина да е задник, но е почтен задник — отговори тя. — Не искам да се забърквам с тип като теб. А и между другото, не съм доносничка.

Тъпа кучка! Ландърс ѝ предлагаше начин да се измъкне, а тя му се правеше на светица. Дося му се да я попита дали това да си наркоманка и дребна крадлива курва е по-добре, отколкото да си доносничка. Но реши да не унищожавя възможността — по-късно можеше да ѝ дойде друг акъл. Преглътна гордостта си и се усмихна.

— Добре. Беше ми приятно да се запознаем. Ако промениш намерението си, обади ми се.

Подаде ѝ визитката си и излезе. Щеше да почака и да дойде отново след две-три седмици, може би дори месец. Ако имаше късмет, дотогава щяха да са я осъдили и тя щеше да очаква преместването си в женския затвор в Нашвил. Ландърс беше ходил там няколко пъти. Жалко и отвратително място. Може би когато вероятността да иде в затвора се превърнеше в действителност, сестрата на Дилард щеше да промени мнението си за него.

13 ЮНИ

13:00

Ърлин не искаше да причинява това на Върджил. Той беше толкова сладък, но в нощта, когато беше убит проповедникът, тя направи нехарактерна за нея грешка, като позволи на чувствата си да заглушат разума ѝ и постави любимата си Ейнджъл в невъзможно положение. Грешката ѝ бе довела до ареста на Ейнджъл и сега Ърлин беше решена да направи нещо, което да оправи нещата.

Обади се на Върджил и го помоли да дойде да се видят пред клуба в един на обяд. По гласа му усети, че е малко неспокоен, но го увери, че има нужда от една съвсем дребна услуга.

Върджил Уотърсън дойде навреме. Беше грозноват мъж, доста нисък, и косата и сивата му перука винаги стърчаха в различни посоки. Ърлин никога не го бе питала защо, но винаги, когато идваше в клуба, носеше папийонка и тиранти — поне докато някое от момичетата не му ги свалеше. Ърлин имаше цяла колекция папийонки, които Върджил беше зарязал в заведението.

Върджил беше истински богаташ. Гюс ѝ беше казал, че имал шест ресторанта за бързо хранене „Мақдоналдс“ и множество недвижими имоти. Посещаваше клуба от години, но тъй като беше женен и дякон в черквата, плюс това богат бизнесмен и така нататък, Ърлин и Гюс му предоставяха помещението за ВИП личности и го пускаха да влиза и излиза през задната врата. Понякога водеше приятел или бизнес партньор, но обикновено идваше сам. Искаше най-малко две момичета за компания и винаги плащаше в брой. Беше добър клиент и мил дребен дядко. И на мравката би направил път, макар да имаше някои сексуални наклонности, които бяха малко странни.

Ложата за ВИП личности беше доста голяма, със свой собствен бар и подиум за танцуване. От едната страна имаше разположени три малки помещения, които Ърлин наричаше „тренировъчни зали“. Ако някой от господата пожелаеше още по-голяма интимност, можеше да

заведе дамата си — или двете или трите си дами — в някоя от тренировъчните зали и да прави каквото си поиска.

Гюс наричаше видеокамерите, които бе инсталирал в тренировъчните зали за VIP личности, „моята малка застрахователна полица“. Не записваше всичко, което ставаше там, но достатъчно, че да може да преговаря, ако някога подобна нужда се появи. Имаше записи със съдии, адвокати, лекари и началници на полицията, проповедници, бизнесмени и политици. Всички ленти бяха подредени по азбучен ред и се съхраняваха в огнеупорен сейф в малък склад в покрайнините на града. По случайност Върджил беше един от хората, които Гюс беше заснел няколко пъти, а пък Върджил беше толкова кротичък малък дядко, че Ърлин сметна, че е много подходящ за онова, което трябваше да се направи.

Сега бяха сами в клуба и Ърлин го поведе по коридора към стаята зад съблекалнята на момичетата. Там имаше малка ложа за момичетата и телевизор с вграден видеоплеър. Касетата, която Ърлин искаше да покаже на Върджил, вече беше заредена. Тя му посочи стола пред телевизора.

— Седни тук, миличък. Искам да ти покажа нещо специално.

Върджил седна и Ърлин се настани до него. Отпусна едната си ръка върху коляното му, а с другата насочи дистанционното и щракна видеото.

Екранът светна и ето ти го Върджил гол, смуче палеца си и говори мръсотии на няколко момичета. Ърлин го потупваше по коляното, докато го гледаха как върши разни неща, които вероятно смяташе за малко смущаващи. След няколко минути той я помоли да спре записа, обърна се към нея с най-жалостивото изражение, което бе виждала, и почти изплака:

— Ърлин, не мога да повярвам, че ми причиняваш това! След всичките тези години и всичките пари, които изсипах в джобовете ви. Просто не мога да повярвам!

— Какво ти причинявам, скъпи? — попита Ърлин. — Та аз не ти правя нищо.

— Тогава за какво ми показваш това?

— Просто имам нужда от дребна услуга, скъпи. Съвсем дребна. И ако ми я направиш тази дребна услуга, кълна се в гроба на Гюс, че ще ти дам всички записи, които ти е направил.

Наблюдаваше внимателно Върджил, докато излагаше предложението си. Отначало той не беше склонен, но колкото повече му говореше и колкото повече го галеше по бедрото — отвътре, — толкова повече се успокояваше. Накрая се съгласи да направи онова, което искаше от него.

Върджил беше голям сладур.

15 ЮНИ

06:00

На сутринта в деня, когато щеше да танцува дъщеря ми, седях на масата в кухнята, закусах и четях вестника. Влезе Каролайн и докато търкаше очите си, каза:

— Трябва да ти кажа нещо.

Свалих вестника.

— Май няма да е хубаво.

— Вчера следобед видях една сребриста кола, като онази, която едва не те е прегазила. Мина два пъти покрай къщи. После, когато отидох до магазина, беше паркирала точно до мен, но не можах да видя шофьора заради тонираните стъкла.

— Защо не ми каза още вчера?

— Целия ден бях заета с Лили и когато се прибрах, ти вече беше заспал. Помислих си дали да не те събудя, но реших, че може да почака до сутринта. Съжалявам.

— Синът на Тестър, онзи, който направи сцена в съда, нали ти казах, има сребрист додж. Сигурно е бил той.

— Джо, защо ще го прави? Защо ще иска да ни тормози? Ти си просто адвокат, който си върши работата.

— Мисля, че е превъртял онзи ден в съда.

— Какво ще правим?

— Няма кой знае колко възможности. Ако го видиш пак, обади се на ченгетата. Може би ще го проверят. Кажи и на Лили да внимава за сребрист додж.

След като закусих, отидох в спортната зала в Джонсън Сити и тренирах около час. След още половин час бях в Уникои Каунти, за да защитавам Рандъл Финч, един от двамата ми осъдени на смърт клиенти, за чийто защитник бях определен. Рандъл беше двадесет и пет годишен неграмотен бял бедняк, в наркотичен делириум убил тринадесетмесечния син на приятелката си. С гаджето му се тъпкали два дни с метамфетамини и хидрокодон, това е дериват на кодеин и тебаин, запасите им свършили. Момичето излязло, за да намери още, и

оставило детето с Рандъл. Момченцето започнало да плаче може би защото Рандъл го използвал като пепелник — гасял си цигарите в петичките му. След това по причина, която знае само той, го сложил върху защитната решетка на газовата печка, от което на гръбчето му се появило изгаряне с формата на кръг. Детето обаче продължило да плаче и Рандъл го блъснал в стената и му счупил главата.

Приятелката му се върнала, видяла какво е станало и повикала полицията. Арестували и нея.

Рандъл не отрекъл, че е убил детето, но казал, че просто не може да си спомни. Единствената защита, която можеш да предложи, беше намалени умствени възможности заради толкова силна интоксикация, че Рандъл не е осъзнавал какви ги върши. Обаче знаех, че няма да се получи. Щом съдебните заседатели видяха снимките на изгореното с цигари и на печката детенце, Рандъл щеше да извади късмет, ако успее да напусне съдебната зала, без да го линчуват. Когато ги видях, на мен също ми се прииска да го линчувам. Единственото, от което имах нужда, беше вече и малко време насаме с него.

Предварителното изслушване се бе провело преди два месеца в Ървин и доказателствата се оказаха ужасяващи. След този ден Дийкън Бейкър използваше голяма част от времето и енергията си да обявява из местните медии каква съдба готви на Рандъл Финч. Той заслужавал единствено смъртно наказание. И трябвало да го получи колкото се може по-скоро.

Обаче Дийкън не си бе направил труда да заведе искането си за смъртно наказание — неотменно изискване в случаи за смъртна присъда, така че реших да опитам нещо подло.

По време на изчитане на обвинението Рандъл трябваше да пледира виновен. Доколкото знаех, никой досега не се бе опитвал да изиграе подобен номер и нямах представа какво ще каже съдията. Обаче знаех, че това най-малкото ще породви един крайно интересен апелативен проблем. Рандъл се съгласи.

Съдия беше Айвън Глас. Не очаквах да ме посрещне топло. Наскоро беше хванал някаква инфекция на крака и прекарваше голяма част от времето си на съдийския подиум надрусан със същите болкоуспокояващи, каквито Рандъл беше взел, преди да убие детето. Ако по време на четенето на обвинението срещу Финч също беше друсан, знаех, че може да имам неприятности.

Съдията бе обявил началото на гледането на случая в десет сутринта. Съдебните пристави заведоха Рандъл до подсъдимата скамейка и Глас се вторачи гневно в него от пиедестала си.

— Значи това е мъжът, обвинен в убийството на детето? — Не заваляше думите и очите му изглеждаха ясни.

— Да, ваша чест — отговори Дийкън Бейкър. Беше се явил отново в съда заради камерите.

— В протокола да бъде отбелязано, че назначих господин Дилард за негов защитник и че днес той е тук заедно със своя клиент.

Бях му казал, че възнамерявам да се оттегля и че бих оценил високо, ако спре да ме назначава за нови случаи. Той само изпухтя и отговори, че с нетърпение чака мига, когато няма да му се мяркам пред очите. Чувствата ни бяха взаимни.

— Предавам на господин Дилард копие от обвинението — продължи Глас. — Отказвате ли се от официалното му изчитане?

— Да, съдия — отговорих аз.

— Как ще пледира подзащитният ви?

— Виновен.

— Добре. Що се отнася до датата... я чакай, чакай. Господин Дилард, какво казахте току-що?

— Казах, че господин Финч иска да пледира виновен. Не иска да оспорва обвиненията.

— Никога не бях чувал подобно нещо — отбеляза съдия Глас. — Признание за вина по време на официалното повдигане на обвинение и искане на смъртна присъда?

— Съдия, това не е случай за смъртна присъда — възразих аз. — Не е подадено искане за такава.

На съдията започна да му просветва какво се опитвам да направя. За мое облекчение, изглежда, му беше по-скоро забавно, отколкото неприятно.

— Господин Бейкър, какво мислите за това?

Бейкър скочи, целият червен.

— Ваша чест, това е без прецедент — запелтечи той. — Не може да го направи!

— В правилника няма нищо, което да го забранява — възразих. — Правилникът казва, че един подсъдим по криминално дело може да пледира виновен или невинен по време на произнасяне на

обвинението. Ние искаме да пледираме виновни. Господин Бейкър не е подал искане за смъртно наказание, макар очевидно да е имал достатъчно време — все пак непрестанно тръбеше по медиите за намерението си.

— Щях да го внеса днеска — отговори Дийкън с по-тънък от обичайното глас.

Глас се изкикоти и погледна Рандъл.

— Господин Финч, разбирате ли какво се опитва да направи днес адвокатът ви?

— Да.

— Двамата обсъдихте ли това подробно?

— Да.

— Разбирате ли, че ако реша да приема признанието ви за виновен, вие се отказвате от конституционното си право да бъдете съден от съд и съдебни заседатели?

— Да.

Съдия Глас се облегна и прекара пръсти през снежнобялата си коса. Представих си как ръждясалите колелца в главата му започват да се въртят. След минутка той ме погледна и каза:

— Господин Дилард, ако откажа да приема това признание, предполагам, че веднага ще обжалвате?

— Точно така, съдия.

— А ако приема признанието, предполагам, че господин Бейкър ще направи същото. Прав ли съм?

— Напълно.

— Добре. Ако ще допускам грешка, предпочитам да го направя от прекалена предпазливост. Отказвам да приема пледоарията на господин Финч, че е виновен. Господин Дилард, може да внесете апелационната си жалба. Ще се занимаваме с определянето на дата, когато научим какво мислят по този въпрос мъдреците от върховния съд.

— Благодаря, господин съдия — отговорих. Нямахме никакъв смисъл да споря с него. Не че очаквах, че съдия Глас ще разреши на убиец на дете да се измъкне от смъртното наказание, но си заслужаваше да го направя дори само за да видя изражението на Дийкън Бейкър. Казах на Рандъл, че ще пусна жалбата веднага, и гледах след него, докато го извеждаха към единичната му килия.

Останалите затворници бяха предупредили, че ако го пуснат сред тях, няма да изкара и час.

Лили скоро щеше да завърши и да се изнесе, така че тазвечерният ѝ танц беше може би последната ми възможност да я видя на сцената в града. Каролайн бе хореографирала за нея соло на фона на песен за сексуалното насилие. Каква ирония, като се имаше предвид случаят с мен и Сара и някои от нещата, които Ърлин ми беше разказала за Ейнджъл.

Песента беше „Добре съм“ на Кристина Агилера. Лили танцуваше, откакто проходи. Много я биваше в акробатиката, степа, балета и джаза, но лирическият танц ми беше любим. Обичах гъвкавите движения, скоковете и грациозните завъртания.

Лили беше с бяла рокля с дълъг ръкав и деколте по врата. Ръкавите бяха буфан. Камъчетата по роклята проблясваха в синьо и златисто на светлината на прожекторите. Лили се носеше по сцената, сякаш летеше върху облак. Бях удивен от промените, които бях настъпили в нея само за половин година, откакто за последен път бях имал удоволствието да я гледам. Тя вече не беше момиче, беше станала млада жена. Красива и талантлива млада жена.

Сърцето ме заболя, докато я гледах. Дългите ѝ слаби ръце съвършено улавяха фините музикални акценти, краката ѝ бяха силни и гъвкави. Осъзнах, че се усмихвам. Лили беше толкова чиста и прекрасна. Моят ежедневен свят беше изпълнен с жестокост, зло и грозота. Толкова рядко изпитвах възвишени чувства, че в един момент усетих главата си замаяна, а дъхът ми секна. Докато слушах текста на песента, разбрах какво иска да каже Каролайн. Песента беше за млада жена, поела вината и срама за сексуалното насилие от страна на баща си.

Когато танцът свърши, бързо отидох зад кулисите и помолих една танцьорка да повика Лили от съблекалнята. Когато тя излезе, я целунах по бузата.

— Благодаря, скъпа! Беше наистина прекрасно!

— Татко, какво ти става?

— Нищо — отговорих. — Чувствам се прекрасно.

Тя се надигна на пръсти, целуна ме по бузата и ми прошепна в ухото:

— За пръв път те виждам да плачеш.

16 ЮНИ

18:00

Бих предпочел да се съсредоточа върху случая на Ейнджъл, но трябваше да се разправам с Мейнард Буш. Освен Ейнджъл и може би Рандъл Финч, той беше моят последен клиент, който можеше да получи смъртно наказание.

Бях назначен да защитавам Мейнард от съдията в криминалния съд в Съливан Каунти и началото на процеса бързо приближаваше. Съдията бе назначил младия адвокат Тимъти Уокър от Картър Каунти за мой помощник, но скоро се оказа, че той не може да се оправя с Мейнард. Не можех да го обвинявам, но така посещенията в затвора оставаха на мой гръб.

Мейнард беше един от най-страховитите и опасни хора, които съм имал неудоволствието да защитавам. Имаше дълго криминално досие, изпълнено с насилие, и беше прекарал по-голямата част от съзнателния си живот в затвора. Беше хищник, който непрестанно търсеше слабости и начин да спечели предимство. Да си имаш работа с него си беше постоянна игра на котка и мишка. Проблемът беше, че и аз, и Мейнард искахме да сме котката. В резултат не се спогаждахме добре.

На съдебното заседание за смяна на мястото на гледане на делото Мейнард най-неочаквано каза на съдията, че не си върша работата, и заяви, че иска нов адвокат. Съдията много добре знаеше, че Мейнард просто се опитва да забави процеса, и му отговори, че ще трябва да ме приеме. Удовлетвори искането за смяна на мястото на процеса обаче. Той щеше да се проведе през юни в Маунтън Сити. Разполагах само с четири седмици да завърша подготовката си, а Мейнард не искаше да сътрудничи. Уредих да го прегледа съдебен психиатър, но той не пожела да разговаря с него. Наех детектив да разпита свидетелите и да провери фактите. Когато го изпратих в затвора, Мейнард му казал да се разкара. Постъпи по същия начин и с експерта по смекчаващи вината обстоятелства.

Цели три седмици не отидох при Мейнард. Отчасти защото бях зает, но исках и да си помисли, че сценката, която бе разиграл в съда, ме е обидила. Основната причина обаче беше, че винаги, когато бях близо до него, настръхвах.

Малко след осем вечерта трима надзиратели го въведоха в стаята за разпити в окръжния затвор на Съливан Каунти. Днес бях имал дълъг ден, но не исках повече да отлагам разговора с Мейнард.

Той беше висок и слаб. Годишите злоупотреба с метамфетамин и кокаин го бяха направили кльощав като болен от анорексия. Черната му коса, която сресваше на път по средата, се спускаше чак до раменете. Кожата му беше мургава, а очите черни като косата. Никога не го бях питал, но предполагах, че във вените му тече индианска кръв. Най-вероятно на чероки или чикасоу. Ръцете и торсът му бяха покрити с татуировки — сложните изображения подсказваха на хората, които разбираха от подобни неща, че е член на някакво арийско братство. Повечето бели затворници членуваха в него: то им помагаше да останат живи. Татуировките по гърдите и гърба на Мейнард представляваха религиозни символи. На гърдите му се мъдреше голям гълъб, а на гърба още по-голям кръст. Видях ги, когато един ден надзирателите го доведоха без риза.

Днес Мейнард беше облечен — със стандартен затворнически комбинезон, твърде широк за него. Седна и сплете дългите си тънки пръсти на корема си. Изглеждаше така, сякаш с лекота може да извади тесните си китки от белезниците, които бяха закачени за верига, опасваща кръста му. Надзирателите заключиха оковите на глезените към краката на занитения към пода стол. Мейнард изобщо не ме погледна.

— Здравсти, Мейнард — започнах. — Как я караш, откакто се опита да ми скроиш номер в съдебната зала?

Мълчание.

— Днес трябва да поговорим за няколко неща — разбира се, ако имаш желание. Готов ли си?

Никакъв отговор.

— Приемам това за „да“. Първо, искам да разбера защо не искаш да се подложиш на психиатрична оценка. Мейнард, не намеквам, че имаш психически проблеми. Просто искам да те прегледат, за да видя дали лекарят не може да намери нещо, което да ни помогне.

Мейнард седеше неподвижен като камък. Дори не бях сигурен дали диша.

— Също така искам да разбера защо не искаш да говориш с детектива и специалиста по смекчаващи вината обстоятелства. Те се опитват да ти помогнат. Не разбираш ли?

Мълчание.

— Прегледах всички доказателства, включително сведенията за миналото ти. Какво ще кажеш да си поговорим откровено? Прекарал си по-голямата част от живота си в затвора. Убил си първата си жена, но си успял да олекотиш обвинението, убил си някакъв тип, който се е въртял около гаджето ти, и са те осъдили. Излежал си седемнадесет години. Убил си най-малко двама души в затвора, но си се измъкнал и не са те обвинили в тези престъпления. Веднага щом са те освободили, си започнал да пренасяш кокаин и амфетамини. Докато си се занимавал с това, си продавал, смъркал и пушел всичко, което ти попадало. Сега си убил и нарязал двама подрастващи. Могат да докажат, че си вързал момичето и се го чукал, преди да го застреляш. Извадили са семенна течност от вагината ѝ. ДНК тестът показва, че е твоя. Разполагат с кръвта на двете жертви, която е из цялата къща, наета от теб. Разполагат и с твоя подпис на договора за наем на склада, където си скрил телата. Много умно! Не се ли сети, че след няколко дни ще започнат да миришат? Открили са кръвта на децата и твоите отпечатъци по моторния трион, който си използвал, за да ги нарежеш. И още много други неща.

— Не ми пука.

— Така ли? Защо?

— Защото знам, че съм вършил злини и че заслужавам да умра.

Едва не паднах от стола. Бях защитавал хора, решили да приемат съдбата и наказанието си, но при случай с вероятна смъртна присъда това не беше толкова лесно. Нямаше начин обвинението да предложи някаква сделка на Мейнард. Той беше изнасилил, убил и нарязал младо момиче — и приятеля му също. Освен това беше професионален престъпник. Единственото, което биха приели, беше Мейнард да се признае виновен за двете убийства и да приеме смъртната присъда. Но аз в някакъв случай нямаше да му позволя да направи това. Ако щатът държеше да го убие, аз трябваше да направя всичко възможно, за да могат властите да докажат, че са прави. Не можеше просто ей така да

го заведе в съда и да кажа: „Окей, отказваме се. Можете да убиете подзащитния ми“. Щяхме да се явим пред съда независимо дали Мейнард го иска, или не.

— Високо оценявам това — казах, — но трябва да разбереш, че така или иначе ще се явим пред съда. За Бога, Мейнард, току-що спечелихме смяна на мястото на процеса. В Маунтън Сити поне ще имаш безпристрастен процес.

— Не искам да ми намираш свидетели — изсумтя Мейнард. — Когато ме изправят пред съда, ще кажа, че съм го направил.

— А какво да направя аз, по дяволите? Да стърча там като идиот?

— Просто направи най-доброто, което можеш. Бог ще се погрижи за останалото.

— Мейнард, без тия! Само не ми разправяй, че в панделата си открил Господ. Зная, че Той е тук, защото всички, които са вътре, го откриват, но ако ще те защитавам, се налага да ми помогнеш поне малко. Не оставяй нещата само в Божиите ръце. Бог помага на онези, които си помагат сами.

— Има едно-единствено нещо, което искам да направиш — каза той, — и то няма нищо общо с процеса.

— И какво е то?

— Само малко уединение.

— В смисъл?

— Пиша си с една жена отвън. Бони Тейт. Много се сблизихме, нали разбираш? Тя ме накара да осъзная, че повече няма защо да лъжа. Бог ще ми прости и ще ме приеме на небето. Дилард, май съм влюбен. Можеш ли да повярваш? Дъртият злодей Мейнард влюбен като пубер в жена, която дори не е виждал! Дори й написах няколко стихотворения. И точно това е проблемът. Шибаните надзиратели. Четат ми пощата. И показали стихотворенията ми на другите. Всички ме спукват от подигравки.

Знаех, че надзирателите често унижават затворниците със съдържанието на писмата им. Мейнард вероятно казваше истината.

— Какво искаш да направя?

— Не много. Те не могат да ги отворят, когато напиша отгоре „правни въпроси“. Нали така?

— Не бива да го правят. Общуването между клиента и адвоката му е защитено дори ако клиентът е затворник.

— Искам да слагам писмата за Бони в плик с адреса на твоята кантора. На плика ще изписвам „правни въпроси“, а отдолу нейните инициали. Когато пристигне в кантората ти, ще трябва или да ѝ се обадиш да дойде да си го вземе, или да ѝ го изпратиш по пощата. Ще ти дам телефонния ѝ номер и адреса ѝ.

Обмислих думите му. Всичко, което искаше, беше да може да пише любовни писма, без да го унижават. Но след това си спомних с кого си имам работа.

— Съжалявам, Мейнард, но не мога да го направя.

— Защо?

— Защото вероятно е незаконно, а на мен ми харесва животът на свобода. Ако някой разбере какво правя, със сигурност ще ме окошарят.

— Добре де, не можеш ли поне да уредиш да ми идва на свиждане?

Бях уреждал посещения за много клиенти. Това не беше неразумна молба.

— Виж, това вече мога да направя. Включи я в списъка си с посетители.

— Дилард, знаеш ли какво искам да ти кажа? Когато се запознахме, не те харесах. Помислих си, че си като всички други мазни и лепкави адвокати. Но ти поне се опитваш да направиш правилното. Идваше редовно да ме виждаш и беше откровен с мен. Не казвам, че искам да се ожения за теб, но си доста почтен пич.

Не знаех какво да кажа. Един зъл, жесток, безмилостен социопат и убиец се опитваше да ме убеди, че ме харесва — и се запитах защо.

— Мога ли да ти задам един въпрос? — каза той накрая.

— Давай.

— Дилард, как така се занимаваш с подобна работа? Няма начин да я харесваш, нали? Как стигна дотам да защитаваш хора като мен?

Въпросът ме изненада. Не исках да отворяя дума за мотивите си и не исках да му казвам, че напускам, така че попитах:

— Защо ти е да знаеш?

— Хайде, Дилард, достави малко удоволствие на гадния Мейнард. Как така поемаш тези случаи със смъртно наказание?

— За повечето ме назначават като служебен защитник. Но ако чак толкова държиш да знаеш, мисля, че се придържам към една проста философия. Не може правителството да прави закони, в които забранява на своите граждани да се убиват, а после да обръща дебелия край и да убива гражданите си. Според мен това си е лицемерие.

Мейнард се ухили.

— Дилард, ти си добротворец. Да, точно така.

— Може би. А може би не.

— Нали ще се погрижиш за посещенията?

— Да, Мейнард. Ще го уредя.

Помислих си, че това е най-малкото, което мога да направя за човек, който скоро ще бъде осъден на смърт.

16 ЮНИ

21:15

Когато свърших с Мейнард, вече минаваше девет вечерта. Мракът се сгъстяваше, но времето беше ясно и топло. Звездите проблясваха над паркинга на затвора. Искях да се прибера бързо, защото бях уморен, така че поех по краткия път, покрай езерото Бун. Докато карах с отворени прозорци, започнах да си мисля как ли се оправя Ейнджъл. Беше затворена заедно с убийци, насилници на деца, наркомани, крадци, проститутки и измамници. Същото важеше и за Сара, но тя беше корава като камък. Сигурно беше невероятно трудно за младо момиче. Представих си какво ли е да си по цял ден зад решетките и през останалото време да те подкарват като овца, да ти се подиграват, да те заплашват и другите затворници, и надзирателите, да си подложен на всякакви физически неудобства и да нямаш никаква възможност да се усамотиш. А ако наистина беше невинна? Тази мисъл ме накара да потреперя.

На половината път до вкъщи забелязах фарове в огледалото за обратно виждане. Приближаваха се бързо. Помислих да отбия встрани, за да пропусна колата, щом толкова бърза, но се намирах на тясна отсечка, пълна със завой и стръмнини. От дясната ми страна имаше назъбени скали, а от лявата на около десет метра под пътя се простираше езерото.

Когато се приближи на пет-шест метра, колата зад мен пусна дългите и свалих огледалото за обратно виждане надолу, за да не ме заслепи. Намалих и погледнах в страничното огледало. Автомобилът буквално се беше залепил за мен.

Започнах лекичко да натискам спирачките, за да накарам онзи отзад да увеличи дистанцията. Той обаче не го направи. Дадох газ в един остър завой, но едва не изгубих контрол, защото стъпих на участък, осеян с чакъл. И точно това автомобилът отзад ме бутна.

— Мръсен кучи син... — Набих спирачките и спрях със скърцане на една къса права отсечка. Под седалката държах стара

алуминиева бейзболна бухалка и наистина имах намерение да я използвам срещу оня гадняр в задната кола. Посегнах да я извадя.

С внезапен силен трясък колата подскочи напред. Извърнах се и погледнах през задния прозорец, но заради заслепяващата светлина на фаровете не можех да видя каква е колата. Онзи започна да ме бутта по пътя. Сграбчих волана и натиснах спирачките. Гумите заскърцаха, но онзи бавно ме избутваше към езерото. Опитах се да завъртя волана надясно, но онзи зад мене беше забил бронята си в левия ми заден калник и ме обръщаше.

Миг по-късно усетих как дясната предна гума стъпи на банкета. Беше ме завъртял почти на сто и осемдесет градуса. Погледнах и найсетне успях да видя колата, която ме буташе. Сребрист додж. А после дясното колело пропадна и се преобърнах. Главата ми се удари във волана, в очите ми избухна ярка светлина. Чух нещо като плясък, може би взрив, и си помислих, че умирам...

После — мълчание и покой. Нечии пръсти нежно ме милваха по челото.

— Джо — каза някакъв глас. — Джо, скъпи, време е да ставаш. Хайде, скъпи, трябва да ставаш. — Гласът беше на Каролайн.

Събудих се от грохота на водопад. Беше тъмно и жена ми я нямаше. Бях наклонен силно надясно и нещо ме стягаше през гърдите. Вдигнах ръка да опипам какво е. Беше предпазният колан. Нещо опираше в лицето ми. Въздушната възглавница. Очите ми вече свикваха с тъмнината — и чак сега си спомних, че доджът ме бе избутал от пътя. Бях в езерото и онова, което чувах, не беше грохот на водопад, а плисъкът на нахлуващата през отворения десен прозорец вода. Докато се мъчех да откопча колана, колата се люшна и водата нахлу и през моя прозорец.

— Няма да се удавя! — казах високо. — Няма да се удавя в това шибано езеро!

Разкопчах колана, измъкнах се изпод въздушната възглавница и се преместих между двете седалки. Водата нахлуваше на мощни струи през двата прозореца и нямаше начин да изляза. Знаех, че трябва да изчакам, докато камионетката потъне. Огледах се трескаво. Фаровете още светеха. Виждах как се издигат мехурчета. Свалих си обувките. Водата продължаваше да нахлува с клокочене в купето.

И тогава настъпи мрак. Водата започна да ме залива. Беше толкова студена, че направо ми спря дъха. Вдигнах лице към тавана и когато купето най-накрая се напълни, поех дълбоко дъх и се измъкнах през десния прозорец. За миг няха никаква представа накъде да плувам.

Сетих се за мехурчетата на светлината на фаровете. Мехурчетата се издигат, Джо! Последвай ги! Изпуснах малко въздух и усетих как мехурчетата се издигат покрай лицето ми. Заритах с крака и след секунди изскочих на повърхността.

Цареше прозрачна тишина, но луната хвърляше достатъчно светлина, така че можех да различа очертанията на брега. Намирах се на около пет-шест метра от стръмния скалист бряг, от който бях избутан.

Погледнах нагоре, за да видя дали онзи, който се бе опитал да ме убие, още е там. Знаех, че е Тестър-младши, но нито видях, нито чух нещо.

Бун е планинско езеро и водата е леденостудена. Зъбите ми започнаха да тракат, ръцете и краката ми се разтрепериха. Заплувах към брега, хванах се за един надвиснал храсталак и се измъкнах на скалистия бряг.

Няха сериозни рани. Ребрата и гърдите ме боляха, но явно няха счупени кости. По лицето ми се стичаше нещо топло. Кръв. Бях се порязал над лявото око, но май не беше сериозно. Погледнах нагоре към брега и чак сега осъзнах от каква височина е паднала колата. Трябваше да се радвам, че съм жив.

Отне ми поне десет минути, докато изпълзя по каменистия склон до пътя. Починах си няколко минути свит в един храсталак. Минаха няколко коли, но ме беше страх да се изправя и да помахам, защото се опасявах да не би Младши да се върне. Най-накрая събрах смелост да стана и да тръгна по асфалтирания път. Знаех, че на около миля има къщи. Много скоро съжалих, че си бях изул обувките.

Докато крачех по асфалта с мокри чорапи и стичаща се по лицето ми топла кръв, се запитах дали Младши си мисли, че е успял да ме убие? А Каролайн и Лили? Дали нямаше да нападне и тях? Сърцето ми подскочи. Затичах.

След малко стигнах до една ферма доста навътре от пътя. Почти всички прозорци светеха. Докато се качвах по стълбите, се погледнах и видях, че ризата ми е подгизнала от кръв. Запитах се как ли ще ме посрещнат — непознат с риза цялата в кръв, бос, но с вратовръзка.

Почуках. Отвътре залая куче и след малко една жена съм седемдесетте дръпна пердето на прозорчето на вратата и се взря в мен през кръглите си очила. Побелялата ѝ коса беше прибрала в стегнат кок. На лицето ѝ се изписа ужас. Явно видът ми беше много по-страшен, отколкото бях предполагал.

— Какво искаш?

— Катастрофирах — отговорих. — Може ли да се обадя по телефона?

— Пиян ли си?

— Не, госпожо.

Тя ме огледа.

— Вир-вода и бос. Къде ти са обувките?

— Във водата. Колата ми падна в езерото. Трябваше да изляза с плуване.

— Вкарал си колата си в езерото? И защо бе, глупако?

— Без да искам, госпожо. Злополука. Моля ви, просто ми донесете телефона тук на вратата. Много ще съм ви благодарен.

— Тече ти кръв като на заклана свиня.

— Знам. Ударих си главата.

— Как се казваш?

— Дилард. Джо Дилард.

— Дилард? Имаш ли нещо общо с Хоби и Рина Дилард от Сулфур Спрингс?

— Не мисля. Моля ви, госпожо, имате ли телефон? Мога ли да го използвам?

— Е — каза тя, след като помисли малко, — всъщност не приличаш на бандит.

Отвори вратата и аз залитнах вътре. Сигурно причината да ми отвори беше вратовръзката.

16 ЮНИ

23:00

Каролайн и Лили дойдоха да ме вземат. Като ме видя, Лили се заплака. Щом тръгнахме и положението малко се успокои, им разказах какво се е случило и кой според мен ме е избутал в езерото.

— Какво ще направиш? — попита жена ми.

— Не съм сигурен. Мисля, че ще започна с полицията.

По мобилния ѝ телефон се обадох на 112 — моят беше в колата на дъното на езерото. Разказах на диспечерката какво се е случило и че пътувам към болницата. Тя ми отговори, че ще пратят хора.

Нападението беше под юрисдикцията на шерифската служба на Вашингтон Каунти. Докато лекарят шиеше сцепената ми вежда, дойде един детектив и застана до медицинската кушетка.

Нараняванията ми се състояха в натъртена гръдна кост, няколко натъртени ребра и петсантиметров срез над лявата вежда. Лекарят покри лявото ми око, докато шиеше, така че можех да виждам изпратения да ме разпита детектив само с дясното. Казваше се Сам Уайзман. Беше над два метра и сигурно тежеше поне сто и петдесет килограма. Освен това беше невъзпитан и не си направи труда да скрие, че не ме харесва. Причината за тази неприязън се криеше в една подсъдима, която бях защитавал преди няколко години. Група тийнейджъри бяха потрошили една баптистка черква. Всички стъкла бяха избити, а олтарът залят с боя, горчица и всичко, което бяха успели да намерят. Повредите възлизаха на петдесет хиляди долара. Сам залови един от извършителите и за лош късмет на моята клиентка, петнайсетгодишната Долорес Маккини, потрошената черква се оказа същата, която Сам посещавал всяка неделя с майка си.

Сам настояваше, че всички участвали малолетни трябва да бъдат задържани поне за една година. Сметнах това искане за неразумно, защото клиентката ми беше добра ученичка, нямаше други простъпки, призна си всичко и се разкая, а родителите ѝ бяха готови да платят своя дял от щетите на черквата. Момичето се призна за виновно във вандализъм и аз наех психолог, който да присъства на заседанието,

когато щяха да се четат присъдите. След като чу колко са изпили децата и че са откраднали пиячката и хапчетата от собствените си родители и показанията на доктора за междугрупов натиск, който превръща младежите в банда, съдийката осъди всички на изпитателен срок. Сам обвиняваше за това мен.

Докато лежах на кушетката, преразказах тазвечерните събития на Сам: и за сина на Тестър, и какво се бе случило в съдебната зала след предявяването на обвинението на Ейнджъл. Проблемът беше, че и в двата случая не бях видял човека, който караше доджа. Дори не знаех номера му.

— Не мога да взема заповед за арест на основата на разказаното от теб.

— Знам.

— Мога да разбера къде живее и ще питам шерифа дали ще ми позволи утре сутринта да отида да поговоря с него.

— Съмнявам се, че ще признае нещо.

— По доджа сигурно има повреди, но знаеш, че ще е много трудно да се докаже. Ако искаш да обвиниш заместник-шериф в извършването на такава глупост, ще ти трябва нещо повече от голи подозрения.

— Знам.

Сам свърши с бележките си и намусено каза, че ще се погрижи застрахователна ми компания да получи доклада му. Лекарят заши раната и си тръгнах с Каролайн и Лили. Потеглихме в мълчание.

— Какво ще правиш? — попита отново след десетина минути Каролайн.

— Не съм сигурен. Но нали с Лили разбирате, че трябва да сте двойно по-внимателни? Може би няма да е лошо да заминете за няколко седмици.

— Няма да позволя на някакъв откачалник да ме прогони от дома ми — заяви Каролайн.

— Каролайн, този човек е опасен. Не се ли страхуваш? Поне мъничко?

— Да, мъничко. Но ако реши да влезе в къщата, Рио ще го изяде жив... ако успее да се справи с Рио, имам си един голям силен рейнджър, който ще се погрижи за мен.

— Тази вечер този тип за малко не видя сметката на твоя голям силен рейнджър.

— Но не успя, нали? Моят рейнджър оцеля и отново е готов да се бие.

Когато се прибрахме, вече минаваше полунощ. Натъртеното ме болеше и ужасно ми се спеше. Лили беше много разстроена и затова ѝ предложих да си легне на нашето легло. Когато заспа дълбоко, проверих още веднъж дали вратите и прозорците са заключени. Каролайн беше седнала на дивана в кабинета и аз се излегнах и отпуснах глава в скута ѝ.

— Тази вечер ти ми спаси живота — казах, когато ме погали по челото.

— Така ли? Как?

— Когато колата падна, си ударих главата във волана. Загубих съзнание, но един глас не спираше да ми повтаря, че трябва да се събудя. Ти ме събуди — точно преди да се удавя.

Тя се наведе и нежно ме целуна.

— Винаги, когато имаш нужда, ще съм при теб, скъпи. Винаги.

Затворих очи и с вкуса на устните ѝ върху моите някак си успях да потъна в сън.

17 ЮНИ ПОЛУНОЩ

На сутринта бях толкова схванат, че едва успях да стана от дивана. Прекарах деня у дома — гледах през прозореца, чудех се и се тревожих. Звъннах на Джек малко преди обяд, но не му казах нищо за Тестър-младши. Поканили го през лятото да играе в бейзболния отбор на Мартинсвил в Крайбрежната лига и беше на седмото небе. Вече имал няколко оферти от добри треньори. Обещах му, че скоро ще намеря време да отида да го гледам как играе.

Сам Уайзмън се беше обадил в шерифската служба на Кок Каунти и бе научил, че Тестър си е взел една седмица отпуск.

— Звънях у тях, но никой не вдигна — каза ми накрая.

— Планираш ли да се разходиш до там?

— Говорих за това с шефа. Каза, че след като не си видял шофьора и регистрацията, това ще е чиста загуба на време.

— А ако предницата на доджа е ударена? Ти сам го спомена в болницата. Ами ако боята по удареното е от моята кола?

— Знаеш какво е положението при нас. Разполагаме само с петима детективи, за да покриваме трите смени. Имаме поредица квартирни кражби, по които работим, и шефът иска да се занимавам с тях. Каза, че не може да ме прати да се мотая из Кок Каунти по случай, който няма вероятност да приключи.

— Сам, това са глупости. Ами семейството ми?

— Какво семейството ти?

— Не може ли да отделите човек да ги пази? Поне няколко дни.

— Нямаме дори достатъчно заместник-шерифи за контрола на движението. Освен това ти...

— Какво освен това аз, Сам?

— Ами... нямаш много приятели, нали разбираш.

— Тоест ми казваш, че шерифската служба няма да ми помогне, защото съм адвокат?

— Казвам ти, че имаме само петима детективи, които покриват три смени, и че нямаме достатъчно пътни шерифи, за да пазят

семейството ти. Освен това имаме много други случаи, а ти обвиняваш един полицаи в сериозно престъпление без действителни доказателства, които да го подкрепят. Съжалявам, но не мога да направя повече.

— По дяволите, а аз какво да правя? Да го чакам да дойде пак?

— Може би да си купиш пистолет.

— Имам оръжия. Надявах се, че *вие* ще направите нещо, така че да не се наложи да ги използвам.

— Съжалявам. Както вече казах, точно сега не можем да направим нищо повече.

— Благодаря, Сам. Благодаря за нищото.

Затворих телефона, отидох в кабинета и седнах пред компютъра толкова ядосан, колкото рядко съм бил в живота си. Не ми отне много време да открия в интернет адреса и телефона на Младши. Интерактивната карта ме упъти как да намеря къщата му. Разпечатах указанията и запомних телефона. Последното винаги ми се е удавало лесно. Щом запомня телефон, той остава в паметта ми с години. Прекарах остатъка от деня в обмисляне на различните положения, в които бих могъл да изпадна, ако наистина направя онова, което възнамерявах.

В 23:30, когато всички вечерни рутинни неща приключиха и Лили си легна — пак в нашата стая, — помолих Каролайн да седнем за малко в кухнята. Разказах ѝ за разговора си със Сам Уайзмън и че полицията няма да ни помогне. Накрая поех дълбоко дъх и казах:

— Ще отида.

— Къде?

— В Нюпорт. При Младши.

— Кога?

— Сега.

— Не! Никъде няма да ходиш.

— Напротив.

— Няма. В никакъв случай.

— Каролайн, ще отида. Не можеш да ме спреш.

— И какво ще направиш, като го намериш? — Гласът ѝ се повиши и тя стана. И двата признака предвещаваха буря.

— Не знам. Но не мога да седя просто така. Полицията няма да си мръдне пръста, така че трябва да се погрижа за всичко. Седни и дай

да поговорим. Помисли разумно.

— Разумно? „Разумно“ ли каза?! Искаш да излезеш посред нощ и да идеш в къщата на някакъв откачалник, за да направиш един Господ знае какво, и ми казваш да мисля разумно? Ти си по-луд и от него!

Станах и тръгнах към спалнята. Каролайн тръгна след мен.

— Джо, той е полицай! И има пистолет, нали схващаш.

Този й тон бях чувал само няколко пъти през всичките години, откакто бяхме заедно.

— По-тихо! Лили спи.

— Няма „по-тихо“! Лили, събуди се! Баща ти е полудял! Ела го целуни, защото може вече да не го видиш!

Лили се размърда и измърмори нещо, но пък тя можеше да спи и докато реве ураган.

— Не я замесвай — настоях аз.

Отидох до дрешника и извадих черни джинси, тъмносиньо горнище на анцуг с качулка, стари войнишки обувки и черна плетена шапка. След това отидох в кухнята и започнах да се преобличам. Каролайн се рееше около мен като боен хеликоптер.

— Трябва да направя нещо — казах, докато си свалях ризата. — Иначе до края на живота си ще се оглеждаме за тоя тип. Искам да кажа... Каролайн, за Бога! Той ни нарочи, следил те е. Проследи и мен и ми бутна колата в езерото. Опита се да ме убие. Какво да направя? Да клекна и да му дам друга възможност? Сигурен съм, че ще опита пък, когато разбере, че съм оцелял. А може следващия път да се опита да убие теб. Или Лили. По дяволите, може дори да изчака, докато му се удаде възможност да ни убие и тримата. Трима заради един.

— Джо, не ме интересува. Аз...

— Не, интересува те. Защото обичаш и мен, и децата и искаш да живееш. И колкото и да искаш да си мислиш, че трябва да сме цивилизовани, колкото и да искаш да се справиш с това рационално, винаги настъпва момент, когато най-добрият начин е да се отговори на насилието с насилие. Когато това е единственият начин.

— Значи ще го...

— Не мисля да го убивам, но няма и да го погаля с перце. Искам да разбере, че ако направи нещо лошо на някой от нас, ще има последствия. Трябва да му покажа, че съм готов да пресека същата граница, която пресече той.

— Ще дойда с теб.

— Не. Трябва да останеш тук с Лили. Не можем да я оставим сама. Обещавам, че ще те държа в течение. Ще...

— Не, Джо. Това е прекалено смахнато.

Погледнах я в очите.

— Знаеш, че те обичам и уважавам, но...

— Не се дръж покровителствено.

— Не се държа покровителствено. Просто ти казвам, че отивам. Можеш да крещиш колкото си искаш. Можеш да се обадиш и на проклетите ченгета. Не ми пука. Взех решение, Каролайн, и тръгвам.

Тя бавно си пое дъх.

— Обмислил ли си всичко?

— Разбира се, че съм го обмислил. — Седнах на един стол и започнах да си връзвам обувките. — Честно казано, мислих за това цял ден и нямам представа какво ще се случи, когато стигна там. Може и нищо да не се случи.

— Прекалено млада съм за вдовица.

— И аз съм прекалено млад, за да те направя вдовица.

Станах и взех запалка от чекмеджето и бутилка вода от хладилника. Отворих шишето и излях водата в мивката, след това завих капачката и тръгнах към гаража. Там на стената беше подпряна стара туристическа тояга от желязно дърво — бях си я донесъл преди няколко години от една екскурзия до планината Гранфатер в Северна Каролина. Беше дълга около метър и двадесет и твърда като стомана. Взех я и я огледах. Каролайн стоеше на вратата и ме наблюдаваше.

— Трябва ми мобилният ти телефон.

— Защо?

— Защото моят е на дъното на езерото Бун. Донеси го. Моля те.

Тя се обърна, влезе в къщата и след малко се върна и ми подхвърли телефона си.

— Взимаш тояга, когато те очаква престрелка?

— Ако нещата се развият както трябва, няма да има възможност да стреля по мен.

— Понякога нещата не се развиват така, както ги планираш. Като стана дума за планове, ти имаш ли?

— Почти.

— И по-точно?

- Не ти трябва да знаеш.
- Напротив.
- Довери ми се, не ти трябва.

Отидох до десетлитровия варел, в който имаше бензин за косачката, и напълних бутилката.

- Ще го замеряш с коктейл „Молотов“, а? — попита Каролайн.
- Не точно.
- Тогава за какво ти е този бензин?
- Диверсия, ако се наложи. Или пък стръв.

Последното, което взех, беше малкото фенерче, което стоеше на една лавица в гаража. Рио ме следваше навсякъде и тихичко скимтеше. Усещаше, че ще ходя някъде, и не искаше да пропусне забавата. Хвърлих тоягата, пластмасовата бутилка с бензин и фенерчето на пътническата седалка в хондата на Каролайн и затворих вратата.

— Дръж Рио — казах. Каролайн все още стоеше на вратата със скръстени ръце. — Пушката е заредена и на предпазител. Оставил съм я зад вратата на спалнята.

Тя започна да си гризе юмручето. Видях сълзи в очите ѝ.

— Искам да дойда — каза Каролайн. — Не мога да понеса да стоя тук и да чакам. Докато се върнеш, вече ще съм полудяла.

— Няма страшно — казах. — Не се тревожи.

— Да бе.

— Трябва да го направя.

— Не, не трябва.

— Каролайн, успокой се. — Прегърнах я. — Ще ти звънна по телефона, щом свърша. Моля те, не ми звъни ти. Не искам да се тревожа, че мобилният може да звънне.

— Да се върнеш до четири — нареди тя. — И гледай да си цял.

— Говориш като майка ми. — Целунах я и се качих в колата.

Къщата на Младши беше на стотина километра от нашата. Докато карах по междуцатската магистрала № 81 към Нюпорт, прехвърлях наум различните възможности. Колкото повече мислех за това, толкова повече осъзнавах, че Каролайн е права. Готвех се да направя нещо щуро и опасно. В главата ми се въртеше някакъв смътен зачатък на план, но не бях сигурен как ще успее да се приближа до

този тип. Минаваше полунощ, така че не можех просто да застана на входа и да почукам.

След като ме беше блъснал в езерото, Младши сигурно беше обхванат от параноя. И сигурно щеше да отвори с пистолет в ръка. Още по-голям проблем беше, че не знаех нищо за неговата къща, за съседите и квартала и дали няма куче... мамка му, та аз нищо не знаех. Когато бях рейнджър, бях ходил на няколко разузнавателни мисии: задачата ми беше да правя точни преценки на силата и позициите на противника, за да знаят командващите срещу какво са изправени. Щеше да е добре, ако разполагах със същата информация, преди да стигна до къщата на Младши, но трябваше да действам на сляпо.

Километрите бързо намаляваха, а в главата ми кънтеше бурен спор, сякаш на едното ми рамо бе кацнала мъничка Каролайн, а на другото — също толкова малък Джо.

„Обърни колата и се прибери. Може да те убият“.

„Той се опита да те убие. Кучият син се опита да те пречука. Следил е жена ти. Следващите може да са децата ти. Полицията няма да си мръдне пръста“.

Продължих да карам.

След час вече бях в Нюпорт. Градът е малък, така че ми отне само няколко минути, за да намеря къщата на Младши — беше на половин километър извън града, сравнително усамотена, най-близката друга къща беше поне на стотина метра.

Първия път минах съвсем бавно. В началото на алеята за автомобили имаше черна пощенска кутия, името Тестър беше изписано с леко криви бели букви, вероятно с помощта на шаблон. Къщата бе малко тухлено бунгало в правоъгълен парцел, граничещ с рошави борове. Нямахше запалени външни лампи, вътре също беше тъмно. Една от двете малки постройки встрани от бунгалото приличаше на гараж. Продължих около километър по пътя, обърнах и минах повторно. Помислих си, че Младши по същия начин е минавал покрай къщата ми, за да проследи Каролайн. Сега беше мой ред.

На осемстотин метра от къщата имаше блокче с апартаменти и паркирах колата на паркинга отпред. Взех тоягата, бутилката с бензина и фенерчето и тръгнах. Улиците бяха пусати. Температурата беше около десет градуса, луната вече почти залязваше. Ако имаше облаци, щеше да е чудесно, но рейнджърите ме бяха обучили да използвам и сенките.

Бяха ме научили да ставам невидим при всякакви терени и условия. Също така ми бяха обяснили цената на изненадата при засада и много неща за ръкопашния бой.

Ако успеех да изненадам Тестър-младши, можех да се оправя с него.

Стигнах до къщата и се вмъкнах в сенките на боровете. Обиколих целия парцел, гледах за светлина в къщата или за признаци на човешко присъствие. Не видях нищо подобно. От онова, което ми бе казала Даян Фрай, знаех, че Младши няма жена и деца, но не бях сигурен дали няма куче. Май нямаше — поне не се чу лай. Излязох от сенките на дърветата и отидох при гаража. Беше само за една кола и в момента беше празен. Другата сграда до къщата беше барака, пълна с инструменти и непотребни вехтории, които щяха да ми осигурят достатъчно горивен материал. Промъкнах се до задната част на къщата и постоях няколко минути наострил уши. Вътре цареше тишина.

Обиколих цялата къща, опитах се безуспешно да видя нещо през прозорците. Нямаше светлина от телевизор, нито от забравена в банята лампа, нито нощно осветление. Нищичко. Когато отново се озовах пред задната врата, се качих бавно по бетонните стъпала и завъртях дръжката. Беше отключено. Няколко секунди останах неподвижен, обмислях дали да вляза и да добавя нахлуване в чуждо жилище към онова, което скоро можеше да се окаже дълъг списък с извършени от мен престъпления. Реших да не го правя. Ако Младши беше вътре, трябваше да го накарам да излезе. Вече беше време да приведа „плана“ си в действие.

Върнах се при бараката и влязох. Светнах фенерчето, грабнах някакви парцали и една-две дъски, загасих фенерчето и излязох. Струпах парцалите и дъските на три метра от бараката, където Младши можеше да ги види от задната врата. След това извадих мобилния телефон на Каролайн, включих го и набрах номера му. След по-малко от десет секунди чух как в къщата започна да звъни телефон. Един път. Два пъти. Три пъти. Четири.

Един от прозорците светна. Бързо залях парцалите и дъските с бензина от пластмасовата бутилка, направих с останалия бензин малка взривателна „рекичка“ по земята и щракнах запалката. Пламъкът пробяга до купчината вехтории и лумна. Осем позвънявания. Девет.

Хукнах към къщата и се свих до задната веранда. Вдигни! Вдигни телефона, тъпако! Десет позвънявания.

Мобилният телефон изпука в ухото ми.

— Ало?

— Младши — казах. — Май бараката ти се е запалила.

— Какво? Кой се обажда?

— Изглежда, бараката ти гори. Ще звънна в пожарната.

Затворих, прибрах телефона в джоба си и зачаках. След секунди чух бързи тежки крачки да приближават задната врата. Изправих се и долепих гръб до стената на бунгалото.

„Излез навън. Моля те, излез навън!“

Вратата се отвори. На прага, само на метър и половина от мен, се появи силует. Той беше.

— По дяволите... — измърмори Младши.

Заслиза по стълбите. Щом стъпи на земята, стиснах тоягата с двете си ръце и се оттласнах от стената. Отпуснах се на едно коляно и замахнах с всички сили към пиццала му. Чу се силен пукот. Младши изкрещя и падна на колене.

Запратих тоягата настрана и се хвърлих върху него. Успях да промуша ръката си под брадичката му и стиснах с все сила. Той зарита. Обгърнах торса му с крака и го дръпнах към мен.

Той посегна назад да ми издере очите, но колкото повече се бореше, толкова по-силно стисках. След петнадесетина секунди силите започнаха да го напускат.

— Извадих късмет, че мога да плувам — казах тихичко в ухото му.

Той се скова.

— Виждаш ли колко е лесно? — продължих и съвсем леко отпуснах хватката си. — Ако се доближиш отново до мен или до някой от семейството ми, кълна се, ще те убия. И никога няма да намерят трупа ти.

Стегнах отново хватката и след по-малко от тридесет секунди той изгуби съзнание. Щом усетих, че тялото му омеква, го пуснах и започнах да го претърсвам. Предницата на пижамата му беше мокра и ме лъхна миризмата на пикня. За моя изненада и голямо облекчение малката ми диверсия се беше получила по-добре, отколкото очаквах. Не намерих пистолет. Взех тоягата и седнах на гърдите му.

След около минута той отвори очи и откри, че съм го възседнал. Бях притиснал раменете му към земята с колене и здраво бях опрял тоягата в гърлото му. Той ме загледа със същата силна омраза, както в съдебната палата.

— Мисли за мен като за твоя жива и дишаща запретителна заповед — казах. — Никога повече не се доближавай до семейството ми. Разбра ли?

Той дишаше тежко, сините му очи сякаш всеки момент щяха да изскочат от орбитите. Приличаше на вулкан, който се готви за яростно изригване. И изведнъж изкрещя:

— Ти ми отне моя татко!

— Какво? Отнел съм ти таткото? — Странните му думи ме изненадаха. — Глупости. Нищо не съм направил на баща ти. Та аз изобщо не го познавах.

— Каза на всички, че е отишъл на онова ужасно място! Каза, че бил затънал в грехове! Чух го в съдебната зала.

— Казах истината. Баща ти е взел пари за проповедта си и е отишъл да ги похарчи в стриптийз клуба.

— Лъжец! Богохулник! — Той се опита да се надигне, но аз натиснах силно тоягата и му спрях дишането. Той отново застина и изведнъж една мисъл ме порази като гръм. Изражението му, нелепата забележка, болката в гласа му ми подсказаха, че съм разбил един всесилен образ — образът на бащата в очите на неговия син. Какво беше казала Даян? Че боготворял баща си. Нещата, които бях казал в съда, очевидно бяха отворили в душата му рана и тя гноеше.

Засилих натиска с тоягата и се наведох към него.

— Баща ти не е бил човекът, за какъвто си го смятал. Аз не съм виновен за това. Не съм ти го отнел. Той сам го е направил с постъпката си. Не забравяй обаче какво ти казах. Ако отново ме доближиш, ще се присъединиш към татко си. Ще те застрелям като куче.

Той присви очи и ги впи в мен.

— Крача из долината на мъртвите — заломоти, — но не се страхувам от злото...

— Затваряй си устата! — Изсъсках го с такава сила, че го поръсих с плюнки. Стиснах брадичката му с лявата си ръка, обърнах главата му надясно и натиснах тоягата върху сънната му артерия. След

секунди той отново изгуби съзнание. За миг си представих как размазвам главата му на пихтия с тоягата. „Ако го убиеш, няма повече да се тревожиш какво може да направи“. Но не можах да го убия. Станах, обърнах се и побягнах.

След половин час, докато шофирах в мрака и тишината, гневът и възбудата от случилото се започнаха да се уталожват. В главата ми черепът на Младши се пръскаше под ударите на тоягата и преживявах наново удовлетворението, което ми даряваше тази представа. Все едно надушвах урината и вонящия му дъх. Разтреперих се, и то толкова силно, че трябваше да отбия на банкетата и да спра.

Какво бях направил току-що? Посред нощ бях отишъл в къщата на един човек, бях го нападнал, заплашил го бях и сега си фантазирах как го убивам.

„Но той се опита да те убие“.

„Това няма значение и ти го знаеш. Ти не си убиец. Защищавал си десетки хора, извършили насилие от глупост, защото са смятали, че това е редно. Бъди разумен“.

Замислих се за погледа му, докато го бях възседнал. Намерението ми беше да го уплаша толкова, че да остави на мира и мен, и семейството ми, но този поглед, този гневен, изпълнен с болка ненормален поглед, ми подсказа, че съм се провалил. Той не се страхуваше от мен. Или ме мразеше прекалено силно, за да се страхува от мен, или просто беше съвсем луд.

— Каролайн беше права — казах на глас. — Ти си по-луд и от него.

23 ЮНИ

09:20

Главата на агент Ландърс туптеше, гърбът и раменете го боляха. Малката мажоретка от колежа, която беше свалил снощи, изглежда, бе излязла по-атлетична, отколкото бе предполагал. Не че си я спомняше съвсем ясно. Причината беше, че се наля с почти цяло шише „Джим Бийм“.

Седеше на писалището си и преглеждаше кутия с веществени доказателства по случая Ейнджъл Крисчън. По-късно трябваше да се срещне с Джо Дилард. Дилард имаше право да види доказателствата. Обаче Ландърс не би отишъл в неговата приемна, нито пък Дилард би дошъл в кабинета му, затова следобед щяха да се срещнат в една от заседателните зали на съдебната палата.

Ландърс се притесняваше за този случай. Дийкън Бейкър беше намекнал, че срещу момичето няма много доказателства и че се надява или да си признае, или да стовари всичко на Ърлин Барлоу. Ейнджъл не бе направила нито едното, нито другото и сега Дилард щеше да я защитава. Дилард беше задник, но знаеше как да води дело. Ландърс подозираше, че има голяма вероятност да изгубят, а и сякаш за да влоши нещата, съдия Грийн беше насрочил началото на процеса малко преди изборите в август. Ако Бейкър изгубеше този случай, вероятно щеше да изгуби и изборите.

На Ландърс изобщо не му пукаше за Дийкън, но беше в играта отдавна и знаеше, че лайната винаги се стичат надолу. Ако загубе процеса, прокурорчето веднага щеше да започне да се оглежда за виновници. И след като Ландърс водеше разследването, Дийкън щеше да обвини първо него. Щеше да почне да разказва наляво и надясно, че вината е негова, че е бил небрежен и че го е убедил да повдигне обвинение срещу Ейнджъл без достатъчно доказателства. Ландърс знаеше, че ако това стане, може да се сбогува с вероятността да бъде повишен, когато шефът му най-сетне се пенсионира.

Тъкмо беше взел снимката на Ейнджъл с насиненото лице, когато звънна секретарката.

— Един човек се обажда по телефона. Твърди, че разполага с информация за убийството на Тестър.

Ландърс натисна премигващия бутон на заетата линия.

— Кой се обажда?

— Казвам се Върджил Уотърсън. Разполагам с информация, която бихте могли да използвате.

— Каква информация?

— Доколкото разбрах, част от човешко тяло е била открита близо до моста „Пикън“? Нали така?

Маниак. Някакъв извратеняк искаше да говори за патката на убития проповедник.

— Точно така. И какво от това?

— В нощта на убийството някъде към един минах по моста. Точно в средата имаше спряла кола. Когато наближих, видях жена — стоеше до колата близо до перилата. Може да е хвърлила нещо във водата.

Мамка му! Свидетел? Къде се беше губил досега?

— Видяхте ли я добре?

— Да. Колата ѝ беше с предницата към мен в отсрещното платно и тя се връщаше към нея. Осветих я цялата с фаровете. На средна възраст, носеше яке с някаква животинска шарка. Беше обути в най-тесните панталони, които съм виждал. Яркочервена коса.

Ърлин Барлоу. Не можеше да е друга. Ландърс започна да си води бележки.

— Ще я разпознаете ли, ако я видите?

— Вероятно.

— А колата? Успяхте ли да я разгледате?

— Да, господине. Мостът е тесен, така че трябваше да намаля. Беше корвет. Много запазен.

— Видяхте ли регистрационния номер?

— Съжалявам, не.

— А цветът?

— Беше тъмно, но съм почти сигурен, че е червена.

— Имаше ли някой друг на моста?

— Нямаше жива душа.

— А в колата?

— Не забелязах.

— Защо чакахте толкова дълго, за да се обадите и да ни разкажете това, господин... ъъъ, Уотърсън ли казахте, че се казвате?

— Да. Върджил Уотърсън. Опасявам се, че е малко неловко.

— Неловко?

— Не бих искал да се разчуе.

— Не бихте искали да се разчуе? Кое?

Мъжът заговори по-тихо:

— Заради жена ми. Нали разбирате. Аз съм женен.

— И какво от това?

— Бях в командировка и се върнах малко по-рано. Тъкмо отивах при едно лице.

— Кое лице?

— Бих предпочел да не казвам.

На Ландърс му просветна.

— Значи се връщате от командировката и отивахте да посетите някоя друга жена?

— Ами...

— И се прибрахте чак на другия ден?

— Точно така.

— А след това чухте за убийството и сте събрали две и две?

— Правилно.

— Разбирам — промърмори Ландърс. — И защо внезапно променихте решението си? Защо се обаждате сега?

— Непрекъснато мисля за това. Всяка нощ сънувам онази жена на моста. Страхувам се, че може да сте арестували не когото трябва. Съвестта ми не може да го понесе.

Ландърс се облегна на стола и потърка чело с длан. Под слепоочията си усещаше нарастващо налягане.

— Господин Уотърсън, има ли още нещо, което искате да ми кажете?

— Не.

— Готов ли сте да ми предоставите писмени показания, ако се наложи?

— Да, ако се наложи.

— Бихте ли се съгласили да дадете показания в съда?

— Предпочитам да не го правя.

Ландърс си записа адреса и телефонния номер на Уотърсън и му каза, че ще му се обади. Ако Уотърсън казваше истината, може би Ърлин Барлоу бе хвърлила пишката на преподобния Тестър в езерото. Вероятно заедно с оръжието. Ландърс си записа да се обади в шерифската служба да претърсят отново езерото под моста. Вече го бяха направили, но не откриха нищо.

След като Уотърсън твърдеше, че жената на моста е била сама, Ейнджъл Крисчън или още се бе намирала в клуба, или Ърлин вече я е била завела в дома си. Независимо кое от двете, това вероятно я изваждаше от играта, поне що се отнасяше до убийството. Този тъп задник Бейкър! Ландърс му беше казал, че прибързва. Каза му, че доказателствата се недостатъчни. А сега излизаше, че Уотърсън може би е прав — бяха арестували не когото трябва.

Ландърс се замисли какво да прави. Можеше да вземе писмени показания от Уотърсън и да ги добави към документацията на районния прокурор. Но ако го направеше, Дилард щеше да има право на копие от показанията и Дийкън щеше да обвини Ландърс, че саботира случая. Щеше да му излезе солено. Реши, че е по-добре да каже на Бейкър за Уотърсън и да го накара той да вземе решение какво да правят. Беше почти сигурен какво ще каже прокурорчето. Той не беше от хората, които са готови открито да признаят грешката си.

Обади се в кабинета на Дийкън — той като по чудо се оказа там — и му разказа за Уотърсън и жената на моста.

— Не ми изглежда като твърде благонадежден свидетел — отбеляза Дийкън.

Ландърс си знаеше. Беше сигурен, че ще каже нещо подобно.

— Нали знаеш какво означава това? Ако Ърлин Барлоу е стояла по средата на моста същата нощ и е била сама, вероятно сме прибрали не когото трябва.

— Нямам спомен по тялото да са открити следи от ДНК-то на Барлоу — възрази Дийкън, — а освен това е било тъмно. Няма начин този тип да я разпознае със сигурност.

— Не си чул описанието му. Тя е била.

— Е, и? Какво да направя? Публично да заявя, че сме обвинили невинен човек в предумишлено убийство? И какво да кажа? „Опаа! Много съжаляваме!“ Шест седмици преди изборите? Ти направо си откачил!

— Значи искаш да пренебрегна важен свидетел в разследване на убийство?

— Искам да пренебрегнеш ненадежден и маловажен свидетел, който няма да направи нищо друго, освен да размъти водата и да даде допълнително муниции на Дилард, когато започне процесът. Що се отнася до мен, ние сме прибрали, когото трябва. Нейното ДНК беше открито по трупа, по-рано вечерта тя е имала контакт с жертвата, имаме свидетел, който казва, че е излязла от клуба по същото време като проповедника, и освен това тя отказва да дава показания. Какво ще стане, ако я пуснем и арестуваме Барлоу? Какви доказателства имаме, че тя е извършила убийството?

— От самото начало тя ме лъжеше и освен това не мога да престана да мисля за колата. Уотърсън каза, че на моста е видял червен корвет.

— Тогава я намери тая шибана бричка! Но докато това не стане, *ще се радвам, ако престанеш да помагаш на другата страна!*

И затвори. Ландърс смачка на топка бележките, които си беше водил, и ги запрати в кошчето за боклук.

23 ЮНИ

15:30

В понеделник се обадох в службата на Филип Ландърс. Искан да си уговоря час, когато ще мога да разгледам веществените доказателства, които възнамерявах да представя на процеса срещу Ейнджъл Крисчън. Това беше мое право и винаги старателно го спазвах, но тази среща надвисваше като час при зъболекаря за вадене на нерв.

Неприязната между нас съществуваше вече повече от десет години, още от времето, когато започнах да практикувам като защитник по углавни престъпления. Ландърс чукаше жена, която току-що бе приключила тежък развод. Жената му каза, че мъжът ѝ е дребен търговец на трева, и го помолила да го арестува, за да ѝ направи услуга. Съобщила на Ландърс марката и модела на колата на бившия си съпруг и също така в кой бар най-вероятно ще се мотае. Обяснила му, че ако почака на паркинга пред бара излизането на бившия ѝ съпруг, може да е сигурен, че ще извърши не само арест за каране под въздействието на алкохол или други упойващи вещества, но ще намери доста повече от една доза марихуана.

Ландърс го направил. Изчакал на паркинга бившият да излезе и понеже онзи не му дал законен повод да спре колата, си го измислил сам. След това го арестувал за шофиране под въздействието на алкохол и други упойващи вещества, претърсил колата и намерил тридесет и пет грама марихуана.

Шейн Бойд, така се казваше бившият съпруг, ме нае да го защитавам. Не подозираше, че са му скроили номер, докато бившата му жена не наказа подрастващата им дъщеря да не излиза, защото в събота вечерта, две седмици след като го арестували, се прибрала твърде късно. Момичето се ядосало, обадило се на Шейн и му казало, че с гаджето ѝ чули майката и Ландърс да обсъждат как да го насадят. Подрастващите дойдоха в кантората ми и аз ги накарах да подпишат показанията си. Подадох молба за отхвърляне на всички доказателства,

представени от Ландърс, защото не е имал законна причина да спре автомобила.

Когато започна разпитът на свидетелите, Ландърс започна да дава показания и излъга. Дори отрече, че познава бившата съпруга на Шейн Бойд. Заяви, че бил спрял колата на моя клиент, защото не подал мигач, преди да завие наляво. Знаех, че агентите на БРТ обикновено не се занимават с контрол на движението, знаеше го и съдията. Повиках дъщерята и гаджето ѝ да дадат показания и призовах бившата Шейн. Тя се уплаши, да не би да отнесе обвинение в лъжесвидетелстване и призна връзката си с Ландърс, призна, че го е помолила да арестува бившия ѝ съпруг, но се закле, че изобщо не ѝ минало през ума, че той наистина ще го направи.

Съдията беше толкова възмутен, че Ландърс е извършил престъплението лъжесвидетелство в неговата съдебна зала, че прекрати делото и написа писмо на началника му в БРТ, но естествено нищо не се случи. Това беше първият ми сблъсък с факта, че и ченгетата лъжесвидетелстват. Оттогава се съмнявах във всичко, направено от Ландърс, когато участвах в дело по негов случай. Нямах му доверие и изобщо не го криех.

Уговорихме се да видя доказателствата в 15:15, но тъй като знаех, че той ще си направи кефа да ме накара да чакам, отидох чак в 15:30. Него го нямаше, затова седнах и започнах да се ядосвам. Тъкмо се готвех да си тръгна, когато той най-сетне влезе, облечен в скъпия си сив костюм; стискаше под мишница картонена кутия. Ландърс е горедолу на моята възраст, с няколко сантиметра по-нисък, в доста добра физическа форма. Косата му е кестенява, а очите сини. Предполагам, че е красив, а той със сигурност си го мисли, но под очите му имаше тъмни кръгове и можах да подуша миризмата на престоаял алкохол в дъха му — миризма, която не можеш да премахнеш с душа, защото излиза и от порите ти.

— Закъсна с половин час — отбелязах.

— Да. — Той се усмихна самодоволно и започна да вади доказателствата от картонената кутия. Последното, което измъкна, беше снимка на Ейнджъл. Тя седеше на някаква маса и гледаше във фотоапарата, а на лявата ѝ буза имаше нещо, което приличаше на лоша контузия. На снимката се виждаше дата два дни след убийството на Тестър. Ейнджъл не бе споменала нищо пред мен за снимка, направена

й от полицията, и снимката я нямаше в първоначалния пакет с доказателствени материали, който бях взел от кабинета на районния прокурор. Щом я видях, разбрах, че ще трябва да подам искане до съда да им забрани да я използват по време на процеса. Освен ако нямаха никакви конкретни доказателства как Ейнджъл е получила контузията. Защото иначе фотографията можеше да предубеди съдебните заседатели.

— Значи Бил Райт ще се пенсионира? — подхвърлих в опит да поддържам цивилизовани отношения. — Кой ще го наследи?

— Няма наследници — отговори Ландърс. — Поста ще получи онзи, когото баровците сметнат за най-добър.

— И кого смяташ, че ще назначат?

— Теб какво ти пука? — Изгледа ме така, сякаш съм муха на ревера му, някаква дребна гадинка.

— Просто се опитвам да вода приятелски разговор. Няма смисъл винаги да се хващаме за гушите.

Той вирна нос, сякаш да ме подуши, и след това го сбърчи, като че миризмата не му е харесала.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам — заяви, — но не смятам, че някога можем да станем приятели. Не обичам адвокатите и особено тези, които защитават криминални и правят всичко възможно да ги измъкнат заради някакви дребни формални грешки.

— Не разбираш правилно моята роля — възразих. — Аз просто се опитвам да гарантирам, че вие спазвате собствените си правила. Ако бяхте на мястото на моите клиенти, щяхте да настоявате всички да играят по правилата. Нали така?

— Ако бях в лодката на твоите клиенти, щях да я потопя и да избягам с плуване. Ще огледаш ли нещата, или си ме извикал да си бърбим? Защото, честно казано, днес не съм в настроение за светски разговори.

Подредих нещата върху масата и започнах да ги разглеждам.

— Защо си направил тази снимка? — попитах и вдигнах фотографията на Ейнджъл. — И какво прави сред доказателствата по делото?

— Ти защо смяташ, че съм я направил? Погледни я. Някой й е ударил една тупаница. Ще я покажем на съдебните заседатели.

— Разполагате ли с доказателства как е получила контузията? Ами ако се е подхлъзнала на динена кора?

— Може да го обясни, когато започне да дава показания.

— Ако съдията го допусне. — Хвърлих снимката на масата. — Ще внесе искане да не се допуска като доказателство.

— Виждаш ли — изръмжа Ландърс, — точно за това говоря. Тази снимка е направена два дни след убийството. Нейни косми са намерени върху мъртвеца, а тя съвсем случайно се оказва с яка синина на лицето. Логичното заключение е, че я е получила по време на борбата с жертвата. И изведнъж се появява някой задник като теб и иска да попречи на съдебните заседатели да я видят.

— Това ли е всичко, с което разполагате? — попитах. — Виждам няколко снимки на Тестър, снимка на нещо, което прилича на сбръчкан пенис, снимка на Ейнджъл, няколко косъма, няколко лабораторни доклада и данни от банкови сметки, които показват, че Тестър е изтеглил пари от банкомата в стриптийз клуба. Това ли е?

— Ще стигнат, та тая малка кучка да бъде осъдена за убийство.

— Това не е достатъчно да я осъдиш за просто нападение, камо ли за убийство.

— Точно това исках да чуя — ухили се Ландърс. — Продължавай да лежиш на тази кълка.

— Доказателствата в този случай са най-слабите, които съм виждал.

— Откога ДНК тестовете се смятат за слаби?

— Космите ѝ вероятно са се полепили по него, докато я е опипвал в клуба — посочих.

— Може би. Можеш да се опиташ да пробуташ това на съдебните заседатели, но фактът е, че космите ѝ бяха открити върху неговия труп в мотелската му стая.

— Не е достатъчно.

— Нашият свидетел казва, че момичето и Барлоу са последвали жертвата, когато същата вечер си е тръгнал от клуба. Те са последните хора, които са го видели жив.

— Твоята свидетелка е лъжлива проститутка с наркопроблеми.

— А твоята клиентка е тайнствена женичка, която работи в стриптийз клуб. Непозната. От кой знае къде. Съдебните заседатели няма да я заобичат особено, когато видят тази синина.

— Не разполагаш нито с оръжието, нито с мотив.

— Не ми трябва нито едното, нито другото. Имаме достатъчно косвени доказателства, за да осигурим присъдата ѝ. И знаеш ли какво? Смятам, че преди това да приключи, ще изплува още нещо.

— Вече изплува. Чу ли за Върджил Уотърсът? Смятам, че тази сутрин сте си поговорили. Така ли е?

Настъпи продължително и напрегнато мълчание.

— Откъде знаеш, по дяволите?

— Той звънна първо на мен. Описа ми какво е видял през въпросната нощ. Каза, че според него не сте арестували, когото трябва. Просто се опитвал да направи каквото трябва. Казах му да ти се обади и да ти разкаже какво е видял и че може би ще се опиташ да направиш каквото трябва. След като сте разговаряли, ми се обади пак. Каза, че не си проявил кой знае какъв интерес към тази информация. Трябваше да го предположа.

— Той е ненадежден. Чакал е два месеца, преди изобщо да си направи труда да се обади.

— Притеснявал се е за брака си.

— Там е царял мрак. Било е след полунощ. Няма начин да я е разпознал.

— Видял е Ърлин. Тя е била сама. Видял е корвета. Това съвпада с казаното от Джули Хейс. Какъв ти е проблемът, мамка му? Май трябва да огледате по-внимателно тази Ърлин Барлоу.

— А ти си гледай своята скапана работа. Нямам нужда от съветите ти.

— Значи ще пренебрегнете тези показания?

— Какво да пренебрегна? Що се отнася до мен, той никога не се е обаждал.

Някой почука на вратата и тя зейна. Влезе Бика — тоест полицаи Харолд Дийкинс. С Ландърс бяха приятели по чашка и легендарни скандалджии, така че прякорът много му подходеше. Раменете му едва се провряха през касата на вратата.

— Казах ми, че ще те намеря тук — обърна се той към Ландърс. Ландърс остана неподвижен, аз също. Дийкинс ни изгледа. — Всичко наред ли е, момчета? По правилата ли играем? — Думите му не намалиха натрупаното напрежение.

— С твоето другарче си говорехме за арестуването на невинни хора — отговорих, все още втренчен в Ландърс. Той също бе вторачил поглед в мен, но не отговори.

— През онази нощ Уотърсън е видял Ърлин Барлоу на моста — продължих аз. — Била е сама. Моята клиентка не е била там. Нали знаеш какво означава това, а?

— Нищо не означава. Аз смятам, че ти си се наговорил с този тип. Платил си му, за да каже, че е видял корвета.

— Съжалявам — ухилих се, — но това подхожда повече на теб.

— Дилард, знаеш ли какво? Губиш си времето да говориш с мен. Моята работа беше да разследвам този случай и да извърша арест. Точно това направих. Сега работата ми е да се подготвя за процеса, да дам показания и да гледам клиентката ти да получи онова, което заслужава — игла в ръката.

Започна да прибира нещата в картонената кутия. Дийкинс се извисяваше над рамото ми. Станах да си вървя. Когато прекрачвах прага, спрях и се обърнах към Ландърс. Тъкмо беше свършил с прибирането на доказателствата и вдигаше кутията.

— Тя е невинна — казах. — Никого не е убивала.

Раменете му трепнаха едва забележимо. Какво беше това? Нима бе вдигнал рамене?

— Чуваш ли ме? Никого не е убивала!

Знаеше го. Кучият син го знаеше. Обърнах се и си тръгнах.

25 ЮНИ

13:00

Веднъж седмично ходех при Ейнджъл, но разговорите, които водехме, бяха по-скоро лични, отколкото професионални. Вече бях чул нейната версия на случилото се през нощта, когато беше убит Тестър, затова прекарвах времето с нея в опити да получа малко информация за миналото ѝ. Тя не беше особено склонна, но по време на второто ми посещение, изглежда, реши, че ми има достатъчно доверие, за да ми каже истинското си име и откъде е.

Предадох тази информация на Даян Фрай — тя работеше вече от седмици. Освен това изпратих Том Шорт, съдебен психиатър, който три пъти разговаря с Ейнджъл. Бях си уговорил срещи и с двамата в един и същ следобед.

Даян беше ходила до Оклахома и Охайо, за да търси свидетели и документи. Чаках с безпокойство какво ще каже. Масата в съвещателната зала беше покрита с документи.

— Твоята девойка е призрак — каза Даян с акцента си от Тенеси. Тя е почти на шейсет, но продължава да подстригва късо кестенявата си коса и я носи сресана нагоре. На лицето ѝ грееше вечната ѝ усмивка. Беше облечена както винаги спортно с оранжева тениска на Червения кръст — тя е запален негов фен, къси камуфлажни шорти, които разкриваха възлести колена и изпъкнали вени, и високи маратонки „Конверс“.

— Не притежава нито социалноосигурителен номер, нито шофьорска книжка, няма я в архива на училищата, нито пък в банковите документи. Нищо няма. Тя не съществува — или поне не на хартия. Но разговарях с всички, които успях да намеря, и смятам, че организирах нещата доста добре. Поне ще знаеш малко повече за онова, с което си имаш работа.

И Даян разказа, че Ейнджъл е родена на 15 март 1989 в Кълъмбъс, Охайо, от младата Грейс Родригес. Биологическата ѝ майка още същия ден я дала за осиновяване в баптисткия детски дом „Фрийуил“. Пет месеца по-късно Ейнджъл била осиновена от войника

от военновъздушните сили Томас Роудс и неговата съпруга Бети. Те я кръстили Мери Ан Роудс.

Даяна се беше качила на самолета за Оклахома Сити, за да говори с осиновителите на Ейнджъл. Разказали ѝ, че когато осиновили Мери, смятали, че са неспособни да имат собствени деца, но една година по-късно госпожа Роудс забременяла. След това родила още три деца.

— Каза, че се били отнасяли с нея като с принцеса — каза Даян. — Майката я нарече крадлива неблагоприятна малка кучка. Разказа, че мъжът ѝ държал пари в брой в кутия на тавана, а Ейнджъл я опразнила, преди да си замине. Аз винаги оставям визитка и казвам на хората, ако се сетят за нещо друго, да ми се обадят. Няколко часа по-късно звънна мобилният ми телефон. Беше една от дъщерите им, седемнадесетгодишната Ребека. Беше уплашена до смърт. Каза, че родителите ѝ не са ми разказали цялата истина.

Млъкна и се вторачи в тавана. Обичаше да драматизира нещата.

— Какво? — попитах аз. — Хайде де, продължавай.

— Каза, че баща ѝ правел разни лоши неща с Ейнджъл.

— Какви лоши неща?

— Сексуално насилие. Каза, че продължавало от години и накрая на Ейнджъл ѝ писнало. Освен това каза, че майка ѝ биела Ейнджъл много жестоко.

— А Ейнджъл защо не е казала на никого?

— Майката е религиозна откачалка. Всекидневната прилича на параклис. Каза, че образовала децата си вкъщи, и подчерта, че строго наблюдава какво гледат по телевизията и какво четат. Останах с впечатлението, че не им позволява дори да имат приятели. Вероятно Ейнджъл не е разполагала с кой знае какви възможности да се оплаче някому. Или просто е била прекалено уплашена. Та сестра ѝ ми каза, че Ейнджъл бягала няколко пъти и полицията я връщала у дома, затова отидох в управлението на градската полиция на Оклахома Сити и взех копия от докладите. През 2001 е успяла да избяга само на десет преки. Заклучила се в тоалетната на един супермаркет. Полицията дошла и я отвела право вкъщи. Избягала отново през 2003-та. Открили я да върви покрай магистралата на десетина километра от тях и пак я върнали вкъщи. И да им е казала за сексуалното насилие, вероятно не са ѝ повярвали.

След това Даян насочи вниманието си към Ърлин Барлоу. Бях я помолил без много шум да провери някои неща и ѝ платих от джоба си.

— Няма криминално досие. Съпругът ѝ е бил шериф на Макнийри Каунти от 1970 до 1973 година. Подал си оставката при много подозрителни обстоятелства и влязъл в бизнеса със стриптийз клубове. Тя е постоянно до него, докато миналата година той не умира от сърдечен удар. Сякаш няма никакви врагове или поне аз не успях да открия такива. Разговарях с неколцина от служителите ѝ. Всички са ѝ верни.

— Корвет?

— Няма корвет. Или по-точно няма документална следа от такава кола.

— А Джули Хейс?

— Много лошо момиче. Три пъти обвинявана за притежание на наркотици, две кражби, три обвинения за проституция. Повечето арести са в района на Далас и Форт Уърт. Никой не каза добра дума за нея. Тя е голям проблем.

— Говори ли с нея?

— Опитах. Първия път, когато отидох в жилището ѝ, беше толкова надрусана, че не можеше да говори. Втория път ми каза да се разкарам и ми затръшна вратата.

След час бях на път за кабинета на съдебния психиатър, когото бях помолил да прегледа Ейнджъл. Том Шорт оглавяваше факултета по психиатрия в щатския университет на Източен Тенеси. Нисък и чорлав, той, изглежда, прекарваше дълго време в свят, който никой друг не разбираше. Бях се запознал с него пет години по-рано на един семинар за смъртното наказание в Нашвил, където той прочете лекция за психиатричната преценка при търсене на смекчаващи вината обстоятелства. Оттогава го бях използвал в седем случая и с времето станахме приятели. Преди да се запозная с Том, не вярвах много в психиатрията, но неговата необикновена способност да диагностицира лични разстройства и психически заболявания ме накара да си променя мнението. Имах му пълно доверие.

— ПТСР — изстреля той още щом влязох в личния му кабинет. Седеше зад писалището си и дъвчеше мундщука на лула — дъвчеше я, за да не пуши. Никога не го бях виждал без нея и никога не я бях виждал запалена.

— Посттравматично стресово разстройство?

— Хронично и много силно. Но отговаряше уклончиво за причинителя на стреса. Подозирам, че е била изнасилена от осиновителя си.

— Защо?

— Защото ако причинителят на стреса беше катастрофа или нещо, на което е станала свидетел, щеше да ми каже. Развълнува се и започна да отговаря уклончиво, когато я попитах за баща ѝ.

— Способна ли е да извърши убийство?

— При подходящи обстоятелства всеки е способен. За съжаление нямам кристална топка.

— Не виждам как би могла да убие Тестър — подхвърлих. — Първо, той е най-малко сто и двадесет кила. А тя колко тежи? Петдесет и два — петдесет три? Просто не виждам как би могла да надвие такъв мъжага.

— Нивото на алкохол в кръвта му е било два промила и седем, а освен това е бил под влиянието на упойващи вещества. И десетгодишно дете би могло да го убие.

— Знам, но когато разговарям с нея, тя няма излъчването на убийца.

— Аз гледам на нея клинически — каза Шорт, — а ти емоционално. Красотата и ранимостта ѝ замъгляват погледа ти.

— Значи смяташ, че тя го е убила?

— Не съм казал подобно нещо, а че е възможно. Някои жертви на ПТСР преминават в дисоциативно разстройство, когато причинителят на стреса е бил много силен или се повтаря. Да речем, че нейният осиновител я е насилвал сексуално в течение на години, което подозирам. Тя избягва. След това изведнъж се оказва сексуално насилена от този Тестър. Може да е преживяла нещо като срыв и да го е убила. Това може да обясни и необикновено големия брой рани по тялото и обезобразяването.

— Би ли го помнила?

— Може би като сън, но със сигурност да.

— Ще носи ли правна отговорност за постъпката си, ако това се е случило?

— Вероятно не. Мисля, че бих могъл да свидетелствам, че при тези обстоятелства тя не може да носи отговорност за действията си. В този момент е била неспособна да различава правилното от неправилното.

— Проблемът за нас е, че за да си осигурим тази защита, тя трябва да признае, че го е убила.

— Така е.

— Тя казва, че не го е убила.

— Знам.

— И докъде я докарахме?

— Тя не ми е казвала, че го е направила. Що се отнася до мен, не го е извършила. Всичко, което ти казах, е чиста теория.

— Водил ли си си бележки?

— Разбира се.

— Пусни ги в машината за рязане на хартия.

След като бях привлякъл вниманието на Том — нещо, което ставаше трудно, — реших да го питам за Тестър-младши. Описах му с най-малките подробности случилото се между нас, включително измъченото и пълно с омраза изражение на Младши в нощта, когато ходих до къщата му.

— Грешка ли съм направил? — попитах.

— Всъщност — започна той — да отидеш там не е било толкова лоша идея, както може да ти се струва. Показал си му, че действията му може да доведат до сериозни последици. Може би този уплах го е върнал отново в действителността или поне за малко. Виждал ли си го оттогава?

— Не.

— Сигурно си го подплашил.

— Нямаше вид на изплашен. Смяташ ли, че ще се появи отново?

— Не мога да кажа със сигурност.

— Вероятно ли е?

— Зависи.

— От какво?

— От това как ще представиш баща му, когато започне делото. Трябва сериозно да си помислиш.

25 ЮНИ

16:00

След срещата си с Даяна и Том бях едновременно загрижен и уплашен. Реших, че е време да проведа един сериозен разговор с клиентката си. Исках да обсъдя с нея някои от по-инкриминаращите доказателства, но по-важното беше, че исках да проверя как ще се държи Ейнджъл при кръстосан разпит. Ако аз успея да я хвана в лъжа, можеше да го направи и районният прокурор.

Тя вече не носеше белезници и окови на краката — очевидно вече не я смятаха за опасна. След като бях научил истинското ѝ име, я попитах как иска да се обръщам към нея. Отговори, че иска да бъде наричана Ейнджъл. Мери Ан вече я нямало.

— Как се справяш? — попитах.

— Добре. Надзирателите се отнасят добре с мен.

Всеки път, когато я посещавах, се смайвах от нещо различно: гладкостта на кожата ѝ, очертанията на лицето, пълните устни. Тя беше изключително красиво момиче, факт, който щеше да направи онова, което възнамерявах, още по-трудно.

— Има няколко неща, за които трябва да те питам. Някои неща, които ме притесняват. Искам да ми кажеш истината.

На лицето ѝ се появи учудено изражение, но въпреки това тя кимна.

— Първо, искам да знам за връзката ти с Джули Хейс.

— Какво по-точно?

— Имаш ли някаква представа защо ще казва на полицията, че през нощта, когато е убит преподобният Тестър, ти и Ърлин сте си тръгнали от клуба веднага след него?

Бръкнах в куфарчето си, извадих копие от показанията на Джули и го оставих пред Ейнджъл.

— Това е копие от показанията, които е дала пред БРТ. Прочети ги.

Ейнджъл се вторачи за кратко в листовете, после отново вдигна очи към мен.

— Защо е казала това?
— Добър въпрос. Защо според теб?
— Не знам.
— Веднага след Тестър ли си тръгнахте с Ърлин?
— Не.
— Сигурна ли си?
— Да.
— Е, Джули казва, че сте го направили, и след като е подписала показанията си, сигурен съм, че ще свидетелства на процеса. Сърди ли ти се за нещо?
— Не мисля.
— Да я е яд на Ърлин по някаква причина?
— Не знам.
— Ревнуваше ли отношенията ви с Ърлин?
— И дума не ми е казвала по този повод.
— Виждала ли си някога Джули и Ърлин да спорят или да се карат за нещо?
— Не.
— Онази нощ Ърлин ли те закара вкъщи?
— Да.
— Каква кола караше?
Тя се поколеба.
— Какво?
— Каква кола караше Ърлин тази вечер?
— Нищо не разбирам от коли.
— Имаш ли представа как изглежда шевролет „Корвет“?
— Не.
— Стига, Ейнджъл, това е спортен автомобил. Лъскав и бърз. Трябва да е бил червен.
— Наистина не разбирам нищичко от коли.
— На следващия ден Ърлин същата кола ли караше?
Тя отново се поколеба и ме помоли да повтора въпроса.
— Нали Ърлин те откара вкъщи през нощта, когато беше убит преподобният Тестър?
— Да.
— Закара те до вкъщи с нейната кола. Нали така?
— Да.

— На следващия ден същата кола ли караше, или друга?

— Не знам. Предполагам, че същата. — Погледна нагоре, докато отговаряше, затова си помислих, че може би лъже, и продължих да разпитвам за колата.

— Джули е казала пред полицията, че в нощта, когато е убит Тестър, Ърлин карала червен корвет. Казала е, че Ърлин се е отървала от нея и на следващия ден вече е била с друга кола. Това истина ли е?

— Не мисля.

Въздъгнах. Исках да ѝ повярвам, но неопределеността на отговорите ѝ не ми помагаше. Реших да я притисна по-здраво, затова леко повиших тон и треснах с длан по масата.

— Това ли ще кажеш на прокурора, когато ти зададе същите въпроси на свидетелската скамейка? Така ли ще му отговориш? „Не мисля“? Ако смяташ да отговаряш така, направо ще те разкъса. А сега ми отговори честно! На следващия ден Ърлин друга кола ли караше, или не?

Звукът от стоварената върху масата длан я беше смаял, а от повишения тон започна да губи контрол.

— Не. Мисля, че караше същата кола.

— Мислиш? Мислиш, че е карала същата кола? Ейнджъл, това не е достатъчно убедително. Това е уклончив отговор. Съдебните заседатели не си падат по уклончивите отговори.

— Какво трябва да кажа?

— Защо не опиташ с истината? Тук сме само двамата. Ако ми кажеш, че на следващия ден Ърлин е карала различна кола, няма да изскоча навън и да разкажа на полицията, нито пък на Ърлин, че си ми казала.

Тя скръсти ръце на гърдите си и кръстоса крака — класическа защитна поза — и започна да се полюшва напред-назад със стола. Очевидно се бореше със самата себе си, опитваше се да вземе някакво решение.

— Госпожа Ърлин не е убивала никого.

— Не съм казал, че го е направила.

— Но си го мислиш. Знам. — Права беше. Бях започнал да вярвам, че Ейнджъл защитава Ърлин. Ако беше истина, това бе грешка, която можеше да ѝ струва живота.

— Джули казва, че Ърлин е сменила колата на следващия ден след убийството на Тестър. Твърди, че с Ърлин сте си тръгнали веднага след като Тестър си е заминал от клуба. Значи или Джули лъже, или ти и Ърлин. Ако лъже Джули, трябва да знам защо. Ако лъжете вие двете, пак трябва да знам защо. И така. Кой лъже?

— Джули.

— Защо?

— Не знам.

— Тогава ми разкажи за колата на Ърлин. На другия ден след убийството на Тестър с друга кола ли беше?

— Не.

Отново се озовахме в началото. Джули лъжеше и единствената причина, която можех да посоча на журито, беше, че е наркоманка, която може би я е яд или ревнува отношенията, възникнали между Ърлин и Ейнджъл. Не знаех дали съдебните заседатели ще повярват на подобно обяснение.

— Сега можеш да си свалиш ръцете.

— Какво?

— Ейнджъл, хората си скръстват ръцете, когато имат чувството, че са заплашвани или нападнати. Това е признак за защитна реакция и не искам да го правиш, когато седнеш на скамейката на свидетелите. А сега ми разкажи за синината на лицето ти. Онази, която е заснела полицията.

Тя отново се поколеба и несъзнателно докосна с пръсти бузата си. После започна бързо да премигва.

— Ударих се в една врата — отговори накрая.

— Кога?

— Мисля, че на следващия ден.

— Къде?

— В клуба. Точно се готвех да мина през нея и някой я отвори от другата страна. Удари ме право в лицето.

— Ърлин ми каза, че след убийството на Тестър не си стъпвала отново в клуба.

— Вярно. Значи трябва да е било предишния ден.

— В деня, когато Тестър е бил убит?

Тя кимна.

— Сигурна ли си?

— Аха.

— Кой беше от другата страна на вратата?

— Не помня.

— Не си спомняш човека, който те е ударил толкова силно, че ти е направил синина на бузата?

— Спомних си. Беше Хедър.

На челото ѝ се бяха появили малки капчици пот и реших малко да намаля натиска. Запитах се дали Хедър ще потвърди, че е блъснала Ейнджъл с вратата, и си отбелязах да накарам Даян Фрай да говори с нея. Ейнджъл съзнателно беше свалила ръцете от гърдите си и ги беше положила върху масата. Забелязах, че се някак обезцветени. Не силно, но и двете бяха леко бледи до около два сантиметра и нещо над китката. Спомних си, че Ърлин ми бе казала да я питам за ръцете ѝ. Докоснах лекичко едната.

— Какво ти е на ръцете? — попитах възможно най-внимателно.

— Изгорих ги, когато бях малка. — Думите бяха безизразни, монотонни, а изражението ѝ изведнъж стана празно.

— Как?

— Правех овесена каша на братята и сестрите ми. — Замълча доста продължително. — И изпуснах лъжицата в тенджерата... без да искам. — Отново направи пауза.

— И?

— Мама Бети ми натика ръцете в кашата и ме накара да я извадя.

— Боже мили! Ейнджъл, значи ръцете ти изглеждат така заради изгарянията?

Тя кимна.

— На колко години си била?

— Не съм сигурна. На пет, може би на шест.

Потреперих. Тя описваше случилото се, сякаш описваше разходка в парка. Изведнъж беше станала далечна и безразлична, сякаш някой е изключил шалтера ѝ.

— А осиновителят ти? И той ли ти причиняваше злини?

Повторно кимване.

— Искаш ли да ми разкажеш за това?

Сълзи започнаха да пълнят очите ѝ. Тя не отговори, но нямаше и нужда.

— Често ли си случваше?

Тя кимна отново и сълзите започнаха да се стичат по бузите ѝ.

Започна да казва нещо, но спря. Внезапно осъзнах, че участвам в състезание по теглене на въже, в което Ейнджъл играеше ролята на въжето. Някой друг дърпаше от другата страна и заподозрях, че това е Ърлин. Тя избухна в сълзи, стана и се подпря на масата. Раменете ѝ почнаха да се тресат, устните ѝ потрепераха беззвучно. Риданията се усиливаха с всяка секунда и преди да се усетя, тя изпадна в истерия.

— Моля те — казах, когато спря да си поеме дъх след едно особено пронизително ридание. — Ейнджъл, трябва да се успокоиш. Единственото, което искам, е да науча истината.

Тя ми хвърли поглед, който ми казваше, че съм прекалил, и си пое дълбоко дъх.

— Защо не искаш да ми повярваш? — изпищя. — Казах ти, че не съм го убил! Защо ми задаваш всички тези въпроси? Смятах, че си на моя страна. Мислех те за приятел!

Обърна се и започна да блъска с юмруци по вратата.

— Моля те, почакай. Успокой се, Ейнджъл. На твоя страна съм. — Станах от стола и протегнах ръка, за да докосна рамото ѝ.

— Не ме докосвай! Стой настрана от мен!

Вратата се отвори и тя почти се строполи в ръцете на единия от двамата надзиратели. Тръгнах към нея, но вторият надзирател заби пръст в гърдите ми и каза:

— Назад. — Каза го съвсем сериозно, а и като се имаше предвид, че беше въоръжен и готов да защити точно тази затворничка, побързах да се подчиня.

Вдигнах ръце и отстъпих назад в стаята, а той тресна вратата пред лицето ми.

28 ЮНИ

13:30

В събота следобед Рони дойде в задната стаичка на клуба. Ърлин, която бързаше да навакса с канцеларската работа, веднага разбра, че нещо го тревожи. Рони имаше толкова сладка малка трапчинка на брадичката. Когато беше разстроен, изражението му ставаше такова, че двете страни на трапчинката се издуваха и заприличваха на възлите по ствола на бреза. Тази трапчинка напомняше на Ърлин за Гюс, което си беше съвсем естествено, след като Рони му беше племенник. Не беше толкова красив като Гюс, но въпреки това хващаше око: висок и добре сложен, с тъмноруса коса и сини очи. Единственото, което Ърлин не харесваше, бяха грозните татуировки по цялото му тяло: излизаха изпод ризата и се катереха по шията и врата и изпълзяваха от ръкавите, откъдето се спускаха надолу чак до върховете на пръстите. Заради тях приличаше на бандит.

— Какъв е проблемът, скъпи? — попита Ърлин. — Имаш вид на човек, чието куче току-що е било застреляно.

— Пак ни прекараха.

Мамка му. На Ърлин не ѝ харесваше, че носи толкова неприятна новина, особено след посещението при сладката малка Ейнджъл в затвора. Ейнджъл беше толкова смазана, колкото не я беше виждала никога. Бедничката. Разказа ѝ, че господин Дилард се нахвърлил върху нея с всякакви неудобни въпроси. Дори попита Ърлин дали не смята, че имат нужда от друг адвокат. Но Ърлин веднага изясни нещата. Господин Дилард е точно онова, от което имат нужда. Говори на Ейнджъл толкова дълго, колкото ѝ разрешиха да остане. Когато си тръгна, Ейнджъл вече се чувстваше много по-добре. Ърлин дори успя да я накара да се усмихне няколко пъти. Но рее още ѝ беше много мъчно за нея. Горката, вече беше преживяла толкова ужасни неща. Сърцето я болеше, че трябва да я гледа как отново страда.

— С колко?

— Малко повече от шейсет грама.

На Ърлин не ѝ се занимаваше с тази търговия, но Гюс беше направил толкова пари през годините, че трябваше да е голяма глупачка, за да не продължи от мястото, където бе спрял. Това беше бизнес, който се въртеше изцяло с пари в брой, и след като Рони се занимаваше с получаването на стоката и доставките и продажбата в клуба, не причиняваше особени главоболия на Ърлин. Проблемът беше, че хората, от които купуваше стоката, бяха подли и алчни. Винаги се опитваха да я прецакат, сякаш смятаха, че няма да забележи или няма да направи нищо дори ако разбере, че са я измамили. Тя си мислеше, че тъй като Гюс вече го няма, те вярват, че могат да си правят, каквото искат. Мамка му, защо не можеха да играят почтено?

— Разполагаме ли с други хора, които можем да използваме? — попита Ърлин.

— Четирима, освен тези типове. Един в Атланта...

— Не ми казвай, сладък. Не искам да знам къде са. Не искам да знам нищо за тях.

— Съжалявам — извини се Рони. Беше толкова внимателен.

— Ще ти кажа какво трябва да се направи — продължи Ърлин. — Първо, отиваш и се оправяш с твоите хора в Атланта. Могат ли да ни дадат същата цена?

— Цената ще е същата, а качеството по-добро — отговори Рони. — Единствената причина да работя с тези глупаци беше, че са много по-близо и се съгласиха да се срещаме на половината път. Това ми спестяваше много време.

— Смятам, че неудобството си заслужава. Не мислиш ли? — Ърлин погледна към тавана и направи муцка. — А сега — продължи, — какво да правим с тях?

Знаеше, че Рони таи в себе си зловна жилка, широка като река Тенеси, но пък иначе наистина беше добро момче. Като млад беше направил няколко бели — Ърлин трябваше да признае, че бяха поголеми от тези на другите момчета, — и прекара няколко години в щатския затвор в Морган Каунти. Когато излезе, нямаше къде да отиде, нито можеше да си намери работа, затова се обади на чичо си. Гюс беше много привързан към момчето и го покани да дойде да работи в клуба. Седна с него и му обясни, че ако внимава и е честен, той ще се погрижи най-голямото момче на брат му да изкарва добри пари.

Ърлин трябваше да му признае, че се зае сериозно с работата. Първото нещо, което го научи Гюс, беше, че хората, които продават дрога, не трябва да я ползват. Най-големият проблем на Рони като млад беше, че смъркаше и пушеше толкова неща, че не можеше да мисли трезво. Затова Гюс му каза, че само да чуе, че Рони се друса, веднага излита. Вторият урок, който му преподаде Гюс, беше, че който краде, плаща цената. Рони беше влязъл в затвора за много неща, между тях и за кражба. Гюс му каза, че няма да търпи да открадне и цент.

Рони започна да работи в клуба, сервираше на бара и продаваше наркотици. През първата година Гюс зорко го държеше под око, но той се справяше много добре и не след дълго започна да движи целия бизнес на Гюс с дрогата. Гюс започна толкова да му се доверява, че когато нещо се объркаше, просто оставяше на Рони да се оправя. А от това, което ѝ беше разказвал Гюс, тя знаеше, че Рони много го бива да оправя проблеми, особено ако може да причини болка някому.

Обаче най-хубавото от всичко беше, че Рони не задигна и цент. Ърлин се гордееше като майка с това момче, макар да подозираше, че честността на Рони се дължеше поне отчасти на страха, че чичо Гюс ще го убие, ако задигне нещо. Гюс не беше човек, с когото да си мешаш шапките, особено когато става дума за пари.

След смъртта на Гюс Рони я попита дали може да продължи да работи както досега. Ърлин се сети за многото пари, които Гюс беше направил с дрогата, затова отговори:

— Разбира се, скъпи. Трябва да съм глупачка, за да те накарам да спреш.

Рони плащаше на Ърлин всяка вечер. В брой и точен като часовник. Оказа се наистина добро момче и Ърлин изпитваше усещането, че в това има пръст и тя.

— Знаеш ли какво — каза Ърлин, — защо не направиш онова, което би ти наредил Гюс? Не искам да знам подробностите.

— На мен ми звучи добре.

— Прекрасно — усмихна се Ърлин. — И като стана въпрос за оправяне с лоши хора, имам един малък проблем, за който също се нуждая от помощта ти.

Имаше едно момиче, за което трябваше да се погрижи, а Рони беше точният човек за тази задача.

1 ЮЛИ

10:10

Тази Тейт му писа най-неочаквано и той си помисли, че сигурно се възбужда от убийци. Тъй като нямаше какво друго да прави, Мейнард Буш й отговори. Не го биваше много в писането, но на кого му пукаше? Знаеше достатъчно, за да оцелява. Тя му писа отново и той пак й отговори и преди да се усети, вече си пишеха през няколко дни.

Мейнард започна дебело да маже с баданарката. Играеше си с нея като с китара. В началото само се ебаваше, но после му хрумна блестяща идея. Нямаше представа дали щеше да се получи, но със сигурност си заслужаваше да опита.

Първото, което направи, беше да разговаря със своя тъп адвокат Джо Дилард, за да го накара да уреди работата така, че Тейт да може да му дойде на свиждане. След това започна да работи върху нея. Изтърси й толкова глупости, че тя едва не се побърка. Каза й, че е самотен и се нуждае от приятел. Това беше пълна лъжа. Мейнард нямаше приятели и не искаше да има. Накрая те винаги го ядосваха и след това се налагаше да ги убива. За Мейнард да убие човек не беше по-различно от това да убие куче или заек.

Когато каза на Бони Тейт, че има нужда от приятел, видя, че почти й разби сърцето, затова продължи да дълбае с тънкото длето. Разказа й, че когато бил малък, майка му била наркоманка, а баща му бил в затвора. От нещата, които каза на Бони, единствено това беше истина. Разказа й, че всяка вечер си лягал гладен, което беше измислица. Добави, че нямал обувки. Още една лъжа, която обаче я накара да се разплаче. Кое то само подсети Мейнард как разреваваше малката си братовчедка. Когато майката на момичето се обърнеше, Мейнард забиваше с все сили пръст в подмишницата на малката кучка и тя започваше да вие като линейка в нощта. Не го хванаха, естествено. Той беше твърде умен и бърз.

Четири дни преди деня, когато трябваше да започне процесът, той се подсигури, че Бони ще дойде на свиждане. Вече беше време да изиграе картите си.

— Знаеш ли, ти си единственият ми посетител — започна Мейнард, вторачен в закръглената грозновата брюнетка. — Ти си единственият човек, на когото имам доверие. — Наблюдаваше я внимателно. Тя поглъщаше думите му.

— Бони, искам да ти благодаря за всичко, което направи за мен — продължи Мейнард. — Ти ми даде надежда, когато тя беше напълно изгубена за мен. — Трябваше да напругне всички сили, за да не се изкикоти. Беше разказал на неколцина от другарчетата си в затвора, че Бони Тейт е толкова грозна, че би накарала товарен влак да поеме по междуселски път.

— Бони, мисля за теб през цялото време. Всяка нощ те сънувам. Мисля си, че може би те обичам.

Тя го гледаше и той видя, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Действаше!

— Бони, смяташ ли, че и ти ме обичаш?

Тя кимна.

— Да, Мейнард, мисля, че може би и аз те обичам.

— Бони, ако някога изляза оттук, ще останеш ли с мен? Моля те, кажи да. Това ще значи толкова много за мен.

— Да, ще остана с теб.

— Бони, трябва да те питам нещо. Това е много важно и не бива да казваш на никого. Мога ли да ти се доверя?

— Мейнард, знаеш, че можеш да ми вярваш.

— Ако ти кажа, че знам как да изляза оттук, ще ми помогнеш ли? Кажи, Бони, ще го направиш ли? Това е единствената възможност, която ми остана. Ако не ми помогнеш, ще ме убият.

Не ѝ трябваше много време, за да каже „да“.

— Добре — усмихна се Мейнард. — А сега слушай много внимателно. Трябва да направиш точно това, което ти казвам.

2 ЮЛИ

09:05

Малко след девет влязох в съдебната зала на съдия Глас и седнах доста назад зад една от колоните, където той нямаше да може да ме види. Сара и служебният ѝ защитник бяха постигнали споразумение с помощник районния прокурор и тя се готвеше да внесе обясненията си. За мое облекчение в отделението за съдебните заседатели нямаше репортери.

Доста будувах и се тревожих заради Сара. След като мина известно време, гневът ми избледня. Все още смятах, че Сара трябва да си плати за стореното, но знаех, че времето в затвора няма да ѝ е от полза. Никога не бях виждал затворът да е помогнал някому.

Тя се беше съгласила да се признае за виновна за две рецидивистки кражби и да приеме минималните присъди от по три години за всяка, като предварително мине през съдебно разглеждане на неизпълнението на изискванията на условното освобождаване. Двете присъди щяха да текат едновременно. Според закона в Тенеси тя имаше право да бъде помилвана, след като излежи десет месеца, и имах намерение да говоря в нейна полза при първото разглеждане на молбата ѝ за помилване. Заради пренаселеността на държавната система от места за задържане осъдените на по-малко от три години излежаваха присъдите си в окръжни затвори. Това означаваше, че няма да откарат Сара в женския затвор в Нашвил, а щеше да си остане във Вашингтонския окръжен център за задържане. Щях да мога да я посещавам и да се опитам да оправя нещата. Вече би трябвало да съм отишъл да я видя, но се страхувах, че пак няма да стигнем доникъде.

Както обикновено съдия Глас беше кисел, зъбеше се на защитниците и съскаше срещу подсъдимите. Една жена от зрителите беше забравила да изключи мобилния си телефон и когато той започна да звъни, съдия Глас я повика да излезе отпред и така яростно я наруга, че тя ревна със сълзи.

Той обяви случая на Сара и един съдебен пристав я въведе в залата. В торбестия затворнически комбинезон сестра ми изглеждаше

дребна и крехка и си помислих, че белезниците и оковите на глезените са напълно излишни. Тя затътри крака до подиума и впи очи в пода.

— Щатът Тенеси срещу Сара Дилард — обяви съдия Глас. После погледна към Лиза Мейс и попита: — Това ли е сестрата на господин Дилард?

— Да, ваша чест.

Надявах се, че Глас няма да използва неприязънта си към мен като повод да отхвърли съдебното споразумение и да даде на Сара по-тежка присъда. За всеки случай се смъкнах надолу в стола.

— Какво е направила този път? — попита съдия Глас.

— Откраднала е колата на дъщерята на господин Дилард и огърлица на неговата съпруга — обясни Мейс. — Разменила е огърлицата за кокаин и блъснала колата.

— Значи и крадец, който не подбира — обяви Глас. — Краде от всички в семейството. Как се е добрала до ключовете на колата? Стъклото ли е строшила?

— Не, ваша чест. Доколкото разбрах, наскоро я пуснали от затвора и господин Дилард я приютил. Опитал се да ѝ помогне. А тя му се отплатила по такъв начин.

Надявах се, че Глас просто ще разгледа исканията до съда и няма да задава повече въпроси. Ставаше дума за най-обикновено споразумение. Всяка година разглеждаше стотици подобни.

— Тази съдебна форма твърди, че е обвинена в две рецидивистки кражби — каза Глас. — Снощи прочетох предварителния доклад. Тя краде и се друсва в течение на вече почти двадесет години. Защо се съгласяваш на едновременни присъди?

— Съгласихме се по молба на жертвата, ваша чест. Правим го непрекъснато.

— Искаш да кажеш, че господин Дилард е помолил тя да излежи само три години за стореното? И то след всичко останало, което е направила?

— Да, господине.

— Къде е той?

— Вероятно някъде из съдебната палата.

— Е, намерете го и го доведете тук. Искам да говоря с него.

Аз се изправих със зачервено лице и тръгнах напред.

— Тук съм, съдия.

— Е, господин Дилард, радвам се, че успяхте да дойдете, след като толкова умело сте изманипулирали системата.

— Нищо не съм манипулирал — отговорих. Лиза Мейс изглеждаше изненадана да ме види. Сара ме загледа с надежда. Спрях от дясната страна на масата на защитата. — Просто не искам кръвта ѝ, съдия. Това е първата ѝ рецидивистка кражба.

— Първото осъждане за рецидивистка кражба — възрази съдия Глас. — В миналото е обвинявана три пъти в углавни престъпления, но всички те са били намалявани до простъпки. Предполагам, господин Дилард, че и с това не сте имали нищо общо, нали?

— Обвинявате ли ме в нещо?

— Напълно сте прав. Точно това правя. Обвинявам ви в манипулиране на правната система, за да добиете благосклонно отношение към член на семейството ви.

— А вие не бихте ли направили същото?

— Внимавай какви ги приказваш. Не съм склонен да приема каквото и да е неуважение от теб.

— Районният прокурор, служебният защитник и сестра ми, изглежда, са стигнали до споразумение, което намират за справедливо — продължих аз. — Нямам нищо общо с това. Единственото, което казах на госпожица Мейс, беше, че няма да настоявам за налагане на максималното наказание. Както стоят нещата сега, тя ще излежи почти една година.

— Господин Дилард, нека ви задам един въпрос — каза съдия Глас. — Ако тази млада жена ви беше напълно непозната и беше откраднала колата на дъщеря ви и едно скъпо бижу, принадлежащо на жена ви, щяхте ли да стоите тук и да ме молите да отсъдя минимално наказание? Особено като се има предвид досието ѝ с минали престъпления? Хайде сега за разнообразие да кажете истината.

— Тя не е напълно непозната, така че въпросът е безсмислен — отговорих аз. — Освен това аз винаги казвам истината в съдебната зала. Проблемът е, че понякога не искате да я чуете.

— Внимавайте с езика, господин Дилард. На прага сте да бъдете обвинен в неуважение. — Гласът му започна да трепери, което означаваше, че е на прага да получи гневен пристъп, който щеше да затъмни здравия му разум.

— Съдия, моят тон не се различава по нищо от вашия — отговорих. — Това съдебно разглеждане на пледоарията на сестра ми, че е виновна, ли е, или за нещо друго? Защото, ако става дума за личната ви неприязън срещу мен, може би няма да е лошо да помислите дали да не се оттеглите като съдия и да ѝ позволите да се признае за виновна пред непредубеден съдия.

Глас беше грубиян и като всички грубияни, се ядосваше и объркваше, когато някой му се опънеше. Наистина притежаваше властта да ме вкара в затвора, но бях сигурен, че не съм направил нищо, за да го заслужа. Ако наредеше да ме арестуват, щях да го унижа пред апелативния съд.

— Не се ласкай, момче — отговори той троснато, пак на „ти“. — Аз пазя личната си неприязън за важни хора, а ти със сигурност не влизаш в тази категория.

— Добре, тогава да свършваме с това. — Усмяхнах се.

— Не приемам тази съдебна сделка в този вид — обяви Глас. — Тя може да пледира за две последователни тригодишни присъди или две едновременни шестгодишни или, ако не иска, да застане пред съда. Тя няма да излезе от моята съдебна зала с по-малко от шестгодишна присъда.

— Защо? — попитах аз. Знаех, че съдиите мразят най-много тази проста четирибуквена дума. Повечето от тях имат усещането, че няма нужда да дават обяснения. Нали са съдии. Носят тога и тя им дава властта да правят почти всичко, каквото си поискат.

— Защо ли, Дилард? Защо? Защото аз казвам така. Защото сестра ти е боклук. Не иска да работи, не плаща данъци, поглъща наркотици като прахосмукачка и на всичко отгоре е крадла. Тя е в тежест на обществото и мястото ѝ е в затвора. Ако не искаше да влиза в затвора, не трябваше да съобщаваш на полицията за извършеното от нея. Нали ти си се обадил в полицията?

Колкото и да ми беше неприятно да го призная, той беше прав. Когато вдигнах телефонната слушалка, знаех, че излагам Сара на риска да отнесе дълга присъда. Обаче гневът ми се беше изпарил и си бях внушил, че онова, на което се е съгласила, е достатъчно.

— Какъв е проблемът? — попита Глас. — Да не би да онемя?

— Това е между вас, районния прокурор и нейния адвокат — отговорих. — Аз си отивам.

— Приятен ден — подвикна Глас.

Обърнах се и си тръгнах ядосан и унижен. След час се обадох на Лиза Мейс и тя ми разказа, че служебният защитник отвел Сара в дъното на залата и ѝ обяснил, че ако застане пред съда и бъде осъдена, съдия Глас може — и вероятно ще го направи — да я осъди на дванадесет години затвор.

— Тя се съгласи на шестте години — каза Мейс, — но съдията отново занарежда, че ти си се обадил на полицията. Тя му е ядосана, но най-много я е яд на теб.

5 ЮЛИ

08:20

Седях заедно с Томас Уокър, с помощник районния прокурор Фред Джулиън и двама пристави в кабинета на съдията в Маунтън Сити и се приготвихме за съдебния процес срещу Мейнард Буш. Съдебните пристави бяха Дарън и Дейвид Бауърс, весели и неразделни близнаци на петдесет и няколко. Всеки път, когато ги виждах, се смееха. След като в края на 60-те завършили гимназия в Маунтън Сити, се записали в армията доброволно, за да могат да останат заедно. Дарън в своята кафява униформа на заместник-шериф разправяше някаква история от войната. Дейвид, също униформен, седеше със зачервено лице в другия край на стаята.

— И значи влизаме ние в тоя мърляв публичен дом в Сайгон — тъкмо казваше Дарън, примижал като нахитрял чичка. — След почти цял месец в джунглата бяхме по-надървени от трикури козли. Дейви, пиян като казак, залита към дъртата виетнамска мадам, слага ръце на кръста ѝ като Джон Уейн и започва да ломоти: „Колко за минет и чукане, госпожо Цепнати очи?“ Дъртата обаче явно знаеше повече английски, отколкото си мислеше, защото го изгледа с такъв поглед, който може да свали хрома от бронята на кола. После изведнъж му се усмихва мило и казва: „Твоето парче голямо момче?“ В началото Дейви не разбра за какво говори, но тя посочи кура му и повтори: „Покажи. Покажи ми голямото си парче!“

Дарън се закиска, опита се да каже нещо, но спря и отново се закиска. Накрая успя да продължи:

— И тогава на Дейви му светва и той се хили и ѝ вика: „О, значи искаш да видиш кура на стария боец, а? Страх те е, че може да е твърде голям за момичетата ти?“ И значи Дейви... — Дарън отново се заля в смях. Смееше се толкова силно, че сълзи се стичаха по страните му. — Дейви си разкопча дюкяна и си извади кура пред всички. А тази мадам значи поглежда надолу към него, след това отново Дейви в лицето и кълна се в гроба на майка ми, му каза следното:

„Обикновената цена за свирка и чукане е десет долара. Но за малка пишка като твоята ще взема само пет“.

Дарън се плесна с две ръце по коленете и зарева от удоволствие. Влезе съдия Ролинс, човек, който мразеше глупостите, и без дори да си направи труда да попита за какво е тази врява, нареди на близнаците Бауърс:

— Вървете да го доведете. Време е да започваме.

Дарън и Дейвид станаха и тръгнаха да доведат Мейнард Буш от стария окръжен затвор на Джонсън Каунти, който се намираше на тридесетина метра зад съдебната палата, отделен от нея с прекрасна ливада.

Съдията седна зад писалището си и заговори за някои от проблемите, които щяха да възникнат по време на процеса. След десетина минути чух нещо, което със сигурност бяха изстрели.

Пук! Пук!

Къса пауза.

Пук!

Прозорецът в задния край на кабинета на съдията, който се намираше на втория етаж, гледаше право към ливадата зад сградата и към затвора. Стигнах до него точно навреме, за да видя как Мейнард Буш се качва на дясната предна седалка на една тойота. Една жена му помагаше да влезе в колата. Жената блъсна вратата, хукна към шофьорското място, скочи в колата и подкара.

Дарън и Дейвид Бауърс лежаха с разперени крайници на тревата. Дарън беше паднал по корем, а Дейвид лежеше по гръб. Първата мисъл, която ми хрумна, когато осъзнах, какво се е случило, бе, че и двамата имат внуци.

Отне ми по-малко от минута да сляза тичешком по стълбите и да изскоча през задната врата на ливадата. Дейвид се бореше да си поеме дъх, кръвта му блъбукаше в зейнала на гърлото му дупка. Дарън не помръдваше. Притиснах с пръст сънната му артерия. Нямаше пулс. Двама надзиратели от затвора дотърчаха при нас. Единият погледна двамината проснати на земята мъже и влетя обратно в сградата.

Сгънах сакото си на топка и го поставих под краката на Дейвид. Свалих си връзката, сгънах я, пъхнах лявата си ръка под врата му, а с дясната притиснах вратовръзката върху раната, за да намаля кръвенето.

— Дръж се, Дейвид! — извиках. — Ще се справиш. Ей сега ще дойде линейката. — Той не отговори. — Дейвид, моля те, дръж се! Нали искаш да видиш внуците си отново? — При споменаването на внуците очите му потрепнаха, но кръвта продължаваше да шурти и дишането му беше накъсано. Нямах надежда, че ще оцелее.

До мен един млад заместник-шериф от Джонсън Каунти обърна Дарън по гръб и започна масаж на сърцето и изкуствено дишане. Онзи, който се беше върнал вътре, се появи с аптечка и още трима полицаи. Помогнаха ми да сменя вратовръзката с истинска превръзка.

— Какво стана? — попита единият.

— Нямам представа — отговорих. — Чух изстрели, погледнах през прозореца и ги видях да лежат на земята.

Държах превръзката толкова дълго, че ми се стори цяла вечност. И ето изведнъж се чуха далечни сирени, а малко по-късно наоколо закипя напрегната дейност. Пристигнаха две линейки и кола на пожарната, изпратени от диспечерите на бърза помощ, която се намираще само на три преки. Всички се качиха на бордюра и спряха на метър и нещо от мен. Униформени жени и мъже започнаха да ни заобикалят и аз се дръпнах. Нищо повече не можех да направя.

Закърпиха Дейвид колкото можах, качиха го на носилка и го натовариха в линейката. Направиха същото и с Дарън, но всички знаехме, че вече е мъртъв.

Докато се отдалечавах, стоях като замаян. В главата ми започна да се оформя една мисъл и моментално ми прилоша. Нима Мейнард ме беше използвал, за да планира и организира бягството си? Беше нещо обикновено адвокатите да помагат на клиентите си да си уреждат свиждания, но аз бях сигурен, че жената, която видях да помага на Мейнард да се качи в автомобила, е Бони Тейт. Всъщност досега не я бях виждал, но трябваше да е тя.

Сетих се какво ми беше казал Мейнард тогава: „Не казвам, че искам да се ожена за теб, но ти си доста свестен тип“.

Свестен тип. Наведох глава и се затътрих обратно в съдебната палата. Усещах краката си тежки като олово. Ръцете и ризата ми бяха покрити с кръв. Кръвта на Дейвид. Свестен тип. Крачех бавно по ливадата между двете сгради в тази прекрасна юнска сутрин сред планините на Тенеси и се чувствах всичко друго, но не и свестен. Усещах се мръсен и отвътре и ужасно исках всичко това да свърши.

7 ЮЛИ

23:45

Тъй като беше неженен и разполагаше с големи доходи, а в миналото беше имал възможността да предостави определени правни услуги на господин и госпожа Гюс Барлоу, господин Чарлз Б. Дънуди не виждаше нищо лошо от време на време да си доставя удоволствията, които предлагаше мъжкият клуб „Маусес Тейл“. Пред най-близките си сътрудници описваше приключенията си в клуба като „гмуркане в тинята с леките момичета“. Не че чак се гордееше с нещата, които правеше там, но както беше казал на другарите си в клуба: „Простете ми вулгарността, но един джентълмен трябва от време на време напълно да олаби жилата“. Гюс Барлоу беше искал съвети от Дънуди по широк кръг проблеми, за които адвокатът не можеше да говори. Дънуди бързо научи, че господин Барлоу е предприемчив джентълмен, който събира големи потоци приходи и се нуждае от адвокат с пъргав ум и малко нещо авантюрист, за да отблъсне твърде любопитните институции да надничат прекалено внимателно в делата му. Тъй като Дънуди беше завършил корпоративно право и международно банкиране, а и професионалният му живот бе все по банките, той можа задоволително да удовлетвори нуждите на Барлоу. Фактът, че Барлоу плащаше добре и само в брой, направи деловата им връзка още по-приятна за Дънуди.

Госпожа Барлоу, която много добре пое делата на своя съпруг след неговата ненавременна смърт, му предостави VIP ложата една четвъртък вечер през юли и той прекара два прекрасни часа с три от най-хубавите мръсници, които беше виждал. Трябваше да го признае на госпожа Барлоу — тя имаше отличен вкус, когато ставаше дума за наемане на курви. Вече беше започнало да става късно и Дънуди започна да отпада. Беше погълнал малко повече коняк от обикновено и беше ударил три тека. Бог да благослови виAGRATA!

Та докато той си седеше на бара във VIP помещението и разговаряше с гологърдата барманка Тина, се появи госпожа Барлоу. Размениха си обичайните любезности и тя го помоли да поговорят

няколко минути на четири очи. За нея бил готов на всичко, усмихна се Дънуди и те се оттеглиха в една малка ниша в ъгъла. Госпожа Барлоу отпрати момичетата и адвокатът и собственичката на стриптийз клуба останаха сами.

Тъй като беше вършил много работа за Гюс, Дънуди знаеше, че седи срещу една много богата жена — особено ако човек мери с аршина на местните представи. Не беше толкова глупав, че да я попита направо как така мъжът ѝ трупаше толкова големи суми в брой, но човек нямаше нужда да е ядрен физик, за да се сети, че бившето ченге върши нещо поне отчасти незаконно. Дънуди подозираше, че бившият полицай най-вероятно продава наркотици, но докато му плащаше тлъсти хонорари и поддържаше пред него известно благоприличие, той нямаше скрупули да пере парите му.

— Какво мога да направя за теб, скъпа госпожо? — попита Дънуди и си помисли, че госпожа Барлоу е много привлекателна жена. Обличаше се като мръсница и приказваше като селянка, но излъчваше грубоват сексапил, подсилван от прекрасното ѝ тяло, особено за жена на нейните години.

— Имам нужда от малко правни съвети, захарче.

— Чарлз Б. Дънуди на твоите услуги.

— Аз ще платя сметката ти тази вечер, скъпи, така че да мога да те задържа малко. Не искам да си мислиш, че се опитвам да се възползвам от добротата ти.

— Винаги можеш да се възползваш от мен — отговори Дънуди. Това щедро предложение го изненада приятно, защото беше сигурен, че сметката му е около две хиляди долара. Усамотението понякога струва доста.

Изглежда, Дънуди беше взел твърде много виагра, защото, макар да се беше представил блестящо по време на сеансите с трите момичета, изведнъж се почувства силно привлечен от госпожа Барлоу. Тя носеше бюстие на райета с дълбоко деколте, което разкриваше голяма част от великолепните ѝ гърди. Дънуди трябваше да се насили да не зяпа и изведнъж усети, че му става. Надяваше се, че няма да се наложи сега да стане от масата.

— Зная, че не се занимаваш с криминално право — започна тя, — но съм изправена пред голямо затруднение и имам нужда от сладурче като теб, което да ми каже какво да правя.

Захарче и сладурче. Никой не се беше обръщал така към Чарлз Дънуди, а той вече не беше млад. Госпожа Барлоу беше права в твърдението си, че Дънуди не практикува вулгарното криминално право. Той смяташе, че защитата по криминални дела е сцена, на която се подвизават мошеници и мегаломани. Въпреки това всеки адвокат, който си струва парите и е внимавал в правния факултет, е добре запознат с конституционното право, а всеки глупак знае, че то е крайъгълният камък на защитата при углавни дела.

— Разкажи ми за това затруднение — подкани я Дънуди, — за да видим какво може да се направи.

Тя се наведе към него и сниши глас. Прекрасните ѝ гърди полегнаха върху плота на масата, което до известна степен попречи на Дънуди да се съсредоточи напълно.

— Трябва да науча как най-добре да поведе кон на водопой, но да не му дам да пие.

Дънуди започна да ѝ задава въпроси и скоро разбра, че госпожа Барлоу е замесена в нещо опасно и се опитва да манипулира положението, което обаче може да излезе извън контрол. Въпреки това странната двойка прекара един много приятен час заедно и когато си тръгна, Дънуди беше убеден, че е предоставил на госпожа Барлоу доста ценни съвети, които поне са ѝ дали представа какво трябва да направи, за да постигне целта си.

По-късно Дънуди научи, че госпожа Барлоу е изпълнила съветите му буквално, и каза на най-близките си приятели в местния клуб, че се гордее с участието си в станалото.

9 ЮЛИ

10:50

Четири безсънни нощи след бягството на Мейнард отидох на погребението на близнаците Бауърс в Маунтън Сити. Спрях пред черквата и останах в колата, която купих втора ръка, след като Младши ме беше избутал в езерото. Направих си гаргара с вода за уста и зачаках всички да влязат. Когато отвън не останаха хора, се примъкнах в задната половина на черквата. Вътре имаше поне стотина полицаи и имах усещането, че всички ме гледат. Веднага щом службата свърши, си тръгнах, без да говоря с никого.

Час по-късно минах през сложната процедура за посещение на затворник, държан в отделението за максимална сигурност в затвора „Нортист“ съвсем близо до Маунтън Сити. Затворът е кокал, хвърлен преди петнадесет години от законодателното тяло на щата Тенеси на един селски окръг, изправен пред икономическа катастрофа. Хората, създали Джонсън Каунти, бяха пропуснали едно важно условие за икономическото оцеляване в днешно време. Бяха забравили, че за да има нормална търговия, купувачите не бива да пътуват повече от половин ден.

Пътищата, които водят до Маунтън Сити, са тесни и бавни. Не можеш да стигнеш там по никакъв друг начин. В резултат никой не ходи в града. Това е причина окръг Джонсън да не събира достатъчно данъци и поради това не може да наеме достатъчно полицаи или да финансира училищата.

Обаче през 1991 г. великият щат Тенеси се готвеше да разшири системата си от затвори и започна да се оглежда за жертви. Започна да лобира пред икономически засегнати окръзи, а те, от своя страна, започнаха да лобират пред него. След като звездите по политическото небе се подредиха както трябва, Джонсън Каунти, разположен в сърцето на Апалачите и едно от най-красивите места в цялата държава, беше награден със собствен средно голям бетонен затвор, побиращ 2000 легла. Хората, уредили това, разправяха, че целта им била

затворниците да работят в публично/частни проекти — една хитра смесица от капитализъм и комунизъм.

Когато влязох през главния вход, цели осемдесет души от двете хиляди затворници участваха в програмите за работа на затвора. Влязох в района за посетители и зачаках идването на надзирател. Той поиска да види служебната ми карта, претърси ме и ме снима. Подписах се в книгата за посетители и служителят ме поведе през двора, ограден с висока пет метра телена мрежа, завършваща отгоре с бодлива тел. Небето беше блестящо синьо и красотата на околните планини представляваше ироничен контраст на бодливата тел и бетонните стени.

Щом се озовах в комуникационния център, един приличащ на робот надзирател в черна униформа се обърна към мен през бронираното стъкло и поиска служебната ми карта. Сложих я на въртящата се табла от неръждаема стомана. Тя изчезна и пазачът ми нареди да продължавам. Последвах водача си обратно под слънчевите лъчи, но този път поехме по оградена с телена мрежа и бодлива тел странична алея, която водеше до отделението за максимална сигурност, където бяха затворени хора, нападнали надзиратели или други затворници.

Мнозина от населяващите отделението за максимална сигурност бяха извършили убийства след влизането си в затвора. Отнасяха се към тях, както хората се държат към опасните животни — с крайна предпазливост. Те стояха затворени в килиите си по двадесет и четири часа дневно седем дни в седмицата, освен когато ги водеха на баня два пъти седмично. Ако по някаква причина се наложеше да излязат, им слагаха белезници, окови на краката и верига на кръста. Единственият начин за общуване, с който разполагаха, бяха отворите за храна във вратите, откъдето си крещяха.

И го правеха наистина с желание.

Какофонията започна веднага щом минах през четвъртия контролен пост и влязох в блока с килии. Мъж с костюм означава само няколко неща за затворниците в отделението за максимална сигурност: ченге, адвокат или някой от затворническата администрация. А те мразеха и трите групи. Докато измина десетте метра по коридора до помещението, където щях да проведа разговора, чух всички възможни

обиди на майка, сестра, съпруга и дъщеря, които е измислило човечеството.

Блокът с килии беше на два етажа, отворен в средата и с кръгла форма. Пазачът, който седеше на контролния пост, виждаше всички двадесет килии и всички затворници го виждаха през малките прозорчета на вратите. Надзирателят, як млад мъж на около двадесет и пет, ме пусна в помещението и каза:

— Отивам да го доведе. Няма да отнеме много време.

Тръгна, но се поколеба, обърна се и добави:

— Съчувствам ти.

— Благодаря — отговорих. — Аз също се съжалявам.

Мейнард Буш беше заловен отново четири часа след смелото си бягство посред бял ден от градския затвор в Джонсън Сити. Трупът на Бони Тейт беше открит в колата ѝ на паркинга на голф клуба „Роун Вали“. Очевидно Мейнард беше получил от нея каквото бе искал и веднага след като бе отключила белезниците му, я беше гръмнал.

След като убил Бони, Мейнард поел право към майка си, която го изгонила, когато бил на четиринадесет. Мама Буш видяла Мейнард да крачи към къщата, звъннала на ченгетата и те пристигнали в галоп с извадени пушкала. Чули няколко изстрела в къщата. Мейнард не искал да отвори. След час антитерористичната част на пътната полиция на Тенеси пуснала сълзотворен газ в къщата и нахлула. Намерили Мейнард да седи на кухненската маса и да стиска изгорените си от газа очи. В чинията пред него имало полуизяден сандвич. Надупченото от куршуми тяло на майка му било простряно в краката му. Когато го попитали защо не е стрелял, той отговорил, че изразходвал всичките си муниции за майка си.

Бях разговарял с Бърнис Буш, майката на Мейнард, когато се подготвях за процеса му през май. Тя останала сама да гледа Мейнард, след като баща му влязъл в затвора, защото застрелял съседа по време на спор за границите на имотите. Странното в цялата история беше, че бащата на Мейнард бил наемател, а не собственик на парцела.

Бърнис, слаба болнава жена на петдесет и пет, живееше в барака с четири стаи на тридесетина километра от магистрала №67 в Картър Каунти, недалеч от границата на окръг Джонсън. Жилището ѝ беше

очукано като нея самата. Миришеше на кучешки говна и застоял цигарен дим. В жилището и малкия преден двор се валяха найлонови торбички, пълни с празни кутийки от бира „Кийстоун“.

Бърнис живееше за сметка на социални помощи, купони за храна и рецепти за лекарства, предоставяни ѝ от „Тенкеър“, благородното, но зле насочено усилие на щата да осигурява здравни грижи на сиромасите. Разказа ми, че на четиринадесет Мейнард станал наркоман. Непрекъснато крадял таблетките ѝ за успокояване на нервите и започнал да експериментира с продаван на улицата наркотик, наричан „лед“. Престанал да ходи на училище и започнал да се движи с група „малки бандитчета“, както ги нарече тя. Докато седях, вторачил поглед в нея, не можех да си представя, че има по-лоша група от тази, към която принадлежи тя.

Каза ми, че имала едно старо куче, Кикот, кръстила го така заради странния му лай. Когато спомена за него, изведнъж се подмлади с десет години и грубият ѝ глас стана нежен. Една вечер четиринадесетгодишният Мейнард се прибрал късно и надрусан и седнал на дивана. Тя влязла в стаята, за да се опита да поговори с него, но той бил възбуден и говорел несвързано. Затова тя тръгнала да се връща в стаята си. В този момент Кикот скочил на дивана и близнал Мейнард по лицето. Той го хванал за кожата на врата, изнесъл го в градината, извадил пистолет изпод колана си и го прострелял в главата.

На следващата сутрин, когато Мейнард се събудил, тя му казала да избира между две възможности: или да се махне, или да влезе в затвора. Той бил имал неприятности и преди и в момента бил с условна присъда. И двамата знаели, че ако тя звъне в полицията, веднага ще го откарат в някой затвор за малолетни. Мейнард избрал да се махне. Тя била доволна, че си тръгнал, защото се притеснявала, че ако го затворят, може да изгуби някои от социалните си помощи. Събрал някои неща в една стара мешка и към три следобед същия ден се качил в кола с неколцина свои приятели. Оттогава не го била виждала. Каза, че го мрази, защото ѝ убил кучето.

Шест часа след ареста на Мейнард и връщането му в затвора съдия Глас се обади в кабинета ми.

— Искам да вървим напред и да насроча нова дата за първия процес — започна той, — а ти можеш да го защитаваш и по новите обвинения. Обвинен е в бягство, четири предумишлени убийства, заговор за извършване на предумишлени убийства. Нали няма да имаш нищо против?

Дали съм нямал нещо против? Това беше най-тъпият въпрос, който бях чувал. Процесът на Ейнджъл ме притискаше, непрекъснато се озъртах за Тестър-младши, майка ми умираше, сестра ми беше в затвора и се чувствах донякъде виновен за смъртта на Дейвид и Дарън. И като капак знаех, че ако защитавам Мейнард, след като е убил двама обичани заместник-шерифи, ще си създам нови неприятели в Джонсън Каунти и вероятно ще се наложи да продължа да практикувам право поне още две години. Имам ли нещо против?

— Съдия, казах ви, че не искам повече дела. Напускам тази работа.

— Виж, всички си имаме проблеми — отговори той. — В момента моят най-голям проблем е да се оправим с това лайно. Вече си назначен за първите две убийства, още няколко няма да ти навредят. Сключи сделка за всички наведнъж и приключи с тази работа.

— Господин съдия, вие не ме слушате.

— Процесуалното право казва, че мога да те назнача да защитаваш, когато си поискам. Ако откажеш, мога да те осъдя за неуважение. Сега или се дръж като професионалист, или ще те обвиня в неуважение и ще те пратя в затвора.

— Къде са го затворили? — попитах. Държеше ме за топките и го знаеше.

— Доколкото знам, са го откарали в отделението за максимална сигурност в Нортист. Трябва да бъде обвинен колкото може по-бързо, освен ако не успееш да го накараш да подпише, че се отказва от това си право. Мислиш ли, че ще успееш?

— Нямам представа. Трябва да го попитам.

— До петък да говориш с него.

— Ще ида след погребенията — обещах аз.

Младият як надзирател се върна придружен от още двама също толкова здрави и млади колеги плюс Мейнард, който крачеше между

тях и се усмихваше самодоволно. По лицето и ръцете му имаше синини — предположих, че са дело на полицията. Надзирателите го сложиха да седне на стола срещу мен. Нямаше куки в пода, където да могат да закачат веригата, затова я прекараха няколко пъти през краката му и я заключиха за краката на стола. По такъв начин, ако решеше да се нахвърли върху мен, щеше да се наложи да повлече и стола.

— Искате ли да останем в стаята? — попита един от надзирателите.

— Не, благодаря. Много пъти досега съм разговарял с господин Буш.

— Ако имате някакви проблеми, просто викнете. Ние ще сме пред вратата — каза той.

Погледнах Мейнард. На раирания му гащеризон, и на предницата, и на гърба, пишеше „Максимална сигурност“. Той зяпаше в нищото с отвратително самодоволна усмивка на лицето.

— Много беше зает тия дни — подхвърлих.

— Благодаря за помощта — отговори той.

— Кучи син. Ти ме използва.

— Прав си и за двете. Майка ми беше кучка и да, поиграх си с теб. Обаче да не ти пука. Аз си поиграх с всички. Защо смяташ, че толкова много настоявах за смяна на мястото на процеса? Знаех, че ония тъпащи в Маунтън Сити няма да са толкова добри в охраната.

— Защо, Мейнард? — попитах. — Защо ти трябваше да отидеш и да направиш нещо толкова глупаво?

— От двадесет години исках да видя сметката на тая безполезна стара чанта. Трябваше да го направя, когато бях дете. Единственото, за което съжалявам, е, че нямах повече време за нея. Исках да я видя как страда.

— Това ли е единствената причина да избягаш? За да убиеш майка си?

Той се усмихна.

— И тази Гейт? Защо?

Той вдигна рамене.

— Тя забаламоса онези заместник-шерифи, даде ми пистолета и след това ме откара, точно както ѝ бях казал. Тоест беше също толкова виновна за смъртта им, колкото и аз. Не мисля, че щеше да ѝ хареса в

затвора, затова ѝ направих услуга. Между другото вече не ми трябваше.

— Сега си обвинен в още четири убийства — казах. — Двамата заместник-шерифи, Бони Тейт и майка ти.

— Знам колко са убитите. Мога да броя.

— Съдията иска първо да те съди за подрастващите, след това за полицаите, след тях Бони и после заради майка ти. Обаче имат малък проблем. Законът казва, че трябва да ти отправят тези обвинения колкото може по-бързо. Обикновено го правят седемдесет и два часа след ареста, но заради твоята охрана ще изгубят малко повече време. Тук нося писмен отказ, който трябва да подпишеш. Той им разрешава тридесет дни, за да ти отправят новите обвинения, но те вероятно ще го направят след седмица или две. Може и да не го подпишеш. Накрая така или иначе ще попаднеш сред осъдените на смърт.

Извадих документа от куфарчето си и станах, за да се приближа до него. Той беше увит във вериги като салам, но ще излъжа, ако кажа, че не внимавах. Сложих куфарчето си на коленете му и пъхнах химикалката в дясната му ръка. Той надраска подписа си на празното място и каза:

— Не може да ме убият повече от веднъж.

— Е, свърши ли вече? Уби майка си, и край. Така ли? Или ще се опиташ да убиеш още някой през времето, докато ти забият иглата във вената?

— Няма още дълго да се тревожиш за мен.

— Защо? Да не би да замисляш самоубийство?

— О, не. Твърде много се обичам, за да направя подобно нещо. Но те ще ми видят сметката тук вътре, Дилард. Запомни ми думите.

— Кой?

— Убих две ченгета в този окръг. Да не мислиш, че ще ме оставят жив?

— Ти си в блока с максимална сигурност, ако си забравил. Тук никой не може да те доближи.

— Надзирателите могат. Няма да изкарам седмицата. Но няма значение. Аз си живях живота и накрая си отмъстих.

Отидох до вратата и я отворих. Тримата яки млади надзиратели влязоха и отведоха Мейнард, а аз отново започнах слалом между различните контролни постове, за да изляза. Когато най-сетне оставих

отделението за максимална сигурност зад гърба си, се замислих за казаното от Мейнард. Вероятността Дейвид и Дарън да имат роднини и приятели, които работят в затвора, беше голяма. За миг си помислих, че трябва да направя нещо, например да пусна искане да го прехвърлят извън Джонсън Каунти, за да не бъде убит. След това се замислих за причините, които би трябвало да посоча: че вероятно надзирателите в Нортист ще се наговорят да го убият. Представих си как го обявявам пред съдия Глас. Той щеше да ме прати направо в затвора.

Реших, че Мейнард ще трябва да се оправя сам.

10 ЮЛИ

09:45

Агент Ландърс погледна звънящия мобилен телефон, а след това лежащата до него гола блондинка. Главата му отново пулсираше. Жената не беше и наполовина толкоз млада, колкото му се бе сторило снощи. Сигурно се дължеше на лошото осветление в бара. Или на уискито.

Трябваше да почива от края на седмицата. С Дийкинс Бика планираха да отидат за няколко дена до Атланта. Възнамеряваха да гледат някой мач на „Атланта Брейвс“, да се отбият в „Голдън Пони“, да подберат няколко мадами и да ги чукат един-два дни.

На дисплея на телефончето беше изписано името на районния прокурор. Мамка му. Той дръпна чаршафа и зави жената презглава, така че да не я гледа, докато говори по телефона.

— Ландърс.

— Фил, обажда се Франки Мартин. Имам сериозен проблем. Единствената ни свидетелка срещу Ейнджъл Крисчън е мъртва.

Дийкън Бейкър беше възложил случая Ейнджъл Крисчън на Мартин, който беше завършил само преди четири години и никога досега не беше обвинявал в дело за убийство. Мартин не го знаеше, но Дийкън го готвеше за изкупителна жертва. Ако случаят се издънесе, щеше да се наложи Мартин да си стегне багажа, защото и той щеше да си замине с него.

— Джули Хейс? — попита Ландърс. — Как?

— Вчера следобед са я намерили у тях. Не се появила на работа, затова Ърлин Барлоу пратила една от горилите си да види какво става. Лежала мъртва на пода в кухнята. Съдебният лекар от Вашингтон Каунти, който обработи мястото, каза, че прилича на отравяне, затова помолих патолога да побърза с резултатите от аутопсията. Каза, че била натъпкана с кокаин и стрихнин.

Ландърс беше чул за смесването на кокаин със стрихнин по време на един семинар, организиран от Агенцията за борба с

наркотиците. Ставаше дума за относително прост процес, който предизвикваше мъчителна смърт.

— Някакви идеи кой би могъл да го направи? — попита Ландърс.

— Със сигурност имам една кандидатка предвид.

— Смяташ, че е Ърлин Барлоу?

— Точно така. Кой друг би я убил?

— Смяташ, че го е направила, за да ѝ попречи да даде показания срещу Ейнджъл? Франки, мисля, че прибързваш. Защо ще рискува да убие някого, за да помогне на Ейнджъл да се измъкне? Малката се е навъртала тук само от няколко месеца, когато я арестувахме. Барлоу едва я познава.

— Като стана дума, смятам, че Барлоу вероятно е убила и проповедника.

— Тогава защо ще убива свидетел, който щеше да ни помогне да осъдим някого другого? Няма логика. И в случай че си забравил, имаме много по-малко срещу Барлоу, отколкото срещу Ейнджъл. — Ландърс мразеше да работи с млади прокурори: те бяха прекалено тъпи, за да оцелеят.

— Тази сутрин Дийкън ми разказа за свидетеля, който е видял Барлоу на моста — подхвърли Мартин.

— Знаеш ли какво ми каза Бейкър на мен за този свидетел? Каза, че бил ненадежден. Каза, че в никакъв случай не би могъл да я разпознае в такава тъмница. Каза ми да го зарежа.

— Фил, какво ще правим? И с Хейс случаят беше достатъчно слаб. Без нея мога направо да прекратя делото.

— Първо, изобщо не съм се натискал да я изправяме пред съдебните заседатели. За това можеш да благодариш на началника си. Каза, че искал да разклати дървото.

— Да му го набутам на него и на тъпото му дърво. Дилард направо ще ме срита в топките. Ще стана за посмешище. Всички вестници и телевизионни станции от околността отразяват делото и всички ще гледат на живо как се провалям. Наближават изборите. Вие от БРТ може да не обръщате много внимание на подобни работи, но загубата на сензационно дело за убийство седмица преди изборите съвсем не е умно нещо. Бейкър ще ме уволни.

— Франки, и на моята кариера няма да се отрази добре.

— Защо като важен свидетел не я прибрахме?

— Защото никога не е намеkwала, че ще ходи някъде.

— Знаеше ли, че се друса с кокаин?

— Имах известни подозрения. — Ландърс почувства една ръка да се плъзга нагоре по крака му и я бутна настрана. Ръката се върна и той пак я отблъсна. Как само мразеше адвокатите, включително прокурорите! Всеки път, когато нещо в делото се объркаше, те обвиняваха полицията. Освен това мразеше застаряващи блондинки като тази сега. Искаше му се кучката просто да стане и да си върви.

— Трябва да се опитаме да извлечем най-голяма полза от случилото се — каза Франки. — Преди малко говорих с Дийкън и заедно съставихме един план. По случая Крисчън ще направим на Дилард предложение, което той няма да може да откаже, но ако не се получи, ще имаме нужда от твоята помощ.

— Франки, до края на седмицата съм в почивка. Обади ми се в понеделник.

Изключи телефона и се обърна към жената, която надничаше изпод чаршафа. Миглите на лявото ѝ око бяха два пъти по-дълги от тези на дясното. Тази аномалия вероятно се дължеше на бурните сексуални игри през нощта. Без съмнение щеше да ги намери по-късно в леглото. Пфу! Корените на русите ѝ коси бяха черни, както и бенката малко над лявата и ноздра. Ландърс изобщо нямаше представа как се казва.

— Ставай — нареди той. — Време е да си вървиш.

— Не искаш ли да си поиграем още малко?

— Ставай и си тръгвай.

Жената започна да събира дрехите си, които бяха разхвърляни из стаята и очертаваха пътя от вратата до леглото. Беше гола и на Ландърс му се дощя да се беше загърнала с чаршафа. Отзад бедрата ѝ бяха покрити с целулит, а задникът ѝ беше увиснал и потрепваше като желе. Когато тя се изправи и го погледна, той стигна до извода, че е доста над четиридесет. Ландърс си падаше по млади жени. Много по-млади. Божичко, колко ли беше изпил? Дръпна чаршафа над главата си и се отпусна назад.

— Можеш да се облечеш долу — каза ѝ. Усещаше, че започва да му прилошава.

Чу я да крачи към вратата на спалнята и дръпна чаршафа надолу, за да я види за последно и да си я припомня, когато седне да се налива. Тя отвори вратата и се обърна към него.

— Хич те няма в леглото — каза и си излезе.

„Хич ме няма в леглото — дръжки“. Трябваше да се изкъпе. Вдигна чаршафа — и ето ти я. Изкуствената мигла лежеше само на сантиметри от дясното му бедро. Приличаше на гадна стоножка; Ландърс почувства как стомахът му се надига. Успя да стигне до банята точно навреме.

11 ЮЛИ

07:00

Когато настанихме мама в старческия дом, пренесохме там и малко мебели: шкаф, две масички, лампа и кресло. Смятахме, че така ще ѝ е по-лесно да се приспособи и че ще се чувства по-удобно. Прекарах един цял следобед да закачам и подреждам снимки. Една на татко в гимназиалния футболен екип висеше вдясно от телевизора. Беше ме помолила да я закача там, така че да може да я гледа от леглото. А сега дори не знаеше кой е той.

Пристигнах в седем сутринта. Намерих я легнала по гръб и вторачена в нищото. От седмици не беше продумвала, напикаваше се и се лигавеше. Слюнката се беше стичала от ъгълчето на устата и бе измокрила калъфката на възглавницата. Извадих чиста от стенния шкаф и отидох да потърся санитарка. Изчаках в коридора, докато тя сменяше памперса на мама. Сърце не ми даваше да го направя сам.

Когато санитарката свърши, се върнах в стаята и седнах. От деня, когато и разказах за Реймънд, ми стана навик да ѝ говоря, макар че тя не разбираше нищо от това, което ѝ казвах. Бях превърнал посещенията си в мини терапевтични сеанси без психиатър. Най-често говорех за случаите си и постоянното състояние на конфликт със себе си, в което се намирах.

— Какъв е тоя мой късмет, мамо? — започнах сега. — Точно ми се падна случай, в който клиентката ми е невинна, а излезе, че синът на жертвата е психопат. Всички къщи са уплашени до смърт. Всяка вечер проверяваме по два пъти дали са затворени всички прозорци, а вратите заключени. Из цялата къща съм разположил оръжия. Всички прекарваме половината време да гледаме в огледалата и през рамо. Направо лудост. Обаче знаеш ли какво? Цялата система е шантава. Вече над десет години всеки ден влизам в този странен свят на лъжи и измами. Никъде в нея няма чест. Всичко това е просто извратена игра и хората, които печелят най-често, са тези, които ги бива най-много в лъжите. Те го наричат система за наказателно преследване. Каква измама. Подсъдимите лъжат и мамят, полицаите лъжат и мамят,

прокурорът лъже и мами, защитниците правят същото, а съдиите — Боже мили, направо не ми се говори. Американската правна система би си направила голяма услуга, ако по някакъв начин може да се отърве от половината изборни съдии и да започне отначало.

Мобилният ми телефон звънна. Обаждаше се Каролайн.

— Току-що се обади Дийкън Бейкър. Вчера са открили Джули Хейс мъртва в жилището ѝ. Исква да отидеш при него. Щял да ти предложи сделка.

Наведох се и целунах мама по челото. Нещо, което никога не правех, когато беше в съзнание.

— Обичам те, мамо. Трябва да тръгвам, но се радвам, че можахме малко да си поговорим. Следващия път ще ти разкажа за Мейнард Буш.

11 ЮЛИ

09:00

Дийкън Бейкър и Франки Мартин ме чакаха в съвещателната зала. В двата ъгъла върху малки масички имаше сложени вази с изкуствени цветя, а стените бяха покрити с лавици, в които бяха наблъскани остарели правни трудове и полицейски списания. Таванът беше нисък и в ъглите се бе образувала плесен.

— Господин Дилард — каза Бейкър, когато влязох, и стана. — Предполагам, че познавате помощника ми Франки Мартин?

— Да. — Здрависах се с двамата и се настаних на дългата маса с гръб към стената. Бейкър и Мартин седнаха срещу мен. Бейкър приличаше на едно от приказните джуджета от „Чарли и шоколадената фабрика“ на Роалд Дал. Беше къс, дундест, плешив и винаги се кипреше с тиранти. Също така пушеше дебела пура, макар пушенето в сградата да беше забранено. Стана ми гадно от миризмата и дима.

— Готови ли сте за процеса? Съжалявам за свидетелката ви.

— Разбира се, че сме готови — отговори Бейкър. — И без нея разполагаме с достатъчно доказателства.

— Разбрах, че искате да говорим за съдебно споразумение.

— Точно така — отговори Бейкър. — Нека бъдем откровени един с друг. Може би ще успеем да оставим настрана преструвките.

Съдебните споразумения се крепяха изцяло на преструвките. Нямаше начин някой да ги „остави настрана“.

— Разполагаме с убедителен случай — продължи Бейкър, — но след като внимателно обмислих всичко, не смятам, че е подходящ да искам смъртно наказание. Можем да се съгласим да го оттеглим в замяна на признание.

Толкова за честността. Случаят им изобщо не беше силен, особено сега, след смъртта на Джули Хейс.

— Какво сте намислили? — попитах.

— Двадесет години, непредумишлено убийство.

— В никакъв случай. Не и при доказателствата, които видях. Сигурно не сте ме накарали да бия този път, за да ми кажете това.

— Направете контрапредложение — подкани ме Бейкър.

— Аз също внимателно обмислих всичко — започнах аз — и както виждам нещата, преди да умре най-важният ви свидетел, имахте слаб случай, изграден върху косвени доказателства. Освен това жертвата ви също не е симпатична. Ще трябва да изгубите много време от делото да доказвате защо вашият проповедник е отишъл в стриптийз клуб. Предполагам, че ще се опитате да докажете, че е дарявал утеха на проститутка, след като ще представите доказателства, че е изтеглил пари от банковата си сметка точно преди да си тръгне. Не мисля, че съдебните заседатели ще го харесат много, и аз ще направя всичко възможно това да не се случи.

— Да предположим, че е бил там, за да „дари утеха на проститутка“, както се изразихте — обади се Мартин, — но това не означава, че заслужава да бъде брутално убит и обезобразен. Съдебните заседатели със сигурност ще поискат някой да плати за това.

— И аз съм сигурен, че ще поискат — отговорих. — Но не и Ейнджъл. Не мисля, че го е направила тя, а вие не можете да докажете обратното. Може да го е убила Барлоу или всяко друго момиче от клуба. Той може да е отишъл някъде другаде и да е забърсал някоя курва. Може и някой да го е чакал, когато се е върнал в стаята си. Боже, може да е бил всеки и вие добре го знаете.

— Не е намерен ничий друг косъм — обади се Бейкър. — Само на вашата клиентка.

— Ако бяха намерили космите в банята или на възглавниците и дори на пода, работата щеше да е съвсем друга. Но те са ги намерили по неговите дрехи. Напълно възможно е космите да са паднали върху него, докато му е сервирала пиячка в клуба и той се е отърквал в тялото ѝ. Единственото средство, с което разполагахте, за да събудите подозренията на съдебните заседатели срещу Ейнджъл, бяха показанията на Джули Хейс, а нея вече я няма.

— Разполагаме с достатъчно други доказателства — подскочи Бейкър.

— Дийкън, зная какви други доказателства имате. Знам също аз с какво разполагам. Планирах да ви изненадам с това, но след като няма да се преструваме, ще ви кажа. Разполагам със свидетел, който твърди, че е видял жена, отговаряща на описанието на Ърлин Барлоу, на моста

„Пикън“ около полунощ в нощта на убийството. Казва се Върджил Уотърсън. Смятам, че сте чули за него.

Бейкър се изчерви. Очевидно не му беше минало през тъпата глава, че свидетелят може да отиде с показанията си при защитата, а явно Ландърс не му беше споменал нищо за нашия разговор в съдебната палата.

— Тези показания не са убедителни — защити се той. — Единственото, което свидетелят е видял, е някаква жена на моста посред нощ. Няма да може да я разпознае със сигурност. Дори не е сигурен какъв цвят е била колата.

— Глупости — възразих аз. — Знаете толкова добре, колкото и аз, че ако някой от този клуб е убил Тестър, най-вероятно е била Ърлин Барлоу. — Изпитах пристъп на вина, когато го казах. В края на краищата Ърлин ми беше платила добра сума в брой, но моята задача беше да защитавам Ейнджъл. Не можех да се грижа и за Ърлин.

— Не мога да докажа това — въздъхна Бейкър.

— Не можете да докажете и че го е убила Ейнджъл.

— И докъде ще стигнем така? — Бейкър имаше такъв вид, сякаш ей сегичка ще повика мама.

— Не знам точно.

— Какво е нужно, за да се реши този случай без съдебен процес? Някакво разумно контрапредложение?

Точно в това беше трудността. Ако Ейнджъл беше невинна, исках да излезе на свобода без никакви условия, но единственият начин да постигна това беше да спечеля пред съдебни заседатели. А спечелването на дела за убийство пред съдебни заседатели е по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Освен това познавах Дийкън. Подобно на повечето прокурори, той нямаше да признае, че е направил грешка, и направо да прекрати делото. Знаех, че трябва да му дам нещо, за да сключим сделка и да избягна риска, че Ейнджъл може да бъде обявена за виновна и да получи доживотна или смъртна присъда.

— Може да се съгласи да пледира, че не отхвърля обвиненията, но не се признава за виновна. Стига, разбира се, да се съгласите на условна присъда — казах аз. — Тя вече престоя в затвора повече време, отколкото беше нужно.

— Не смятате, че наистина е невинна, нали? — попита Франки.

— Всъщност я смятам за невинна. Няма криминално досие, не пие и не се друса, няма психологически проблеми (това си беше чиста лъжа) и изглежда много кротка. Не мисля, че го е направила. Освен това искам да ви кажа още нещо. От нея ще излезе прекрасен свидетел. Знаете колко е красива и на всичко отгоре излъчва искреност.

— Условната присъда е невъзможна — обади се Бейкър. — Не мога да преобразувам случай за смъртно наказание в простъпка, заслужаваща условна присъда. Ще изглеждам като глупак.

— Дийкън, ще съумееш да го обясниш — усмихнах се и минах на „ти“. — Дай сега без официалности. Помисли си. Съобщаваш на съда, че важен свидетел е починал и че разследването е установило някои неща, които не можеш да разкриеш, но те са те убедили, че съдебното споразумение най-добре ще послужи на интересите на правосъдието. Ще кажеш на пресата, че работата ти като районен прокурор е да следиш дали се въздава справедливост, а не само да съдиш и да печелиш на всяка цена. След това ще събереш доказателства срещу Ърлин Барлоу и всичко ще е наред. Можеш да се измъкнеш от това като герой и повярвай ми, от мен няма да чуеш критична дума. Ще кажа на пресата, че районният прокурор е взел най-правилното решение и че в тази трагична ситуация си действал добросъвестно. Публично ще ти пея дитирамби само няколко седмици преди изборите.

Бейкър се облегна на стола и извади пурата от устата си. Погледна Мартин, след това отново насочи поглед към мен. По устата му взе да се изписва хитровата усмивчица.

— Много си хитър.

— Просто се опитвам да смажа колелата. — Ухилих се. — И двамата печелим. Моето момиче си отива вкъщи, а ти ще изглеждаш като добрия човек и правист. Ще приемем три години условно за нападение с утежняващи обстоятелства. Ще я държиш в ръцете си три години. Ако оплеска нещата, ще си излежи присъдата.

— Трябва да го обмисля — въздъхна Бейкър.

— А какво ще направите със сина на Тестър? — попитах.

— Майната му. Чух, че го били изхвърлили от шерифската служба. Между другото дори не се е регистрирал като избирател в този окръг. Няма да се занимавам с него.

Станах да си вървя.

— Дийкън, не искам да прозвуча арогантно, но ако решите да започнете процес, ще изгубите. Тя не го е убила.

Бейкър не каза нищо, беше потънал в мисли.

— Ще си помислим — отговори вместо него Мартин.

— Обадете ми се, когато вземете решение — помолих. — Аз ще продължа да се готвя за процеса.

Обадиха ми се след два часа.

— Може да пледира нападение с утежняващи обстоятелства и да получи минимум от три години — каза Франки Мартин.

— Ще пледира, че нито оспорва, нито признава обвинението, и вие трябва да се съгласите с условната присъда — казах аз.

— Съгласни.

— Бейкър ще се справи ли с рекламата?

— Вече звъни по телефона — отговори Мартин. — Ще свика пресконференция след пледоарията и ще обясни защо сме се съгласили на това.

Затворих телефона и потеглих, за да разговарям със своята клиентка.

14 ЮЛИ

09:00

Докато съдия Грийн влезе и се настани под портрета си, огледах съдебната зала. Отделението за съдебните заседатели отново беше пълно с журналисти, повикани от Дийкън Бейкър. Бях кисел и уморен — бях прекарал по-голямата част от неделната нощ в тревоги заради готовността на Ейнджъл да приеме тази сделка. Казвах си, че пледоарията премахва почти всички рискове, гарантира освобождаването ѝ от затвора и ѝ спестява бремето на един процес. Но също така знаех, че ако съм обвинен в престъпление, което не съм извършил, нищо не би могло да ме убеди да приема тригодишна присъда, независимо от това дали е условна, или не. А аз не трябваше дълго да убеждавам Ейнджъл да приеме.

— Разбирам, че разполагаме с пледоария по случай № 35666, щата Тенеси срещу Ейнджъл Крисчън — започна съдия Грийн. — Въведете подсъдимата.

Ейнджъл влезе през вратата от дясната ми страна и аз ѝ се усмигнах, докато крачех към подиума. Тя отмести очи. Смятах, че ми е простила по-твърдото отношение в деня, когато я разпитвах за Ърлин, но може би бях сбъркал.

— Дайте да видя документите — поиска съдия Грийн.

Бях ги взел с мен, за да обясня сделката на Ейнджъл, и тя ги подписа. Сега ги подадох на съдебния пристав, който ги занесе на съдията — Грийн не разрешаваше на адвокатите да се доближават до неговото място, за да му подават формуляри или веществени доказателства. Настояваше всичко да му се предава чрез съдебните пристави, сякаш представата да има пряк контакт с нисши същества като адвокатите го отвърщаваше.

Няколко минути съдия Грийн изучаваше документите и по едно време смръщи чело. Когато свърши, насочи поглед към Франки Мартин и Дийкън Бейкър, които се бяха вторачили право пред себе си.

— Господин Бейкър, бихте ли си направили труда да ми обясните?

— Да обясня какво ваша чест?

— Щатът намалява обвинението от предумишлено убийство на нападение с утежняващи обстоятелства. Съгласявате се и на условна присъда. Да не би вашата жертва по някакъв чудотворен начин да е възкръснала?

— Не, ваша чест. Човекът продължава да е мъртъв. — Репортерите се засмяха. Сетих се за Тестър-младши и за миг изпитах съжаление към него.

— Тогава защо позволявате на тази жена да пледира, сякаш жертвата е все още жива? — попита Грийн.

— Ваша чест, смятам за очевидно, че имаме известни затруднения с този случай. Това е компромисно споразумение за съдебна сделка. Важна свидетелка почина. Също така по време на разследването възникнаха различни неща, които нямам право да разкривам и обсъждам сега, но те ме убедиха, че това споразумение е в интерес и на двете страни.

— Защо не прекратите делото? — попита съдия Грийн. — Може винаги да го подновите, ако изскочи нов свидетел или другите ви проблеми намерят решение. За убийство няма давност.

— Смятаме, че това е по-добър начин да разрешим проблема. Клиентката на господин Дилард е готова да пледира, че нито признава, нито отхвърля обвинението в нападение с утежняващи обстоятелства.

— Не, не съм. — Тихият глас дойде откъм дясната ми страна.

Съдия Грийн насочи вниманието си към мен.

— Господин Дилард, каза ли нещо вашата клиентка?

— Така мисля. — Погледнах Ейнджъл. — Какво каза?

— Не искам да правя това. Промених мнението си.

Бейкър се изправи.

— Но нали имахме сделка...

— Замълчете — намеси се съдия Грийн. — Какво става, господин Дилард?

— С удоволствие щях да ви обясня, стига да знаех — отговорих. — Когато в петък следобед разговарях с госпожица Крисчън, тя изглеждаше доволна. Очевидно е променила мнението си.

— Губите ми времето — изръмжа съдията, — а аз мразя някой да ми губи времето.

— За мен това е пълна изненада — отвърнах. — Ако ми дадете пет минути, за да говоря с нея, може би ще успеем да изясним нещата.

— Не си правете труда — отговори съдия Грийн.

— Ваша чест — намеси се Бейкър, — с господин Дилард постигнахме компромисно съгласие, което слага почтен и задоволителен край на един много труден случай.

— Изглежда, клиентката на господин Дилард мисли другояче.

— Но тя е подписала формулярите — възрази Дийкън. — Тя...

— Господин Бейкър, това не е търговски договор. Тя може да промени мнението си, когато поиска. Нейната пледоария трябва да е направена с готовност и доброволно. Можех и аз да я отхвърля, но момичето ми спести това. Господа, изглежда сме на път да имаме процес. Заседанието се прекратява.

Грийн слезе от съдийското място. Излъчваше самодоволство. Сигурно знаеше, че Дийкън не би сключил толкова лоша сделка, ако случаят му е подплатен с достатъчно доказателства. А щом не беше така, щеше да изгуби делото точно преди изборите. Ако се провалеше с делото, вероятно щеше да изгуби и изборите. Така съдия Грийн щеше да се отърве от него.

Върнах се в помещението за съдебните заседатели и помолих съдебния пристав да ни осигури с Ейнджъл малко усамотение. Тя седна на масата, без да ме поглежда.

— Какво става? — попитах. — Смятах, че си доволна от споразумението.

— Промених мнението си.

— Говори ли с Ърлин? — Тя не отговори. — Приемам това за „да“. Значи Ърлин ти е казала да не приемаш споразумението?

— Тя смята, че ще спечелиш.

— Ценя високо доверието ѝ, но ти поемаш много голям риск.

— Ти ще спечелиш. Нали така? Аз съм невинна. Обещай ми, че ще спечелиш!

Щеше ми се да мога да обещаая, но вече бяха водил достатъчно дела и знаех, че човек никога не може да предскаже какъв ще е изходът.

— Процесът ще започне след две седмици, считано от днес. Аз ще съм готов. Ще дойда да те видя в затвора и ще преговорим всичко наново. Сигурна ли си, че искаш това?

— Не съвсем — отговори тя.

Не можех да не се възхитя на смелостта ѝ, макар че според мен тя се дължеше до голяма степен на безразсъдство. Но по-важното беше, че отново чух магическите думи „аз съм невинна“. И отново ѝ повярвах.

14 ЮЛИ

11:45

Ландърс много бързо разбра какво бе имал предвид Франки Мартин, когато каза, че Дийкън ще има нужда от неговата помощ, ако Дилард не приеме „предложението, което не може да откаже“. По-малко от час, след като съдебното споразумение се разпадна, Дякона звънна на Ландърс и го помоли да отиде в районната прокуратура. Когато Ландърс влезе в кабинета на Бейкър и седна, му казаха, че са решили да използват план Б, който беше да се опитат да накарат сестрата на Дилард да им помогне с доноси срещу Ейнджъл.

— Аз се сетих за това преди месец — обясни Ландърс. — Вече веднъж се опитах да я обработя. Тя ми отказа, но планирах да опитам отново. Сега, когато съдия Глас я цапардоса, отношението ѝ може да се е променило.

— Великите умове мислят еднакво — заяви Бейкър. Той си беше помислил да се пробва със сестрата на Дилард веднага след като чу за шестгодишната присъда. — Откараха ли я вече в затвора?

— Не. Там е такава тъпканица, че още нямат легло. Тя е в списъка с чакащи. Директорката на затвора каза, че ще стои тук още около месец.

— Какво ще правим, ако не се съгласи?

— Ще се навие. Ще ѝ предложим да я освободим веднага щом процесът свърши.

— А съдия Грийн? Той никога няма да се съгласи.

— Майната му. Ще накарам съдия Глас да подпише споразумението. Той я вкара в затвора и мрази Дилард. Ще му хареса представата как сестра му се изправя на свидетелската скамейка и изпързва една от клиентките на брат си. Вероятно ще дойде в залата, за да гледа.

Ландърс се усмихна и отбеляза:

— Идеята не е лоша.

— Не са ме избрали на този пост, защото съм глупав.

На Ландърс му хрумнаха няколко духовити отговора на това изявление, но реши да си затваря устата и стана да си върви.

— Фил, изчакай минутка — каза Бейкър. — Има още нещо, което трябва да обсъдим.

Бейкър не го каза направо, но в течение на следващите няколко минути пределно ясно даде на Ландърс да разбере, че не му пука дали сестрата на Дилард ще каже истината в съда, или не. Формулира го по следния начин: „трябват ни показания, че Ейнджъл Крисчън е признала пред Сара Дилард, че е убила Джон Пол Тестър“. Тоест Ландърс беше упълномощен да предложи на Сара освобождаване от затвора в замяна на „честните ѝ показания“.

Колкото повече мислеше върху идеята сестрата на Дилард да стане най-важният свидетел срещу клиентката на брат си, толкова повече му харесваше. Нямаше търпение да види изражението на Дилард, когато сестра му застане на свидетелската скамейка и помогне на щата да осъди Ейнджъл Крисчън за убийство. На Дилард щеше да му се наложи да се отнася сурово със сестра си по време на кръстосания разпит. Какво страховтно представление ги очакваше!

След като Бейкър му бе намекнал, че няма да му пука особено за истината, Ландърс реши да улесни малко работата си и преди да доведат сестрата на Дилард, седна и съчини показания: формулира ги така, че да свършат най-много работа. Ако Сара Дилард се съгласеше да ги подпише, щеше да ѝ остави втори екземпляр, за да ги научи наизуст. А когато на делото я повикаха да свидетелства, трябваше просто да повтори онова, което е научила наизуст. Щеше да стане супер.

Вдигна очи и се усмихна, когато надзирателят въведе Сара. Тя му кимна в отговор. Това беше добър знак. Изглеждаше много секси.

— Помислих си, че може да си ти.

— Чух, че скоро ще те откарат в затвора. Обзалагам се, че го чакаш с нетърпение.

— Със същото нетърпение, с което човек очаква да му направят клизма.

— Научих какво ти е направило братчето ти. Срамна работа. Не разбирам как е възможно да изпратиш своята плът и кръв на място като женския затвор в Нашвил. Не е ли чувал колко зле е там?

— Изглежда, не му пука.

— А ти какво изпитваш?

— Ядосана съм.

— Достатъчно ядосана, за да ни помогнеш?

— Аз какво ще спечеля от това?

— В замяна на твоите показания присъдата ти ще бъде намалена до времето, което си излежала, а освен това ще си върнеш на брат си.

Тя остана замислена известно време, но не ѝ трябваша много усилия да реши. Пое си дълбоко дъх и го погледна в очите.

— Какво трябва да направя?

Ландърс плъзна показанията по масата и тя започна да чете.

16 ЮЛИ

09:20

Изчитането на обвинението срещу Мейнард Буш в убийствата на Бони Тейт и близнаците Бауърс в Маунтън Сити отне само петнадесет минути, но те бяха най-напрегнатите в живота ми. Съдебната зала беше претърпана с приятели и роднини на Дарън и Дейвид Бауърс. Съдия Глас беше настроен особено войнствено, а Мейнард се държеше крайно пренебрежително. Не спираше да се усмихва. Дося ми се да се скрия под масата на защитата и да остана там, докато всичко не свърши.

Хората в Джонсън Сити не разбираха, че съм назначен за служебен защитник на Мейнард Буш от един безсърдечен съдия, който ме товареше с ужасни случаи за свое собствено развлечение. Онова, което виждаха, беше, че стоя облечен в костюм до един социопат, който беше убил двамина от техните хора, и говоря от негово име. Ако знаеха, че Мейнард ме беше използвал, за да му помогна, щяха да ме удушат на място.

Бях паркирал на някаква уличка на около пряка от съдебната палата и веднага след изчитането на обвинението си грабнах куфарчето, слязох по задното стълбище и напуснах Джонсън Сити по най-прекия път.

Планът на съдия Глас беше сутринта да прочете обвинението на Мейнард в Маунтън Сити, а следобед в Елизабеттаун, окръг Картър, за убийството на майка му. Разстоянието между двата града се взимаше за четиридесет и пет минути с кола. При нормални обстоятелства щях да се наслаждавам на пътуването; пътят минава през Националната гора Чероки и покрай езерото Уатуга, което играе ролята на огромно огледало за околните планини, и гледките са зашеметяващи. Преди щях да спирам от време на време, за да се полюбувам на някой изглед, а сега дори не ги забелязвах.

Върнах се у дома и прегледах пощата. Беше пристигнало мнението на върховния съд по случая Рандъл Финч. Мнението гласеше, че Рандъл има право да пледира виновен, когато му прочетат

обвинението, и след като щатът не си бе направил труда да заведе искането си за смъртно наказание, проблемът си е негов. Направо не можах да повярвам. Бях спечелил. И те веднъж да зарежат софистиката и да проявят малко здрав разум. Зарадвах се — докато не ми хрумна какво съм направил: че бях помогнал на детеубиец да избегне смъртното наказание.

Обадих се на няколко души, които ме бяха търсили, и след това потеглих за Елизабеттаун. Опитах се да обядвам в една закусвалня на главната улица, но само бодичках храната. След като Мейнард бе убил близнаците Бауърс, бях изгубил апетита си. От храната ми прилошаваше. Освен това ми беше трудно да спортувам, макар спортът винаги да е заемал важно място в ежедневието ми. Физическото натоварване произвежда ендорфини, а те ме караха да се чувствам добре. Но сега, изглежда, не ми пукаше дали се чувствам добре. Както никога имах проблеми със съня и когато сутрин се поглеждах в огледалото, забелязвах под очите си кръгове, които сякаш ставаха все по-тъмни с всеки ден.

Платих си сметката и тръгнах към съдебната палата на окръг Картър, една наистина уникална постройка. Не зная кой архитект я е вдигнал, но данъкоплатците е трябвало да го гръмнат в мига, когато е решил, че е добра идея затворът да се намира над съдебната палата. Може би навремето тази идея се е сторила велика на хората, но действителността скоро ги отрезвила. Затворниците бързо осъзнали, че могат да наводнят затвора, като пъхат ролки тоалетна хартия в клекалата. Също така се досетили, че след като мръсната канализация се запуши, водата по пода ще се просмуква в съдебните зали и кабинетите на секретарите отдолу. Представях си как току-що осъден на десет години затворник се връща в килията си и си пуска лайната върху съдията долу. И наистина, сградата често вонеше на помийна яма.

На паркинга видях близо до задната рампа на затвора линейка с премигващи светлини. Имаше и няколко патрулки с включени буркани. Изведнъж някак си разбрах какво се е случило и вместо да вляза в миризливата съдебна зала, тръгнах към линейката.

В този момент изкараха някого на носилка с колела. Неколцина полицаи се въртяха около вратата, която водеше към затвора. Ниска плещеста фелдшерка с яркооранжева къса коса буташе носилката.

Беше очевидно, че който и да лежи на нея, е мъртъв. Напоеният с кръв чаршаф беше издърпан върху лицето му.

— Господине, дръпнете се — подвикна ми фелдшерката, когато наближих.

— Това Мейнард Буш ли е?

— Дръпнете си и си гледайте вашата...

Протегнах ръка и дръпнах чаршафа от главата му. Очите на Мейнард бяха широко отворени, застинали в последния миг на ужас. Езикът му беше черен и подут и висеше от устата под страховит ъгъл. На шията му се виждаше черна ивица. Бях виждал достатъчно такива следи, за да знам какво означават. Мейнард се беше обесил или — вероятно — някой му беше помогнал да го направи.

Оранжевокосата фелдшерка се беше вторачила яростно в мен. Заметнах лицето на Мейнард с чаршафа и отвърнах на погледа ѝ.

— Той излезе прав. — Това беше единственото, което се сетих да кажа. — Излезе прав.

Влязох в съдебната палата, за да кажа на съдия Глас, че си отивам. Той не си направи труда да ми благодари, че съм защитавал Мейнард, или да каже нещо по повод на смъртта му. Просто ми кимна и изръмжа нещо в отговор. Когато се върнах на паркинга, видях колата на Каролайн до моята. Очите ѝ бяха зачервени и подути.

— Скъпи, толкова съжалявам... От старческия дом се обадиха веднага щом излезе. Майка ти е починала преди час и нещо.

17 ЮЛИ

10:20

Отидохме до старческия дом, за да изпразним стаята на мама. Джек беше пристигнал с нощния полет и ми помогна да изнесем мебелите и да ги натоварим. След това ние с Каролайн отидохме в погребалното бюро, а Джек и Лили откараха мебелите в къщата на мама.

Посрещна ни висок слаб очилат мъж — говореше с тих глас и леко фъфлене — и ни въведе в помещението с ковчезите.

В помещението бяха разпръснати двадесетина. От махагон и тик, дъб и неръждаема стомана. Мъжът първо ни заведе до една кръгла маса в ъгъла.

— Моля, седнете. Мога ли да ви предложа нещо за пиене? Или сладки?

Сладки? Не исках никакви сладки. Хвърлих му поглед, който би накарал повечето хора да млькнат, но той само се усмихна. След това сложи на масата един кочан и измъкна отнякъде химикалка.

— Чел съм много за вас, господин Дилард — започна той, — но не познавам майка ви. Разкажете ми за нея.

— Защо? — Знаех, че не му пука нито за мен, а още по-малко за нея. Единствено искаше да измъкне колкото може повече пари от нас.

— Ние поемаме отговорността да се свържем с вестниците за некролога — обясни мъжът. — Имам нужда само от малко основни данни. Опитайте се да си спомните всички добри неща, които се сецат във връзка с нея.

— Тя беше корава жена. Отгледа мен и сестра ми сама — баща ни е загинал във Виетнам. Работеше като счетоводителка в една компания за покриви и переше дрехите на чужди хора, за да изкара някой долар отгоре. Не би приела помощ от никого. Не говореше много и смяташе, че светът е ужасно място. Как ви се струва?

— Къде ходеше на черква?

— Не вярваше в Бог. Смяташе, че християнската религия е световна измама, създадена, за да се контролират хората и да се

смъкват пари от тях, като ги карат да се чувстват виновни. Смятате ли, че ще отпечатат това?

— Имаше ли братя и сестри?

— Брат. Мижитурка, която на седемнадесет се удави в река Ноличуки.

— Родителите й?

— И двамата са мъртви.

— Ще ни извините ли за минутка? — обади се Каролайн, хвана ме за ръката и ме изведе във фойето.

— Защо не ме оставиш аз да се оправя с това? — попита тихо.

— Мразя тези задници. Дебнат хората, когато са нещастни.

— Изглеждаш уморен. Защо не излезеш и не дремнеш в колата, докато аз се оправя тук?

— Аз в легло не мога да спя, а ти ме караш да спя в колата?

— Моля те! Просто се опитай да се отпуснеш. Ще се почувстваш по-добре. Ще свърша колкото може по-скоро.

Бях започнал да си мисля, че ще се побъркам. Полу на шега си казвах, че съм луд от години, но с всичко, което се бе случило в късната пролет, като се почне от излизането на Сара от затвора и последвалото й връщане там, чувствах, че потъвам все по-дълбоко и по-дълбоко в един психически ад. Безсъние. Липса на апетит. Нежелание за физически натоварвания. Сякаш нищо вече не ме радваше, включително и музиката. Ставах все по-голям фаталист и губех надежда. Не изпитвах вече ентузиазъм и нищо не ме интересуваше особено. Включително сексът. Сякаш се бях превърнал в безчувствен робот, който си съществуваше просто така от ден за ден и не изпитваше никакви чувства.

Качих се в колата и седнах на дясната седалка. Затворих очи, но не можах да задряма. Накрая написах бележка на Каролайн, слязох от колата и тръгнах пеша. До къщи бяха най-малко единадесет километра, а краката ми тежаха като оловни, но реших, че разходката ще ми помогне. Освен това щях да имам време да обмисля всичко. Първо се усилих да си мисля за приятни неща. Представях си как Джек удря здраво топката, как Лили танцува по сцената, радостта на Каролайн, когато донесох четвърт милион долара в сак...

Но след малко съзнанието ми започна да изпраща картини, които бяха много по-заплашителни. Същите, които виждах, когато нощ след

нощ се опитвах да заспя. Как запушват устата на Джони Уейн Нийл и го извличат от съдебната зала. Мехурчетата, които се издигаха на светлината на фаровете, когато Тестър-младши ме избута в езерото. Изражението му, когато ми каза, че съм му отнел таткото. Фантазията как му размазвам главата с тоягата. Синината върху лицето на Ейнджъл Крисчън на полицейската снимка. Кръвта на Дейвид Бауърс върху ризата ми. Самодоволството на Мейнард, увисналият от устата език. Майка ми с памперс, легнала безпомощно в болничното легло, а от устата ѝ се стича слюнка. И накрая Сара. Винаги Сара, когато беше млада и невинна. „Джоуи, махни го от мен. Боли!“

Когато Каролайн ме настигна с колата на около три километра от къщи и отвори вратата, бях достигнал неподозирани равнища на омраза срещу себе си. Мразех се, защото вкарах Сара в затвора и защото не бях успял да стигна до сърцето на майка си. Мразех се, защото помагах на чудовища като Мейнард Буш, Рандъл Финч и Били Докъри плюс дълъг списък с още много други имена. Аз бях курва, жалко подобие на човешко същество.

— Джо, обичам те — каза Каролайн веднага щом се качих. Каролайн има силна интуиция особено когато става дума за мен. Знаех какво се опитва да направи, но думите отскачаха от кожата ми като топки за тенис. Не изпитвах абсолютно нищо.

— Чу ли ме? Казах, че те обичам.

— Знам.

— Имаш ли представа колко много те обичат децата? Джек боготвори земята, върху която стъпваш. Лили смята, че си най-великият човек на света.

— Моля те, Каролайн, недей. Не сега. Не съм в настроение за такива приказки.

— За какво мислиш? Какво не е наред?

— Не ти трябва да знаеш какво си мисля.

— Скъпи, майка ти току-що почина. Ти тъгуваш.

— С мама дори не бяхме близки. Въпреки всички тези години и времето, прекарано заедно. Аз пораснах в нейния дом. Тя ме отгледа, Каролайн, а аз не мога да си спомня един-единствен съдържателен разговор помежду ни. Знаеш ли какво си мислех преди малко? За четири години в гимназията участвах в над четиридесет футболни

мача, над сто баскетболни срещи и още толкова бейзболни, а тя нито веднъж не дойде да гледа. Никога не ме видя как играя. Нито веднъж.

— Много ти се събра през последните месеци — каза тя. — Всички преживяхме много.

Остатъкът от пътя до вкъщи изминахме в мълчание. Джек ме отвлече от черните ми мисли за няколко часа — заведе ме на старото си бейзболно игрище. Не бях чул Каролайн да казва нещо, но бях сигурен, че е по нейна идея. Преди няколко години бях купил машина за изстрелване на топки и я пълнех, а Джек ги удряше с все сили и ги изпращаше над оградата. Да го гледам как удря бейзболната топка беше истинско удоволствие. Беше толкова бърз, толкова силен и гъвкав. И толкова по-добър от мен. Това беше най-приятното, което ми се беше случвало от месеци. Почувствах се малко по-добре.

Но след това дойде нощта и с нея още една порция безсънно самобичуване. На следващата сутрин в единадесет потеглихме за гробището. Когато се заизкачвахме по склона към гроба, се чувствах като мъртвец. Беше облачно и ръмеше. Беше се събрала малка тълпа. Усещах присъствието на околните, но не можех истински да ги видя. Сякаш стояха в гъста мъгла.

И тогава зърнах Сара. Каролайн се беше обадила в шерифската служба и беше уредила да я доведат на погребението. Пристигна на задната седалка на една патрулка, с оранжевия затворнически комбинезон и с белезници, а на краката окови. Заместник-шерифът, който я доведе, не пожела да я пусне под тентата при Каролайн, мен, Джек и Лили, затова трябваше да стои на дъжда заедно с останалите.

Каролайн се беше свързала с най-добрата приятелка на мама, Кейти Лав, за да каже погребалното слово. Седях, без да слушам, докато не започна да говори за децата на Елизабет. Чух за майка си някои неща, които не знаех. Мама ги беше казала на Кейти за Сара и мен. Едното беше, че мама толкова се гордяла, когато завърших право, че си поплакала. Никога не бях виждал мама да плаче и никога не я чух да споменава поне с една дума, че се гордее с мен.

Щом службата свърши, заместник-шерифът веднага поведе Сара надолу по склона. Гледах я, докато неловко се качваше на задната седалка. Усетих как очите ми се насълзяват, когато колата потегли, а аз трябваше да се обърна към ковчега на мама. Сложих палмовите листа отгоре му и стърчах там, без да зная какво да кажа или направя, обзет

от неудобство, че показвам слабост пред децата си. Стоях така, докато тълпата не се разотиде, и тогава по неразбираема за мен причина почувствах подтик да се наведе и да целуна ковчега. Целувах я и в старческия дом, но едва след като беше твърде далеч, за да го почувства. И когато целунах ковчега ѝ, осъзнах, че никога не съм я целувал с чувство. Тази мисъл едва не ме повали.

Подпрях се на ковчега с потрепващи рамене и се опитах да се съвзема. „Нея я няма, но ти си все още тук — казах си. — Нея я няма, но ти си още тук. Жив си. Около теб има хора, които те обичат. Престани да се самосъжالياваш...“

Престани да се самосъжالياваш. Думи, които често чувах от устата на мама. И докато стоях приклепнал до ковчега, разбрах, че трябва да се опитам. Хората, които ме обичаха, също така зависеха от мен за сила и подкрепа. Не можех да ги предам.

— Сбогом, мамо — прошепнах. — Съжالياвам.

Поех си дълбоко дъх, изправих се, избърсах сълзите от очите си с длан и повдигнах брадичка. След това прегърнах Каролайн и Лили и кимнах на Джек.

Заедно се спуснахме по хълма в ситния дъжд, качихме се на колата и се върнахме към нашия живот.

ТРЕТА ЧАСТ

24 ЮЛИ

06:15

Агент Ландърс се събуди с отвратителен вкус в устата и в лошо настроение, защото знаеше, че ще се наложи да прекара следващите няколко дни в съдебната зала заради случай, който може да изгуби, независимо от показанията на сестрата на Дилард. Точно когато се готвеше да влезе в банята, звънна мобилният му телефон. Кой по дяволите се обажда в шест и петнадесет сутринта? На дисплея му беше изписано, че номерът на звънящия е скрит. Какъв беше смисълът на дисплея ти да излиза информация за самоличността на обаждания се, щом той може да я скрие? Тия тъпащи от телефонната компания!

— Ландърс.

— Имам информация за теб. — Беше жена, но Ландърс едва я чуваше.

— Кой се обажда?

— Някога работех за Ърлин Барлоу.

— Откъде намери този телефонен номер?

— Джули Хейс ми го даде. Щях да ти се обадя по-рано, но когато я убиха, се уплаших.

— И защо сега не те е страх?

— Защото си тръгнах.

— Как се казваш?

— Не мога да ти кажа. Правите грешка. Ейнджъл не е убивала никого.

— Откъде знаеш?

— Защото онази нощ бях там и зная какво се случи.

— Да не искаш да кажеш, че го е убила Ърлин?

— Дори не смятам, че трябва да ми задаваш този въпрос.

— Ако знаеш нещо, можем да те защитим. Трябва да се върнеш и да подпишеш показанията си, а после да свидетелстваш.

— Но Джули не я защитихте.

— Не можеш да ми помогнеш, ако не искаш да дадеш показания.

— Мога да ви помогна да намерите нещо, което търсите.

- Слушам те.
- Ще ти подсказва. Червено е и има четири колелета.
- Корветът?
- Знаех си, че си умен.
- Къде е?
- В една плевня.
- Престани да се ебаваш с мен. Къде е колата?
- Имаш ли подръка лист и молив? Трябва да си запишеш.

Ландърс се обади на Франки Мартин, че сутринта няма да присъства на избора на съдебни заседатели, но не му обясни защо. От тона на Мартин разбра, че онзи се ядоса, но той нямаше намерение да казва на никого къде отива. Достатъчно главоболия си имаше по случая Ейнджъл Крисчън. Ако момичето, което се бе обадило, го беше изпратило за зелен хайвер, само той щеше да знае за това.

Пътуването от Джонсън Сити към Юникой Каунти му отне тридесет минути. Температурата вече беше стигнала двадесет и пет градуса. По обед щеше да стане горещо като в пъклото. Той зави по изхода към Темпъл Хил и пое по планинското шосе „Спайви“.

След още четири километра в планината стигна до безименен чакълест път, зави по него и подкара през дъре и покрай покрит с дървета склон. След километър и половина стигна до порта за добитък, заключена с катинар. Прескочи я и пое пеша по пътеката през горичка от бели ели. Излезе на полянката. Плевнята беше на петдесетина метра вдясно. Май кучката беше казала истината. Поне засега изглеждаше така.

Извади пистолета и бавно тръгна напред. Забеляза някакво движение в гората вляво и замръзна. Е, сигурно беше елен. Надникна през процепите на дъските. В полумрака вътре със сигурност имаше нещо. Автомобил, покрит с брезент. Вратата беше заключена с катинар, затова Ландърс се промъкна през един прозорец, отиде до колата и вдигна брезента. Корвет. Прекрасен червен корвет. Той различи тъмните петна по пътническата седалка. Най-сетне бе набарал шибаната златна жила. Най-накрая!

Извади бележник и си записа регистрационния номер на корвета, изкатери се обратно през прозореца и хукна към колата си. От цялото му тяло се стичаше пот. Щом стигна до място, където мобилният му телефон вече имаше обхват, се обади на Бил Райт и му каза какво е

намерил. Райт отговори, че ще се погрижи двама агенти да застанат на пост. Никой не биваше да влиза или излиза, докато Ландърс не направи нужното. Освен това каза, че ще се обади на екипа криминолози и скоро ще поемат към мястото.

Ландърс отиде право в данъчната служба в съдебната палата на Юникой Каунти. Тя току-що беше отворила и освен него нямаше никого. Жената му помогна да намери имота с плевнята на една от данъчните карти. От нея научи, че данъците за имота се плащат от корпорация „Буст Галс“ АД.

Той се качи на колата си и подкара към офиса на БРТ в Джонсън Сити. По пътя се обади в канцеларията на секретаря на щата Тенеси в Нашвил и помоли да му пратят по факса устава на „Буст Галс“ АД.

Един от членовете на корпорацията беше „Хай Райд“ АД, корпорация, която не беше регистрирана да действа в Тенеси. Телефонното обаждане в службата на секретаря на щата Делауеър потвърди подозренията на Ландърс. Ърлин Барлоу и нейният съпруг бяха собственици на „Хай Райд“ АД, което означаваше, че също така притежават и „Буст Галс“ АД. Ландърс пусна по факса регистрационния номер на колата до Националното бюро за откраднати автомобили, клон на застрахователната индустрия, който можеше да проследи всяка кола в страната. Корветът също беше регистриран на „Хай Райд“ АД. Това обясняваше защо не беше успял да го намери в Службата за регистрация на автомобили на щата Тенеси.

Използва цялата информация, която беше събрал, за да състави писмени показания и да получи разрешение за претърсване на плевнята. В тях не спомена факта, че беше влязъл незаконно в парцела в Спайви Маунтън. Начинът, по който състави показанията, трябваше да подсказва на всички, че е свършил чудесна полицейска работа, а и той смяташе, че наистина е така. В 11:30 съдия Глас подписа разрешението.

Ландърс трябваше да даде показания по случая Ейнджъл Крисчън днес следобед, но знаеше, че с оглед намереното в плевнята може да се наложи показанията му да се променят. Понеже подслушваше радиообмена, научи, че съдебните медици са стигнали до плевнята малко преди един, и потегли към Джонсбъро, за да говори с Дийкън Бейкър.

24 ЮЛИ

09:00

Разбрах, че Сара ще даде показания срещу Ейнджъл, по-малко от седмица преди началото на процеса, когато районният прокурор ми пусна по факса променения списък на свидетелите и копие от показанията на сестра ми. Не повярвах нито дума от онова, което прочетох. Показанията бяха снети от Фил Ландърс.

Седях в съдебната зала на втория етаж в Джонсбъро напълно уверен, но както винаги и малко нервен. Съдебният пристав обяви предстоящата поява на съдия Лен Грийн. Всеки момент щеше да започне разглеждането на случая щата Тенеси срещу Ейнджъл Крисчън.

От окръг Вашингтон бяха призовани седемдесет и седем граждани. От тази група трябваше да изберем съдебните заседатели, които щяха да решат съдбата на Ейнджъл. Бях прекарал много време в разговори с тях, подчертавах колко е важно да бъдат непредубедени и безпристрастни и колко е важно процесът да бъде честен, но знаех, че целта при подбора на съдебни заседатели е да се направи процесът пристрастен. Важното беше да говоря с тях колкото може повече, точно да преценявам отговорите и реакциите им и на тази основа да направя правилния избор.

Никога не бях защитавал жена, обвинена в убийство, още по-малко жена с външния вид на Ейнджъл. Красотата ѝ беше едновременно благословия, но и проклетие и ме изправи пред много занимателна дилема, когато дойде време да се избират съдебните заседатели. Знаех, че Ейнджъл ще се хареса на вероятните съдебни заседатели, особено ако ги подбера грижливо. Надявах се, че привлекателността ѝ ще ги накара да ѝ съчувстват и да поискат да ѝ помогнат. В същото време щяха да бъдат представени доказателства за обезобразяване, от което би се ужасил всеки мъж. Ако в някой момент на процеса съдебните заседатели решаха, че Ейнджъл е способна на подобна постъпка, тя щеше да е обречена.

Образът, който Ейнджъл представляваше за бъдещите съдебни заседателки, беше още по-сложен. Средната жена във Вашингтон Каунти, Тенеси, е консервативна и набожна. От устата на агент Ландърс тези консервативни жени щяха да научат, че Ейнджъл е бегълка и че е работила, макар и за съвсем кратко, в стриптийз клуб. Щяха да чуят, че Ейнджъл Крисчън вероятно не е истинското ѝ име и че Ландърс не е успял да намери информация за миналото ѝ. Само това можеше да се окаже достатъчно за много жени да гласуват „виновна“, но моята по-голяма грижа беше ревността. Ако съдебните заседателки усетеха, че Ейнджъл се смята за красавица или че по някакъв начин се опитва чрез хубостта си да спечели предимство в очите на съдебните заседатели, нямаше да имаме никакъв шанс.

Каролайн лично избра гардероба и грима на Ейнджъл и когато сутринта я видях да влиза в съдебната зала, изпитах благодарност към уменията на жена ми. Черното сако с панталон и кремавата блуза бяха консервативни, но класически и достатъчно свободни, за да скрият извивките на тялото ѝ, но не старомодни. Обувките бяха черни и ниски, а косата ѝ беше сресана назад и стегната в кок. Едва забележимият грим само подчертаваше фантастичните ѝ кафяви очи. По устните нямаше блясък, нямаше сенки около очите, нито руж и не носеше бижута. Приличаше на красива уплашена студентка. Всичко беше свършено.

Кимнах и се усмихнах на групата бъдещи съдебни заседатели, когато съдия Грийн ме представи. Веднага огледах залата за Тестър-младши. Нямаше го. Представих Ейнджъл и сложих ръка на рамото ѝ. Искях съдебните заседатели да разберат, че не ме е срам да я докосвам, че я чувствам близка и че ѝ вярвам. Ейнджъл кимна и се усмихна, точно както ѝ бях казал да направи.

Седнах на мястото си и съдия Грийн започна с процеса по подбор на съдебните заседатели, тоест бръкна в купчина книжни ивици, измъкна една напосоки и прочете името на нея:

— Люсил Бентън.

Една жена с джинсово костюмче се надигна и каза:

— Аз съм. — И вдигна ръка.

— Слезте долу. — Гласът на съдия Грийн прозвуча така, сякаш беше домакин на телевизионно предаване. — Откъде сте?

— От Лаймстоун — отговори жената, докато крачеше към отделението за съдебни заседатели.

— А, Лаймстоун! Прекрасно градче. И как вървят работите в Лаймстоун, госпожо Бентън?

Трепнах. Седях до жена, която щяха да съдят за убийство, а съдия Грийн както обикновено политиканстваше и най-безсрамно се подмазваше на съдебните заседатели. Аз си водех бележки, докато той напътстваше първите тринадесет да седнат в отделението за съдебните заседатели, следващите седем да седнат на първия ред от местата за публиката, точно зад преградата. Най-накрая, след половин час безплодни задевки от страна на съдията, чух думите:

— Господин Мартин, можете да се заемете с разпита на съдебните заседатели.

Франки Мартин се изправи, оправи вратовръзката си и се премести на подиума. За първи път в живота си се готвеше да се обърне към съдебните заседатели в процес за убийство. През последните четири години се беше занимавал с обвинения за простъпки в районния съд. Обаче беше привлекателен и красноречив млад мъж и се държеше самоуверено. Освен това се бореше за оцеляването си в прокуратурата. Фактът, че Дийкън Бейкър не беше в съдебната зала, означаваше едно-единствено нещо: той смяташе, че случаят е загубен. Мартин беше изкупителната жертва на Бейкър. Ако помощникът изгубеше процеса, от следващата седмица щеше да се занимава с разводи.

Наведох се и прошепнах в ухото на Ейнджъл:

— Искам много внимателно да наблюдаваш съдебните заседатели. Ако някой по някаква причина те кара да се чувстваш неудобно, трябва да ми кажеш.

Тя кимна. Каролайн очевидно ѝ беше сложила и малко парфюм. Миришеше на люляк.

Мартин прекара един час в разпит на бъдещите съдебни заседатели. Говореше гладко, беше учтив и не направи някои от грешките, които правят новациите прокурори при първия си голям процес. Съдия Грийн не получи никаква възможност да го накара да се почувства неловко.

Когато Мартин най-накрая си седна на мястото, дойде моят ред. Бях запомнил имената на съдебните заседатели; усмихвах се и бях

изключително вежлив с всички. Благодарих им, че изпълняват една толкова важна за обществото дейност, и им казах, че ако случайно им задам въпрос, който ги кара да се чувстват неудобно, могат да поискат от съдията да отговорят насаме. Помолих ги да говорят открито и честно за чувствата и разбиранията си по широк кръг въпроси и докато го правеха, ги наблюдавах внимателно, като търсех и най-малките признаци за недоволство.

Въпреки предупреждението на Том Шорт голяма част от стратегията ми за делото беше да отклоня вниманието от Ейнджъл и вместо нея да поставя на подсъдимата скамейка преподобния Тестър. Ако исках да успея, се нуждаех от съдебни заседатели, по-добре жени, които искрено вярваха в Бог и щяха да са дълбоко обидени от факта, че пасторът е използвал дарения от черквата, за да плати нощта в стриптийз клуба. В правните среди това е известно като стратегията „кучият син си го е заслужил“ и при подходящи обстоятелства действа безотказно.

Освен това исках най-малко четирима мъже съдебни заседатели, за предпочитане бащи. Ейнджъл умееше да предизвиква съчувствие у мъжете. Исках да почувстват инстинктивна нужда да я защитят. Исках да се надяват, дори да повярват, че може да я потърсят след процеса и да ѝ кажат, че техният глас или влияние са я пуснали на свобода.

След три часа въпроси и отговори, отводи и спорове съдия Грийн обяви, че съдебните заседатели са избрани. Групата се състоеше от петима мъже и седем жени. Не успях да включа всички, които исках, защото Франк непрекъснато използваше отвода, за да ги изхвърля, но имах добро предчувствие за групата, която сега седеше в отделението за съдебните заседатели.

Раздадох им табелки, върху които бяха изписани имената им, и съдията ги подведе под клетва. После им даде наставления как да се държат по време на процеса, а след това вдигна поглед към часовника в дъното на залата.

— Вече е дванадесет, а аз съм гладен. Заседанието се прекратява за обед. Начало в 13:30.

Съдебните заседатели напуснаха залата, а приставите съпроводиха Ейнджъл до килията за подсъдими. Каролайн ми беше сложила в чантата сандвич и чипс и прекарах обедната почивка в преглед на встъпителната си пледоария. Точно в един и половина

съдия Грийн влезе отново в съда и нареди на приставите да въведат съдебните заседатели.

Аз стоях прав, докато съдебните заседатели се точеха и заемаха местата си. Усмивах се и се опитвах да уловя погледа на всеки, докато минаваше покрай масата на защитата.

— Надявам се, че сте обядвали добре — подхвърли съдията. — Щатът готов ли е?

— Да, господине.

— А защитата?

— Да, съдия.

— Господин Мартин, прочетете обвинителния акт.

Мартин стана и прочете обвинителния акт, който гласеше, че Ейнджъл Крисчън съзнателно, нарочно и преднамерено е отнела живота на Джон Пол Тестър. Второто обвинение беше, че е поругала трупа чрез обезобразяването му.

— Встъпителни пледоарии — обяви съдията.

Франки Мартин се изправи.

— Дами и господа, доказателствата по случая ще покажат, че подсъдимата Ейнджъл Крисчън жестоко е наръгала и обезобразила Джон Пол Тестър в ранната утрин на 12 април 2006 година. Същата вечер господин Тестър е посетил клуб, където е работила обвиняемата. Тя флиртувала с господин Тестър, сервирала му е няколко напитки и около 23:30 господин Тестър е изтеглил двеста долара от банкомата във фойето на клуба. Подсъдимата е напуснала заведението скоро след тръгването на господин Тестър. Един свидетел ще даде показания, че около полунощ е видял жена да придружава господин Тестър в стаята му. Около 13:00 часа същия следобед господин Тестър е намерен в мотелската си стая. Бил е упоен и намушкан около тридесет пъти. Пенисът му бил отрязан и отнесен. Портфейлът му също липсвал. Отрязаният член бил открит същата сутрин близо до моста „Пикън“.

Мартин наричаше Тестър „господин“ вместо преподобен. Е, аз съвсем скоро щях да се погрижа за това.

— По време на криминологичното изследване на стаята на господин Тестър на дрехите му бяха открити два косъма. И двата бяха изследвани за ДНК. По-късно бяха взети два косъма за проверка от подсъдимата. ДНК профилът на космите, открити върху господин

Тестър, съответства точно на ДНК профила на пробите от косата на подсъдимата. Шансът тези косми да принадлежат на някого друго е сто милиарда към едно. Вие също така ще видите снимка на подсъдимата, направена от полицията два дни след убийството. На нея се вижда синина върху лицето на подсъдимата и ние твърдим, че я е получила при някаква караница с господин Тестър.

— Но най-важното е, че разполагаме със свидетел, който ще даде показания, че подсъдимата е признала това жестоко престъпление — продължи той. — Нашата свидетелка е затворничка в Центъра за задържане на окръг Вашингтон. Казва се Сара Дилард. По ирония на съдбата тя е сестра на господин Дилард. Тя ще даде показания, че по време на разговор между нея и подсъдимата в затвора последната си е признала. Подсъдимата разказала на госпожица Дилард, че през нощта на убийството е последвала господин Тестър до мотелската му стая с намерението да го ограби. Тя ще каже още, че подсъдимата ѝ признала, че упоила господин Тестър и го убила, след като той изгубил съзнание на леглото... Бих искал да разполагам с видеозапис, за да ви покажа какво се е случило, или с пряк свидетел, но за съжаление нямам. Обаче разполагам с толкова гъста мрежа от косвени доказателства, че подсъдимата няма да може да избяга. Всичко сочи към нея. Била е в клуба. Говорила е с господин Тестър. Тя му е сервирала напитките. Флиртувала е с него. Поканила го е да си вървят заедно. Последвала го е в стаята му, след това го е упоила, убила и ограбила.

Мартин се обърна и посочи Ейнджъл.

— Не позволявайте красотата и младостта на тази жена да ви заблудят. Не позволявайте да бъдете омаяни от номерата на нейния адвокат и димките, които ще ви пуска по време на този процес. Младата седнала ей там, е извършила жестоко убийство и ние разполагаме с доказателствата, които потвърждават тази теза. Ваше задължение е да произнесете обвинителна присъда в този случай и да ѝ наложите единственото наказание, което може да въздаде справедливост на Джон Пол Тестър и неговото семейство — смъртното. Тази жена е извършила предумишлено убийство. Моята работа е да докажа този факт, а вашата — да я накарате да си плати за това. Аз възнамерявам да изпълня докрай своя дълг и се надявам, че след като чуете и видите всички доказателства, вие ще направите същото. Благодаря ви за вниманието.

Щом Мартин седна на масата на обвинението, се изправих. Аргументацията на Мартин беше страдна и убедителна, но част от нея бе нечестна и аз възнамерявах веднага да изясня това. Тръгнах към дървената катедра, вдигнах я и я оставих на пода на около метър от дясната ми страна. Не исках никакви прегради между мен и съдебните заседатели. Погледнах ги и след това огледах съдебната зала. Тестър-младши беше дошъл и седеше на първия ред вляво от мен. Забелязах, че е трупнал поне десетина килограма от последния път, когато го посетих преди няколко месеца. Не се беше бръснал от дни и имаше уморен и запуснат вид. Беше се вторачил право в мен и за миг това ме подразни, но после ми мина.

— Не би имало смисъл да се води това дело — започнах аз, — ако повярвате всичко, което току-що каза господин Мартин. — Усмяхнах се на съдебните заседатели. — Ако всичко казано от него беше вярно, предполагам, че можехме просто да изпратим госпожица Крисчън в килията на смъртник и да си спестим времето и усилията.

Избирах си очи, търсех признаци, че аргументацията на Мартин е запушила ушите и главите на съдебните заседатели. Те не отклоняваха погледи и все още бяха възприемчиви към онова, които имах да им казвам.

— Проблемът е, че казаното от господин Мартин преди малко не е точно истината. Това е неговото тълкувание на доказателствата, а както добре знае всеки от вас, всяка история има две страни. Нека започнем с най-важното. Тази млада жена не се казва „подсъдимата“.

Отидох до масата на защитата, заставах точно зад Ейнджъл и сложих ръце върху раменете ѝ.

— Казва се Ейнджъл Крисчън и ще даде показания по този случай. Онова, което ще ви каже, е следното: Тази година на единадесети април вечерта преподобният Джон Пол Тестър дошъл в клуба, където тя работела като келнерка едва от месец. Това е стриптийз клуб, джентълменски клуб или както щете да го наречете. Това е място, където мъжете отиват, за да гледат как млади жени танцуват и си свалят дрехите. Това съвсем не е място, където човек очаква да срещне божи човек, особено ако плаща за нощните си забавления с парите, дадени му от богомолците в черквата „Светлината на Исус“, където само час преди да пристигне в клуба е изнесъл проповед срещу злините на разврата.

Даян Фрай беше успяла да се сдобие със запис на изнесената от Тестър проповед. Аз се опитах да я представя като веществено доказателство, но съдията не се нави. Не биваше дори да я споменавам, но ако Франки не възразеше, знаех, че съдията няма да обели и дума. Ако възразеше, просто щеше да привлече повече внимание към нея. Споменаването на записа вероятно граничеше с неетичност, но от изхода на процеса зависеше животът на Ейнджъл. Франки не каза нищо.

— Госпожица Крисчън не е била танцьорка, нито стриптийзьорка, а още по-малко проститутка. Тя е била келнерка. Пристигнала е тук през февруари, защото в дома ѝ в Оклахома е била подложена на тежко малтретиране. Първоначалните ѝ намерения били да отиде във Флорида, но по пътя на автогарата в Далас срещнала една млада госпожица, която ѝ казала, че може да ѝ помогне да започне работа тук. Госпожица Крисчън ще ви разкаже, че вечерта на единадесети април е сервирала на преподобния Тестър питиетата, които си е поръчвал. Шест двойни шотландски уискита без лед, равняващи се на дванадесет питиета за два часа. Тя ще ви разкаже, че преподобният Тестър се напил, станал агресивен и започнал да сипе обиди. Ще ви разкаже, че преподобният Тестър използвал непристоен език и че я докосвал неприлично. Тя се оплакала от поведението на господин Тестър на своята работодателка госпожа Ърлин Барлоу, която също ще даде показания. Госпожа Барлоу разговаряла с преподобния Тестър и накрая го помолила да си тръгне. Госпожица Крисчън не е виждала преподобния Тестър, нито е чувала за него до идването му в клуба въпросната вечер и след като си е тръгнал, не го е виждала повече.

Върнах се при отделението за съдебните заседатели и застанах точно пред тях.

— Въпреки казаното от господин Мартин преди малко, няма да чуете някой свидетел да казва, че същата нощ е видял госпожица Крисчън близо до стаята на преподобния Тестър. Няма да чуете от свидетел, че е видял госпожица Крисчън да си тръгва по същото време като преподобния Тестър. Всъщност работодателката на госпожица Крисчън, госпожа Ърлин Барлоу, ще свидетелства, че когато смяната на госпожица Крисчън е свършила, тя я е закарала в дома си. Ще чуете показания, че два косъма, намерени върху тялото на жертвата,

съответстват на ДНК структурата на госпожица Крисчън. Това е най-сериозното доказателство, което щатът ще представи в този случай. Вярвам, че спокойно може да се каже, че ако не бяха тези два косъма, днес нямаше да сме тук. Но онова, което ще ви помоля да направите, е да обърнете особено внимание на мястото, където са намерени тези два косъма. И двата са взети от ризата на преподобния. След като чуете показанията, че госпожица Крисчън е била в контакт с преподобния Тестър в клуба, че се е навеждала над масата, за да му сервира напитките, и че той нарочно и неприлично се е отърквал в нея, не само е възможно, но и вероятно тези косми да са паднали върху господин Тестър в клуба.

Дами и господа, щатът разполага единствено с това, като изключим показанията, получени в последната минута от една наркоманка и крадла, която са завербували в затвора. Да, тя е моя сестра и я е яд на мен, защото поисках да я арестуват, след като обра семейството ми. И то не за първи път.

Мартин подскочи, за да възрази, но съдия Грийн му махна да си седне на мястото и каза:

— Господин Дилард, по-кратко.

— Обвинението не разполага с оръжието, с което е извършено убийството. Няма очевидци. Не разполага с отпечатаци на пръсти, нито петна от кръв и няма как да докаже, че госпожица Крисчън е била на местопрестъплението. Обвинението твърди, че мотивът е грабеж, но парите на преподобния Тестър не са открити у госпожица Крисчън. Обвинението не разполага с доказателства да докаже твърденията си.

— В този случай правителството трябва да докаже отвъд всяко разумно съмнение, че госпожица Крисчън, действаща преднамерено, е убила жертвата с нож и след това е обезобразила трупа. За да осъдите госпожица Крисчън, вие не трябва да имате ни най-малкото съмнение, че тя е извършила това ужасно престъпление. А освен това съдията ще ви инструктира, че при случаи, основаващи се на косвени доказателства, какъвто е този, вие може да намерите госпожица Крисчън за виновна, ако не съществува друга разумна теория за нечия вина. В случая съществуват поне десетина други разумни предположения как е бил убит преподобният Тестър... Когато чуете всички доказателства, вие, дами и господа, ще изпитвате повече от основателно съмнение. Всъщност вероятно ще се запитате защо

изобщо тази млада жена е била арестувана. Ейнджъл Крисчън живее в кошмар от деня, когато несправедливо е обвинена в убийство. Това е кошмар, който само вие можете да прекратите. Тя не е виновна. Тя не е извършила това ужасно нещо. — Направих пауза и последователно погледнах всеки от съдебните заседатели. Искан да схванат добре думите ми. — Всички свързани с този процес изпълняват своя дълг — продължих. — Съдията, адвокатът и прокурорът, свидетелите, всички. Вашето задължение е да установите истината и след като го направите, да гласувате според съвестта си. В този случай единствената присъда, която може да постановите, е невинна. Това е случай, в който се иска смъртно наказание. Един човек е бил убит и някой трябва да плати за това. Но никой от нас не иска да плати невинен човек, а тази красива млада жена, която седи пред вас, е невинна.

24 ЮЛИ

14:15

— Повикайте своя първи свидетел — нареди съдия Грийн.

Мартин призова Денис Хол, управител на мотела „Бъджет“. Хол разказа на съдебните заседатели, че преподобният Тестър си взел стая в късния следобед на 11 април, казал му, че е дошъл да изнесе проповед пред евангелска среща в черквата на свой приятел, и го попитал къде може да хапне хубав бургер. На следващия ден, час след времето за освобождаване на стаята, една от камериерките му съобщила, че табелката „Не ме безпокойте“ още виси на вратата на Тестър. Хол отишъл, отключил вратата, видял кръвта и повикал полицията.

Когато Мартин свърши с разпита, се изправих и оправих вратовръзката си.

— Господин Хол, видяхте ли преподобният Тестър да се прибира в мотела, след като е поел към ресторанта, който сте му препоръчали, „Пърпъл Пиг“, ако не се лъжа?

— Не, господине. Смяната ми свърши в седем и си отидох вкъщи.

Докоснах рамото на Ейнджъл.

— Виждали ли сте някога тази млада жена?

— Не, иначе щях да я запомня.

— Благодаря.

— Може да си вървите — обади се съдия Грийн. — Следващият свидетел.

Мартин призова Шийла Хънт, рецепционистката на смяна през нощта. Тя каза, че видяла колата на Тестър да влиза в паркинга около полунощ, а след нея пристигнал червен корвет. После каза, че от червената кола слязла една жена и последвала Тестър по стъпалата. Мартин не си направи труда да попита дали може да разпознае жената.

— Госпожо Хънт — започнах аз, когато ми дойде редът, — когато преподобният Тестър се е прибрал в мотела, е валяло. Нали така?

— Да, валеше.

— И то доста силно, нали?

— Да.

— А това ви е попречило да виждате ясно. Така ли е?

— Да. Освен, че валеше, не обърнах и много внимание, защото по това време гледах Джей Лено.

— Не казахте ли пред полицията, че лицето, което сте видели, е носело нещо като палто или пелерина?

— Имаше малка качулка. Спомням си, че си помислих, че прилича на Червената шапчица, както изключим това, че не беше червена.

— Значи не може да разпознаете лицето. Така ли е?

— Не, съжалявам.

— Няма за какво да съжалявате, госпожо. Можете ли да ни кажете дали жената е била млада, или стара?

— Не.

— Висока или ниска? Пълна или слаба?

— Не.

— Не можете да кажете и дали жената е била чернокожа или бяла, мулатка или азиатка, или червенокожа?

— Не мисля, че беше чернокожа — отговори жената. — Но това е всичко, което мога да кажа.

— Всъщност дори не можете да кажете със сигурност, че лицето е било жена, нали?

— Мисля, че беше.

— Но не сте сигурна, нали?

— Не знам. Мисля, че беше.

— Мислите, че е била госпожо, тази млада жена е заплашена от смъртна присъда. Трябва да сте сигурна. Сигурна ли сте, или не?

— Беше тъмно и валеше.

— Благодаря. Нека поговорим малко за колата. Не сте успели да видите регистрационния номер. Така ли е?

— Дори не съм се опитвала.

— Защото нищо не ви е разтревожило. Така ли е?

— Точно така. Не бях разтревожена.

— В мотела непрекъснато идват и си отиват хора. Нали?

— Точно така.

— А видяхте ли шофьора?

— Не.

— Знаете ли дали е бил мъж, или жена?

— Изобщо не видях шофьора.

— Видяхте ли накъде потегли колата, когато пътникът е слязъл?

— Погледнах навън само за секунда. След това отново загледах предаването.

— Видяхте ли колата да си заминава и после да се връща?

— Казах ви, че отново започнах да гледам предаването.

— Благодаря.

Мартин изглеждаше както винаги самоуверен, но би трябвало поне малко да се разтревожи. Случаят му летеше с пълна скорост към провал. Първият му свидетел беше открил трупа и бе повикал полицията, а вторият каза, че не е видял нищо.

Хвърлих поглед наляво и видях Дийкън Бейкър и Фил Ландърс да крачат към масата на обвинението.

— Повикайте следващия свидетел — нареди съдия Грийн.

— Мога ли да поговоря с господин Мартин? — попита Бейкър.

— Да, но не се бавете — разреши съдията.

Бейкър се наведе към Мартин и му прошепна нещо. Мартин кимна и също му прошепна нещо. След това двамата се обърнаха към съдията.

— Ваша чест, можем ли да се приближим? — попита Бейкър.

Грейн им махна да дойдат и аз станах и се присъединих към тях.

— Трябва да поговорим с вас в кабинета ви — каза Бейкър.

— В момента водим дело за убийство, ако не сте забелязали — изръмжа съдия Бейкър.

— Извинете — каза Бейкър, — но възникна нещо крайно важно. Нещо, което има пряка връзка със случая.

Съдията се съгласи за петнадесетминутно прекъсване и ние го последвахме в покоите му. Той затвори вратата, закачи тогата си на една закачалка до прозореца, седна зад писалището си и попита:

— Е, какво има?

— Много важно развитие по случая — започна Бейкър. — Тази сутрин БРТ намери червен корвет в една плевня в планината Спайви. Колата принадлежи на Ърлин Барлоу. В момента нашите криминолози я изследват.

— Не виждам какво общо има това с процеса.

— Може да оневини клиентката на господин Дилард — каза Бейкър. — Когато извършихме ареста, една млада жена, която работеше в стриптийз клуба на Барлоу, ни каза, че собственичката и Ейнджъл са си тръгнали по същото време като жертвата. Каза ни, че са заминали с червения корвет на Барлоу и че въпросната вечер не са се връщали в клуба.

— Помня — каза съдията. — Както и факта, че госпожа Барлоу не говореше истината по време на предварителните заседания и това беше главната причина да подпиша разрешенията за обиск на нейния дом и клуба и разрешението да вземете косми за проба от нея и момичето.

— Точно така — отговори Бейкър. — Също така един друг свидетел се свърза с нас и разказа, че видял жена, отговаряща на описанието на госпожа Барлоу, застанала до корвет на моста „Пикън“ малко след полунощ в деня на убийството. Заяви, че е била сама. Ние смятаме, че госпожа Барлоу тъкмо е изхвърляла оръжието на убийството и пениса на преподобния. Затруднението, с което се сблъскахме, беше, че колата изчезна. Никъде не можахме да я открием и затова решихме, че вероятно съдържа доказателства във връзка с убийството. Сега я намерихме и от онова, което научих, изглежда, по седалката има следи от кръв.

— Значи сега смятате, че Барлоу е убила преподобния Тестър? — попита съдия Грийн.

— Логично е, особено ако успеем да докажем, че е убила и Хейс, в което я подозираме.

— Напълно сте оплескали предварителното следствие — заяви съдията. — Познат ли ви е изразът „насрани до ушите“?

— Моля ви, господин съдия... — каза Бейкър.

— Е, и какво искате? — попита съдията.

— Малко време. Единственото, което искаме, е да прекъснете процеса за една седмица. Дотогава ще сме получили резултатите от лабораторните изследвания от Ноксвил. Ако в колата на Барлоу има следи от кръвта на Тестър или намерим оръжието на убийството, ще свалим обвиненията срещу клиентката на господин Дилард, ако, разбира се, тя ни сътрудничи, и ще арестуваме Барлоу за убийството на Тестър.

Нямаше никаква вероятност Ейнджъл да им сътрудничи. Те не разполагаха с достатъчно доказателства, за да я осъдят, и не можех да се сетя дори за една-едничка причина да иска да им помогне.

Съдията ме погледна.

— Някакви възражения, господин Дилард?

— Не, съдия. Ако има вероятност да свалят обвиненията срещу клиентката ми, не съм против да им дадем една седмица.

— Добре. — Съдията посочи Бейкър с пръст. — Ще ти дам малко време. Но ако следващия понеделник няма нов обвиняем, ще го довършим тоя проклет процес.

24 ЮЛИ

15:00

Съдията не обясни нито на съдебните заседатели, нито на останалите люде в съдебната зала защо разрешава едноседмично прекъсване. Просто им нареди да се явят отново следващия понеделник.

Ейнджъл поиска да разбере какво става и ѝ отговорих, че веднага щом мога, ще отида в затвора, за да ѝ обясня. Съдебните заседатели започнаха да се изнасят от залата и тя започна да се опразва. Към мен се приближи Ърлин Барлоу. Беше седяла в коридора заедно с останалите свидетели. Тестър-младши не беше помръднал от мястото си.

— Захарче, какво става? — попита Ърлин.

— Полицията твърди, че имат нова информация по случая на Ейнджъл. Районният прокурор помоли съдията за прекъсване, така че да могат да съберат още доказателства. Даде им срок до следващия понеделник.

Ландърс тъкмо излизаше от кабинета на съдията — очевидно го бяха ухажвали с Бейкър. Щом видя Ърлин, зави към нас, посочи я с пръст и каза:

— Не напускай града. — Обърна се и излезе.

— Какво означава това? — попита Ърлин.

— Не знам. Нищо не ми казват — отговорих и се приготвих да си вървя. Нямах намерение да ѝ казвам, че е повече от вероятно следващата седмица да я приберат. С моя късмет, щеше да вземе да изчезне и да осъмна с обвинение във възпрепятстване на правосъдието. — Трябва да ида в затвора, за да се видя с Ейнджъл и да ѝ обясня какво става. С теб ще говоря по-късно.

Преди да изляза от съдебната палата, се качих на асансьора, за да стигна до кабинета на Дийкън Бейкър.

— Интересна дилема — подхвърли той, когато влязох.

— За вас — отговорих. — Аз съм все още на същата вълна. Невинен клиент.

— Хайде да престанем със заобикалките — предложи Бейкър. — Ако нещо в колата я свърже с убийството на Тестър, ще обвиним червенокосата. И ще сваля обвиненията срещу клиентката ти, ако се съгласи да ни помогне.

— Ърлин е единственият ѝ близък човек на този свят. Съмнявам се, че ще иска да я предаде.

— Дилард, тя е била с нея. Знае какво се е случило в онази стая.

— Не можеш да докажеш това.

— Ще посмее ли да поеме риска? Може би Барлоу ще има какво да каже за нея, когато се окаже обвинена за предумишлено убийство.

— Всичко, което Ърлин ми е казала за Ейнджъл, е, че е невинна.

— Щом заговори, започва да сипе лъжи.

— Дийкън, ти си закъсал. Съдебните заседатели бяха заклетни за случая на Ейнджъл. Ако свалиш обвиненията, не можеш да я съдиш повторно, защото заседателите вече положиха клетва. Петата поправка. Ако се върнеш и продължиш делото, ще изгубиш дори с показанията на сестра ми. Имаш ли представа какво ще направя с нея на свидетелската скамейка?

— Планирах да съм в съдебната зала при кръстосания разпит — отговори той със самодоволна усмивка. — Не бих го пропуснал. Поне събщи на клиентката си предложението ми. Върви при нея да ѝ обясниш, че предлагам да сваля обвинението в предумишлено убийство.

— Ще говоря с нея, но не се радвай предварително.

Ейнджъл все още беше с дрехите, с които беше в съдебната зала.

— Странен ден, нали? — подхвърлих.

— Какво става?

— Едновременно е хубаво и лошо. Тази сутрин БРТ е намерило червен корвет в някаква плевня в Юникой Каунти. Плевнята е собственост на Ърлин, както вероятно и колата.

Ейнджъл зяпна. Гледах я внимателно. Лицето ѝ поруменя, долната ѝ устна започна да трепери. Тя само седеше, трепереше и мълчеше. Бръкнах в куфарчето си и извадих хартиени кърпички. Носех ги от първото си посещение при нея в затвора. Подадох ѝ няколко за

всеки случай, протегнах се през масата и сложиха ръката си върху нейната.

— Ейнджъл, сега районният прокурор смята, че Ърлин е убила преподобния Тестър. Иска да снесе обвиненията срещу теб, но има условие. Иска да му разкажеш всичко, което знаеш за убийството на проповедника.

Тя гледаше унесено, сякаш не разбираше напълно какво ѝ казвам.

— Ейнджъл? Разбра ли? Иска да свали обвиненията срещу теб. Вероятно ще арестуват Ърлин за убийството на преподобния.

— Не могат да направят това! — избухна тя, а след това отпусна глава върху ръцете си и се разплака. Приближих стола си до нейния и започнах да я потупвам по гърба.

— Успокой се — помолих я. Вратите бяха от дебела пет сантиметра стомана, а стените от бетон, но хълцанията ѝ бяха силни. Не исках да дойдат надзирателите и да започнат да задават въпроси.

— Дай да поговорим — подканих я. — Всичко е наред. Просто да поговорим. Каквото и да те притеснява, можеш да ми го кажеш. Каквото и да е то, аз съм на твоя страна.

Внезапно тя се изправи, избърса очи и утихна. Очите ѝ ме гледаха жално.

— Мога ли да ти се доверя? — попита с тънък гласец.

— Разбира се, че можеш. Знаеш го.

— Мога ли наистина да ти се доверя?

— Тук съм на твое разположение. Каквото и да ми кажеш, обещавам, че няма да кажа на никого. Вече ти обясних за привилегията и задължението адвокатът да пази тайните на своя клиент.

Видях, че взе някакво решение. След като го направи, изправи гръб и изпъна рамене, сякаш от плещите ѝ е паднало голямо бреме.

— Аз го направих, господин Дилард. Аз го убих. Не мога да им позволя да обвинят госпожа Ърлин.

От деня, когато разговарях с Том Шорт, имах известни подозрения, но просто не исках да повярвам. Дори сега, когато думите излязоха от устата ѝ, не исках да повярвам. Хванах ръката ѝ; знаех, че ако продължа и я попитам за подробностите, всичко в нашите отношения и в цялата ми стратегия, ако процесът продължи, ще се промени.

— Помисли какви ги приказваш — прекъснах я. — Ние ще спечелим делото. Ако ми кажеш, че си го убила, това ще промени много неща.

— Нали искаш да знаеш истината?

— Не съм сигурен.

Гледах младото ѝ гладко лице и сърцето ми се разтвори за нея. Нещо ми подсказваше, че ако е убила Тестър, може да са я принудили обстоятелствата.

— Извинявай, Ейнджъл. Да, искам да знам истината. Какво всъщност се случи?

Тя прехапа устна и потрепери.

— Можеш ли да ми разкажеш?

Тя бавно кимна.

— Добре, но не искам да изпадеш в истерия. Не искам никой друг да чуе, така че трябва да се владееш. Ще успееш ли да го направиш?

— Вероятно.

— Тогава започвай.

Тя си пое дълбоко дъх и стисна ръката ми толкова силно, че ноктите ѝ се забиха в кожата.

— Всичко, което ти разказах преди, е истина, с изключение на последната част. Госпожа Ърлин не само го помоли да си върви, когато се напи и започна да ми досажда и да се прави на глупак. Попита ме дали искам да ѝ помогна. Каза, че искала да даде урок на проповедника. Каза, че единственото, което иска от мен, е да отида с нея до стаята му в мотела, тя щяла да се погрижи за останалото. Казах ѝ, че ще го направя.

— Какво се случи после?

— Госпожа Ърлин отиде при него, за да си поговорят, и той излезе във фойето за няколко минути. Когато се върна, тя ми каза да си взема палтото, отиде в кабинета си и се забави там известно време, след това излезе и се качихме на колата ѝ. Последвахме го до паркинга на мотела. По пътя тя ми каза, че той си мислел, че ще отида в стаята му, за да правим секс. И ми даде малка бутилка скоч. Каза ми, че щом стигнем до мотела, трябва да вляза в стаята му и да му предложа питие. Каза, че е сложила нещо в уискито и че щом той го изпие, ще

заспи, а аз да изтичам до колата и да ѝ кажа. Мисля, че искаше да му вземе парите.

— Но очевидно нещо се объркало — подхвърлих.

Тя притисна юмрук към устата си и прошепна:

— Да. — Погледът ѝ беше отнесен. Придоби същото изражение, с което ми бе разказала за произшествието с кашата.

— Когато стигнахме до мотела, аз слязох от колата и се качих по стълбите с него. Госпожа Ърлин остана да чака на паркинга. Аз влязох в стаята и той затвори вратата. Извадих шишенцето от чантата си и го попитах дали иска да пийне. Той го взе, остави го на масата и отговори, че не ме е довел да си прием. Лицето му беше ужасно... все едно беше луд. След това, преди изобщо да разбере какво става, ме удари. Удари ме толкова силно, че паднах на леглото и едва не изгубих съзнание.

— После... после си свали панталоните и ми смъкна гащичките... — Направи пауза и си пое дълбоко дъх. — Претърколи ме по корем и ми пъкна онова нещо в... — И посочи дупето си.

— Сношил се е с теб анално?

— Какво? — Явно не знаеше какво означава това.

— Няма значение. Можеш ли да продължиш?

— Имах чувството, че се случва на някого другого — каза тя. — Сякаш летях под тавана и го гледах оттам какво прави. Същото ставаше, когато татко Томас ми правеше разни неща. Едновременно псуваше и проповядваше, наричаше ме каква ли не. После си извади онова нещо, отиде до масата, взе шишенцето и отпи голяма глътка. Залитна, седна на леглото и почна да се съблича. Имах чувството, че е забравил, че съм там... На масата имаше нож. Мисля, че беше негов. Помня, че се гледах как отивам до масата и го взимам. Беше от онези сгъваемите. Той вече хъркаше. Отворих ножа, върнах се при леглото и започнах да го мушкам. Мушках го, докато повече не можех, докато вече не успявах да вдигна ножа. След това мисля, че просто излязох през вратата. Дори не си обух гащичките.

— Помниш ли какво направи Ърлин?

— Май да — отговори момичето. — Дотича по стълбите при мен, загърна ме с палтото си и ми взе ножа. Заведе ме до колата и ме сложи да седна. Попита ме какво е станало и аз се опитах да ѝ разкажа. Тя отиде в стаята, но не знам какво е правила там. После ме заведе

вкъщи и в задния двор изми кръвта от мен с маркуча. Каза, че не иска никаква кръв в банята. След това ме вкара вътре и каза, че трябва да излезе за малко. Обаче я нямаше доста дълго.

— След това говорихте ли за случилото се?

— Не много — отговори Ейнджъл. — Тя каза, че много съжалява за всичко, но че сега той поне нямало да причини болка на друго момиче. Каза ми и никога да не споменавам какво се е случило. На никого. И когато после дойде полицията, ми каза да не разговарям с тях. Нареди на всички служители в клуба да не говорят пред полицията. Когато дойдоха да ме арестуват, ми каза, че щом искат да говорят с мен, да поискам адвокат.

— Ейнджъл, ти не каза нищо за отрязания пенис. Помниш ли да си го правила?

— Не съм го отрязала.

— Сигурна ли си?

— Да. Щях да ти кажа, ако го бях направила.

Повярвах ѝ.

— Добре направи, че ми каза какво се е случило.

— Сигурно ще трябва да остана в затвора до края на живота си?

— Съмнявам се. Това променя някои неща, но не променя факта, че те нямат кой знае какви доказателства срещу теб.

— А сестра ти? Аз никога не съм говорила с нея.

— Сигурен бях — отговорих. — Трябва да ми се довериш. Ще измисля нещо. Просто ми трябва малко време, за да си помисля.

След като надзирателите я отведоха, останах сам на масата, неспособен да стана и да изляза. Вратата избръмча два пъти, но аз просто си седях и не можех да помръдна.

В съзнанието си продължавах да виждам едно красиво крехко момиче, което в дъжда наивно се изкачва по стълбите към мотелската стая. Придружава я мъж, който е два пъти по-едър от нея и почти три пъти по-стар. Тя затваря вратата и предлага на мъжа да си пийне. Той взима шишето от ръката ѝ, оставя го и я удря яростно по бузата. Тя вижда звезди и замаяна от удара пада по гръб на леглото. Гигантът се върти над нея с пиянския си вонящ дъх. Сграбчва я и я преобръща като парцалена кукла. Започва да мърмори, като първо я нарича курва, а след това отправя възхвали към Господа за възможността да отмъсти на една долна кучка. Смъква ѝ бикините. Възбуден е, но е прекалено

пиян, за да поддържа дълго време ерекция. Опитва се да влезе насила в ректума ѝ, но тя е прекалено тясна. Плюе на ръката си, навлажнява я и опитва отново. Тя се опъва, но той е много по-силен. Удря я по тила и ѝ нарежда да не мърда. Вкарва ѝ го и започва да стене от удоволствие. Момичето замръзва. Капки пот се стичат от гиганта върху задника на малката. Той не може да я чука, както му се иска, но пък забелязва шишето, което му е предложила. Става от момичето, пристъпва към масата и го взема. Отпива голяма глътка, докато момичето хленчи на леглото.

Чувам гласа на Сара: „Махни го от мен, Джоуи. Боли!“

Когато най-накрая си възвърнах способността да се движа, станах, натиснах бутона и зачаках вратата да избръмчи, след което тръгнах през лабиринта от коридори и стоманени врати. Онова, което Ейнджъл ми беше описала, в най-лошия случай можеше да бъде квалифицирано като непредумишлено убийство. Углавно престъпление клас „В“, което носеше максимална присъда от шест години. Но не можех да се насиля да ѝ препоръчам да отидем при районния прокурор и да му разкажем какво се е случило. Не можех да си представя, че ще влезе в затвора, защото е отмъстила на мъж, който я е насилвал по един от най-срамните начини.

Според мен лицемерният кучи син си беше получил заслуженото.

24 ЮЛИ

18:05

От затвора поех право към къщи. В главата ми се редуваха признанието на Ейнджъл и умолителният глас на Сара. Рио естествено ми опика обувката и аз, вместо да се засмея или лекичко да го бутна настрана, вдигнах крак да го ритна с все сили. Успях да се овладея, но на косъм. По някаква причина мисълта, че кучето ме опикава точно в този момент, ме подлуди толкова, че поисках да му причиня болка. Наругах го и го прекрачих, докато то се свиваше на автомобилната алея.

Влязох в кухнята. Каролайн се беше навела над готварската печка. Подуших миризмата на броколи. Мразя броколи.

— Здравей, скъпи — каза тя. — Чух, че са отложили процеса. Какво става?

— Ще му извия врата на това куче.

— Мисля, че това не е добра идея.

— Писна ми да ме опикава. Писна ми всички да се ебават с мен.

— Джо, какво става?

— Нищо. — Минах през кухнята и влязох в спалнята, за да се преоблека. Чувствах напрежение, доста силно напрежение в слепоочията, дори ми причерняваше. Почувствах ръка на рамото си. Докосването й обикновено ме успокояваше, но този път не се получи.

— Джо, какво не е наред? Каж ми.

— Вероятно ще е най-добре, ако точно сега ме оставиш на мира.

— Да те оставя на мира? Защо? Какво съм направила?

— Нищо — отговорих. — И точно това е част от проблема.

Всъщност докато карах към къщи, трупях гняв и срещу Каролайн. Аз трябваше да се грижа за нея, което означаваше, че трябва да продължавам да работя. Но ми беше писнало да си скъсвам задника от работа за хора, които нито го заслужаваха, нито го ценяха. Писнало ми беше да ме използват, да ме лъжат и да се тревожа дали онова, което правя, е правилно или погрешно. Всичко ми беше дошло до гуша.

— Скъпи, обичам те — каза тя.

— Голяма работа.

— Днес си бил доста натоварен. Какво ще кажеш за една гореща вана?

— Не искам гореща вана. Защо не вземеш да направиш каквото те помолих и не ме оставиш на мира?

— Как смееш да ми говориш така! — възкликна Каролайн. — Зная, че си мразиш работата. Зная, че понякога мразиш и себе си, но това не означава, че можеш да си го изкарваш на мен. Не съм направила нищо, освен да те обичам и да се опитвам да ти помагам в трудните периоди, и няма да стоя тук и да слушам как ме ругаеш. Джо, аз не съм бърсалка!

Усещах единствено напрежението в главата си. Направо губех съзнание. Минах покрай нея и се върнах в кухнята.

— Какво правиш? — Тя стоеше точно зад гърба ми. Тръгнах към вратата. — Къде отиваш?

— Навън — отговорих. — Излизам.

Точно това и направих. Отидох с колата до един бар в Джонсън Сити, „Фритърс“. Седнах сам на бара и известно време пих водка. След това поисках чашка „Йегермайстер“. След това още една. Седях там часове.

Когато излязох от бара, валеше дъжд, но не ми пукаше. Казах си, че трябва да отида на още едно място. Прекосих града, като държах едната си ръка върху дясното си око, за да не виждам двойно. Минах през портата на Администрацията на ветераните. Завих към района, където бяха гробищата с дългите редици бели кръстове, и по пиански внимателно стигнах до парцела, където беше погребан баща ми. Слязох от колата и залитах под дъжда, докато не го намерих.

След това легнах върху гроба и изгубих съзнание.

Сънувах, че лежа в гъсталак в джунглата на Гренада. По някакъв начин се бях откъснал от отделението си. Лицето ми беше намазано с камуфлажна боя и бях насочил картечница срещу някаква пътека. Група от шестима кубински войници се приближаваше към мен. Бях заложил мини „Клеймор“ в ров край пътеката и грижливо бях скрил кабелите.

Първият кубинец влезе в обсега на мините. Трябваше да изчакам да наближат и останалите. Щом и те навлезеха в зоната, щях да открива

огън. А когато се хвърлеха в рова, щях да натисна бутоните и да взривя мините. Щеше да се получи чудесна касапница.

Щом и последният влезе в зоната, започнах да стрелям с М60. Покривах ги с къси откоси. Кубинците се хвърлиха в рова. Взривих мините и земята потрепери. Кубинските оръжия замлъкнаха и отидох да довърша акцията.

Чух свиренето от раната в гърдите на първия от групата, който лежеше по корем в рова. Лявата му ръка беше откъсната и запратена на метър от него. Подбутнах го в ребрата с крак и го обърнах. Вторачих се в лицето на дете. Беше някъде на шестнадесет и приличаше на мен.

Започнах да пищя.

25 ЮЛИ

01:00

Джери Бърд ме намери в дъжда. Джери беше пазач на Администрацията на ветераните, също ветеран. Познавахме се от петнадесетина години. Жена му беше учила в същата гимназия като мен, а синът му играеше бейзбол с Джек. Имахме доста общо и през тези години неведнъж си бяхме прекарвали добре.

Когато ме събуди, няхах ни най-малка представа къде съм, нито как съм стигнал дотук. Валеше като из ведро и зъбите ми тракаха. Той ми помогна да се изправя и ме хвана под ръка.

— Джо, какво правиш тук, по дяволите?

— Нямам представа.

Джери се обади на Каролайн по мобилния си телефон. Каза й къде съм и че можем да приберем колата ми на сутринта. След това ме закара до нас.

— Какво става? — попита Каролайн, когато Джери си тръгна. Бях изпил две чаши толкова силно кафе, че направо ми се накъдри езикът. Видях, че е плакала, но се надявах да не започне пак. И така се чувствах достатъчно зле. — Направо се поболях от тревога по теб.

— Съжалявам — измънках. — Преживях малък срив.

Винаги бях държал Каролайн настрана от най-гадната част в работата ми и в миналото ми. Те бяха грозни и плашещи, а Каролайн — красива и мила. Страхувах се да не би някак си да я омърся, ако й кажа истината, но по-страшното беше, че тя можеше да си помисли, че съм слаб и лош.

— Кажи ми. Моля те.

— Не ти трябва да знаеш. Повярвай ми, ще ти е по-добре, ако не знаеш.

— Джо, наистина ли смяташ, че ако ми кажеш нещо лошо, ще започна да те обичам по-малко?

Настъпи дълго мълчание. Тя ми наля още кафе. Седях и го отпивах на малки глътки, опитвах се да реша дали искам да кажа на жена си, че през всичките тези години, въпреки цялото ми мъжкарско

пъчене, тя е била омъжена за едно малко уплашено момченце, което се опитва да докаже на себе си, че не е страхливец?

— Не мога да ти кажа.

— Има ли нещо общо с този случай?

— С част от него. Изглежда, ще арестуват Ърлин Барлоу за убийството на Тестър. — Бях благодарен за възможността да отклоня вниманието ѝ от мен.

— Смяташ ли, че е убила Тестър?

— Зная, че не го е направила.

— Как така знаеш?

— Просто знам.

— Как? Откъде?

Погледнах я безмълвно. Не можех да ѝ кажа, но Каролайн беше интелигентна жена. Видях как на лицето ѝ се изписа разбиране. Тя се сети.

— Ейнджъл ти е казала, че тя го е направила?

Кимнах.

— И сега се опитваш да решиш какво да правиш?

— Точно в момента се опитвам да оцелея. Знаеш, че ще трябва да смачкам Сара на свидетелската скамейка, ако процесът продължи. Не мога да ти опиша колко се ужасявам от този момент.

— Джо, защо го прави? Какво не е наред с нея?

— Наистина ли искаш да знаеш? Няма да ти е приятно да го чуеш.

— Разбира се, че искам да знам. Мисля, че имам право.

Вярно беше. Беше заслужила да чуе всичко. Погледнах я и се замислих за мама, за съжалението, което изпитвах, че не искаше да ме допусне до сърцето си, и за празнотата, която изпитвах, защото аз никога не я допуснах в моето. Сетих се за кошмарите, за безпокойството, депресията, дразнещото усещане, че съм страхливец. Погледнах Каролайн и разбрах, че не мога повече да държа жена си настрана. Не можех да съм като майка ми. Вече беше време. Беше дошъл моментът да се открия.

Разказах на Каролайн какво е направил Тестър на Ейнджъл и какво вуйчо Реймънд на Сара. Когато чу какво се е случило на сестра ми, Каролайн седна до мен и ме прегърна. Щом почувствах дъха ѝ и усетих познатата ѝ миризма, изведнъж престана да ми пука дали ще ме

помисли за слабак — защото в този миг наистина бях слабак. Трябваше да се опра на единствения човек, на когото се доверявах изцяло. За първи път в живота си се отдадох напълно. Имаше мигове, когато плачех толкова силно, че не можех да дишам. Отначало се срамувах и се дърпах, но щом започнах, вече нямаше спиране. След двадесет години се разкрих изцяло пред Каролайн.

Разказах ѝ за разочарованието да бъдеш отглеждан без баща. Разказах за жестокостите, които бях вършил и видял в Гренада. Казах ѝ всичко за Мейнард Буш и Бони Тейт и как се почувствах, когато близнаците Бауърс умряха под слънчевите лъчи. Казах ѝ какво изпитвах към майка си. Говорих чак до разсъмване. Никога не бях преживявал подобно нещо, но когато свърших, разбрах силата на изповедта.

— Знаеш ли какво? — каза Каролайн, когато накрая бях прекалено изтощен, за да продължа да говоря, сложи ръце на раменете ми и ме погледна в очите. — Ако ме съдеха, ако бях в положението на Ейнджъл, нямаше да искам никого другиго за мой защитник. И знаеш ли защо?

— Съжалявам за нещата, които казах, когато се прибрах. Голям глупак съм. Съжалявам и за...

— Шшт. Знаеш ли защо бих искала единствено ти на света да ме защитаваш?

— Не. Защо?

— Защото ти, Джо, си добър човек. Много просто. Затова се омъжих за теб, затова те обичам през всичките тези години. Затова децата те обожават. Затова през всички тези години държиш на Сара и затова ходеше да седиш до майка си. Затова прекарваш живота си в опити да помагаш на хората. Надявам се завинаги да си останеш такъв.

Думите ѝ ме накараха да онемеея. Не знаех какво да кажа.

— Ейнджъл кога ти каза какво се е случило? — попита Каролайн.

— Малко преди да се прибера.

— Така си и помислих. Това е предизвикало всичко. Върнало те е в онази къща със сестра ти. Като го добавиш към всичко друго, което ти се върти из главата напоследък, въобще не е изненадващо. Щастлива съм, че не пострада.

— Аз също.

— Ще го преживееш — насърчи ме Каролайн. — Ти умееш да оцеляваш. Ти си най-силният човек, когото съм срещала.

Отиде до вратата за гаража и я отвори.

— А тук има още някой, който те обича.

Рио влезе бавно в стаята, видя ме и спря.

— Ела, момчето ми — казах. Ушите му щръкнаха и опашката му се залюля. — Ела и ми опикай обувката.

25 ЮЛИ

11:00

За първи път от цяла вечност спях добре. Не ме преследваха засади в джунглата, нито изнасилвания, убийства и образите на мъртви деца, нямаше буйни реки, нито смъртоносни водопади.

Събудих се от миризмата на кафе и равномерното почукване на дъжда по покрива. Влязох в кухнята и погледнах навън. Небето беше ниско и тъмносиво. Над езерото се стелеше прозирна мъглица и разбрах, че днес цял ден ще се лее летен дъжд, от онези, които сякаш пречистват целия свят.

Каролайн беше в кухнята, само по спортен сутиен и велосипедистки шорти. Когато ме прегърна, я вдигнах и я отнесох в спалнята. След половин час лежахме приятно изтощени в леглото.

— Какво ще правиш днес? — попита тя.

— Ще мисля. Трябва да измисля какво да правя с Ейнджъл.

— Какви са възможностите?

— Първата е да отида при Бейкър и да му кажа, че сме премислили и че искаме да сключим сделката. Но щом го направя, той веднага ще разбере, че тя е убила Тестър, и ще ми вгорчи живота. Ще предложи двадесет години. Втората възможност, когато в понеделник процесът продължи, е да повикам Ейнджъл на свидетелската скамейка. Ако каже истината, мога да пледирам за самозащита или непредумишлено убийство, защото я е изучукал анално.

— Ако постъпиш така, какъв е най-лошият вариант?

— Най-лошият вариант ще бъде, ако не ѝ повярват и я намерят за виновна в предумишлено убийство. Това означава до живот. Не мисля, че при тези обстоятелства може да получи смъртна присъда. Могат да я намерят за виновна в непредумишлено убийство. Това означава най-малко петнадесет години. Ако се съгласят на непредумишлено убийство при самозащита, ще може да получи условна присъда, но се съмнявам, че съдия Грийн ще се навие. Проблемът е, че когато я изправа на свидетелската скамейка, не мога да поискам медицински показания. Том Шорт можеше да ми помогне, ако ми беше казала още

в началото, но съдия Грийн не би ми позволил да използвам медицински показания толкова късно. Обвинението има право да поиска тя да бъде прегледана от лекар по техен избор и да получат всички доклади на Том Шорт. Не им ги дадох, защото няха намерение да ги използвам.

— Какви са другите възможности?

— Може да каже, че не го е направила. Ако го направи, трябва да реша дали да я натопя. Правилникът казва, че ако застане на свидетелската скамейка и започне да лъже, а аз знам, че лъже, не мога нито да я разпитам, нито да представя заключителна пледоария в нейна полза. Съдебните заседатели много скоро ще се усетят. Тоест ако тя лъже и аз не я изоблича, значи аз я подтиквам да лъжесвидетелства и мога да се озова в затвора.

— Не бива да допускаш това.

— Не бива и няма да го направя. Но кълна ти се, че ако знаех, че няма да ме хванат, щях. Този тип я е изчукал отзад. Ударил я и тя рухнала почти в безсъзнание, след това я обърнал и ѝ го вкарал отзад. Божи човек! Не изпитвам ни най-малко съчувствие към него. Никакво. Тя трябва да се измъкне. Трябва да може да излезе на свобода.

— И двамата вече знаем на какво се дължи това, нали?

— Трябваше да ти кажа за Сара много по-рано. Съжалявам. Срамувах се.

— Сега излезе наяве и аз нямам по-ниско мнение за теб.

Целунах я по челото. Тя нямаше представа колко много значи това за мен.

— Толкова е несправедливо — казах аз. — Най-справедливо би било да си върви вкъщи. Ърлин е нагласила всичко. Очевидно е искала да обере проповедника. Вината не е в Ейнджъл. Тя дори не е имала оръжие. Убила го е с неговия собствен нож.

— Не е трябвало да го убива — възрази Каролайн.

— Така ли? Ти какво щеше да направиш, ако някой пиан глупак те светне по физиономията и ти го начука в задника?

— Щях да го убия и да му отрежа патката.

— Точно така. Има само едно нещо, което мога да направя. Да се опитам да уредя нещата със Сара. Ако мога да я накарам да говори с мен, ще успея да обърна нещата в наша полза.

— Какво ще ѝ кажеш?

— Не съм сигурен. Знаеш ли, ние двамата никога не сме говорили за това, след като се случи. Предполагам, че и двамата сме били толкова уплашени и унижени, че не сме искали да отваряме и дума. Наистина смятам, че това е причината тя да не може да се оправя с живота.

Спуснах крака от леглото и си поех дълбоко дъх.

— Ще отида в затвора. Не могат да ми попречат да говоря с нея. Най-лошото, което може да се случи, е да ме прати по дяволите и нищо няма да се промени.

— Ще се опиташ ли да говориш с нея за изнасилването?

— Налага се. Трябва да ѝ кажа, че съжалявам.

— Джо, вината не е твоя.

— Знам, но все още имам усещането, че трябва да ѝ се извиня.

Така и не събрах смелост да поговорим, а не аз бях изнасилен.

— Не очаквай прекалено много — предупреди ме Каролайн.

Облякох се, изпих чаша кафе и точно се готвех да тръгна, когато жена ми каза:

— Джо?

— Да?

— Не забравяй да ѝ кажеш, че я обичаш.

25 ЮЛИ НА ОБЯД

Затворниците мразят много неща. Ненавиждат надзирателите, храната и особено скуката. Но има две неща, които мразят особено страстно: изнасилваните на деца и доносниците.

Администрацията беше преместила Сара в отделението за застрашени, в случай че се разчуе, че е доносила за Ейнджъл. Отделението за застрашени много прилича на това за максимална сигурност. Задържаните там затворници са напълно изолирани. Това е безпощадно мъчително и окаяно съществуване.

Адвокатите, които искат да видят затворник, държан в отделението за застрашени, трябваше да му отидат на крака. Надзирателите не ги водеха до стаята за срещи, защото по пътя можеха да срещнат други затворници. Отне ми почти час разпавии, за да мога да видя Сара. Надзирателите знаеха, че тя е свидетелка срещу моята клиентка, и не искаха да ми позволят да разговарям с нея. Но като адвокат имах същото право като полицията да разпитвам свидетели, включително важните, така че нямаше да им позволя да ми попречат. Опитаха се да се свържат с Дийкън Бейкър по телефона, но им отговориха, че в момента „не е на разположение“. Франки Мартин си беше взел ден отпуск и ловеше някъде риба. Накрая, когато ги заплаших, че ще ги завлека вкупом пред най-близкия съдия, те отстъпиха.

Надзирателят, който отключи килията на Сара, влезе преди мен и ѝ каза, че няма нужда да говори с мен, ако не иска. Вярна на себе си, тя му каза да ходи да се пери.

Той заключи вратата и го чух как се отдалечава по коридора. Килията беше съвсем малка, боядисана в тъмносиво. Имаше платформа от неръждаема стомана, покрита с тънък дюшек, мивка от същия материал плюс тоалетна. Толкоз. Нямаше телевизор, радио, неща за писане или четене, абсолютно нищо, което да ти отвлича или занимава съзнанието. Сара, боса и в оранжевия си намачкан

затворнически комбинезон, седеше в ъгъла зад мивката, притиснала колене към гърдите си.

— Значи така се отнасят към ключовите свидетели в делата за убийства — започнах аз. — Чудя се къде ли слагат хората, които не обичат.

Тя зарови лице в ръцете си, а аз се приближих към нея. Отпуснах се на колене и положих длани на раменете ѝ. За моя изненада тя не трепна и не се дръпна.

— Няма нужда да говориш, ако не искаш — казах внимателно, — но снощи осъзнах нещо, което искам да споделя с теб. Искам да ти кажа, че съжалявам.

Почувствах как очите ми се пълнят със сълзи и напрегнах сили да се овладея. Не зная защо, но дори при усилията си да дръпна пердетата и да видя честно какво се бе случило между нас, изпитвах нужда да запазя образа си на стоик.

— Сара, съжалявам, че те предадох. Съжалявам, че не го спрях. Съжалявам, че не те защитих. Трябваше да го убия това копеле.

Както с Каролайн снощи, когато го казах, защитата ми рухна и сълзите рухнаха по бузите ми.

— Моля те, Сара. Бях толкова малък. Не знаех какво да направя. Моля те, прости ми.

Тя също се разплака и аз я прегърнах през раменете.

— Ако можех, щях да върна нещата и да те измъкна от онази стая, щях веднага да го направя, но и двамата знаем, че не мога. Единственото, което мога да направя, е да ти кажа, че съжалявам и че те обичам. Винаги съм те обичал и винаги ще те обичам.

— Джоуи, ти беше съвсем малък — каза тя задавено.

— И двамата бяхме много малки.

Вдигна ръце и ги обви около врата ми. Един нереален миг, минути на отчаяние и честност — и най-вече, поне така се надявах, на любов. Не си спомнях кога за последен път бях прегръщал Сара и се почувствах напълно доволен да клеча на бетонния под и да чувствам дъха ѝ на шията си. И двамата не продумахме няколко минути, и двамата изпитвахме неловкост от този рядък изблик на привързаност.

Най-накрая тя заговори:

— Джоуи, ще ми счупиш врата.

— Божичко, съжалявам! — Пуснах я и се отдръпнах. — Трябва да се изправа, този бетон ще ми прецака коленете.

Седнах на края на койката, тя се настани до мен. Говорихме около час. Отначало бавно и на пресекулки, но не мина много и тя започна да ми разказва колко измъчена се чувствала и как наркотиците били единственото, което ѝ осигурявало облекчение, макар и за кратко. Разговаряхме за порастването без баща, за мама и колко объркана беше. Накрая стигнахме и до бъдещето, и то непосредственото, и какво крие то за Сара.

— Какво е споразумението ти с районния прокурор? — попитах.

Тя ме погледна бдително.

— Затова ли дойде?

— Моля те, не казвай подобно нещо. Знаеш защо дойдох. Но това е нещо, с което също трябва да се оправяме.

— Съгласих се да дам честни показания в замяна на незабавно освобождаване и условна присъда.

— Имаш ли го в писмена форма?

— Мамка му, да.

Тя бръкна под дюшека и измъкна плик. Вътре беше споразумението, подписано от Сара, Дийкън Бейкър и съдия Глас. Сара се задължаваше да предостави „честни показания“ пред съда по случая щата Тенеси срещу Ейнджъл Крисчън и след като го направеше, трябваше незабавно да бъде освободена.

— Какви ще са честните ти показания? — попитах.

Тя ми се ухили пакостливо, нещо, което не бе правила от тридесет години.

— Ще се погрижиш ли да получа уговореното?

— Можеш да се обзаложиш.

31 ЮЛИ

14:00

До 9 сутринта в понеделник резултатите от лабораторните изследвания на веществените доказателства, намерени в колата на Ърлин Барлоу, не бяха пристигнали в БРТ и съдия Грийн нареди процесът да продължи. През седмицата бях прекарал много време да обяснявам внимателно всичко на Ейнджъл. Тя разбра, че не може да стане и да излъже. Разбра, че не мога да използвам лекаря като свидетел на защитата. Разбра и рисковете. След като изслуша внимателно всичко, което имах да казвам, и без съмнение с малко помощ от Ърлин, тя се съгласи.

Франки Мартин бе направил всичко възможно, но все пак не разполагаше с оръжието на убийството, с ясен мотив и очевидци. Повика на свидетелската скамейка Ландърс, за да опише сцената на местопрестъплението и да разкаже за разследването, но при кръстосания разпит успях да покажа ясно как Тестър първо пие бира в „Пърпъл Пиг“, след това отива да похарчи църковните пари в стриптийз клуба, а в полунощ дори му се налага да изтегли пари от банкомата.

Патоложката даде показания, че Тестър е починал от загуба на кръв вследствие на множество прободни рани, но при кръстосания разпит трябваше да признае, че нивото на алкохол в кръвта му е било високо. Опита се да помогне на обвинението, като посочи, че е погълнал упойващо вещество, което се използва за изнасилване, но не можа да обясни как е попаднало в тялото му.

Един от лабораторните специалисти на БРТ разказа на съдебните заседатели за космите, намерени върху ризата на Тестър, и им обясни процесите за разпознаване на ДНК. По време на кръстосания разпит трябваше да признае, че е възможно двата косъма да са паднали от Ейнджъл в клуба.

Една възрастна госпожа, Ина Мей, обясни на съдебните заседатели как на сутринта след убийството котката ѝ открила пениса

на Тестър. Нейните показания предизвикаха кратък миг лекомислие в един до смърт сериозен процес.

Франки запази Сара за най-накрая. По-добре да беше излязъл навън да се самоубие.

— Госпожице, бихте ли казали името си за протокола? — започна той.

— Казвам се Сара Дилард. — Беше с оранжевия комбинезон, с белезници и окови на краката. Изглеждаше нервна, но изпълнена с решителност.

— Къде живеете, госпожице Дилард?

— В Центъра за задържане на окръг Вашингтон.

— Значи сте затворничка?

— Да, бях осъдена за кражба.

— Познавате ли обвиняемата, госпожице Дилард?

Сара погледна Ейнджъл и отвърна:

— Тя е в моя блок в затвора.

— Вие сте и сестра на нейния адвокат, нали?

— Да.

— Свързахте ли се с кабинета на районния прокурор, за да кажете, че разполагате с информация за подсъдимата, която може да е важна за това дело?

— Не.

— Моля?

— Казах: не. Не се свързах с кабинета на районния прокурор. Те дойдоха при мен.

— О, разбирам. И кой дойде да се срещне с вас?

— Този човек. — Тя посочи с пръст Ландърс, който седеше на масата на обвинението.

— И в резултат на посещението на агент Ландърс какво направихте?

— Нищо. — Опа, почна се.

— Нищо? Разговаряхте с обвиняемата. Нали така?

— Не.

— Обвиняемата е признала пред вас, че е убила преподобния Тестър. Това вярно ли е?

— Възразявам — намесих се аз. — Съдия, той насочва свидетелката.

— Прието. Продължавайте, господин Мартин. Тя отговори на въпроса ви.

— Ваша чест, може ли да помоля за кратко прекъсване? — попита Мартин.

— Защо?

— Трябва ми малко време, за да си изясня нещата. Това е пълна изненада за мен.

— Напълно очевидно е, господин Мартин, но аз нямам навика да прекъсвам дела за убийство заради това, че някой прокурор се е изненадал. Имате ли още въпроси към свидетелката?

— Позволете ми да се отнасям към свидетелката като към враждебна^[1].

— Господин Мартин, тя е ваша свидетелка.

— Зная, но нейните показания не са такива, каквито ми казаха, че ще бъдат.

— Искате да кажете, че не сте разговаряли с нея?

— Агент Ландърс говори с нея. Той ми каза какви ще са показанията ѝ. Тя е подписала споразумение. Той ми го показа.

— Тогава използвайте споразумението — каза съдията.

— Позволете да се отнасям към нея като към враждебен свидетел — повтори Мартин.

Съдия Грийн махна с ръка към Франки, сякаш го пропъждаше, и каза:

— Добре. Но не мисля, че ще има някакво значение.

Мартин изправи рамене и се обърна към Сара.

— Госпожице Дилард, не подписахте ли споразумение с районната прокуратура, че ще дадете честни показания по този случай?

— Да — отговори Сара. — И точно това правя.

— Не казахте ли на агент Ландърс, че Ейнджъл Крисчън, обвиняемата по това дело, е признала пред вас по време на разговор в затвора, че е убила преподобния Тестър?

— Не, това не е вярно.

— Не подписахте ли споразумение точно за това? — Ландърс вдигна някакъв лист, вероятно показанията на Сара.

— Да, подписах показанията, които е измислил агент Ландърс. Той ги беше написал, преди да дойде да говори с мен. Те бяха лъжа.

Съжалявам, че ги подписах.

— Значи сега твърдите, че сте подписали лъжливи показания?

— Точно така.

— Обвинявате полицейски служител, че е съставил лъжливи показания, които вие с готовност сте подписали?

— Той беше написал показанията, а аз ги подписах. Не ми зададе никакви въпроси. Каза ми, че ако подпиша показанията и свидетелствам в съда, той ще се погрижи да изляза от затвора. Никога не съм разговаряла с обвиняемата.

Мартин се обърна и се вторачи ядно в Ландърс.

— Може ли за момент, ваша чест?

— Само по-бързичко.

Мартин отиде при масата на обвинението и започна да шепне нещо на Ландърс. Ландърс енергично поклати глава и зашепна в отговор. Разговорът им бързо се превърна в разгорещен спор, двамата вече не шепнеха, а направо съскаха. В един миг чух Ландърс да казва: „Да ти го начукам“. Надявах се, че и съдебните заседатели са го чули.

Мартин се върна при катедрата.

— Госпожице Дилард, вие лъжете. Не е ли така? Опитвайте се да помогнете на своя брат.

— Не — възрази Сара. — Вие се опитахте да ме накарате да излъжа. Агентът ми каза, че така ще мога да си отмъстя на брат ми.

— Госпожице Дилард, смятате ли, че съдебните заседатели ще ви повярват? — попита патетично Мартин. — Вие сте осъдена за кражба наркоманка. Ще отречете ли това?

— Бях осъдена за кражба наркоманка и по времето, когато агент Ландърс дойде при мен. Това не го притесняваше, когато се опита да ме накара да излъжа.

— Това е смешно! — възкликна Мартин. — Ваша чест, искам показанията й да бъдат заличени.

— На какво основание, господин Мартин? Защото не е казала това, което вие искахте да чуете? Искането ви се отхвърля. Имате ли други въпроси към свидетелката?

— Няма смисъл — отговори Мартин и отстъпи от катедрата. Започна да спада като спукан балон. — Тя ще продължи с лъжите си.

Франки си седна на мястото. Известно време се чудех дали да питам нещо Сара. Тя вече беше направила голяма пробойна в

обвинението, но не можах да устоя да не бръкна в раната още малко. Затова застанах зад катедрата.

— Ти си моя сестра, нали?

— Да.

— Истина ли е, че невинаги сме се разбирали добре?

— Да, така е.

— Всъщност последната ти присъда е, защото се обадох в полицията. Така ли е?

— Да.

— И теб те беше яд на мен, защото съм те натопил?

— Много.

— Каква е присъдата ти?

— Шест години.

— И колко от нея трябваше да излежиш, ако беше дала такива показания, каквито очакваше господин Мартин?

— Щяха да ме освободят незабавно.

— Имаш ли копие от споразумението?

Тя го извади и аз помолих съдията да го включи като вещественно доказателство. Мартин възрази, че това нямало нищо общо, но съдията отхвърли искането му.

— Свидетелката, ще обясните ли на съдебните заседатели как точно се стигна до това споразумение? — попитах високо.

— Агент Ландърс идва при мен преди няколко месеца, за да ме попита дали съм готова да им помогна, като се запозная с госпожица Крисчън. Каза, че иска да говоря с нея и да науча всичко, което мога, и после да им го кажа. Казах му, че не искам, и той си тръгна. Преди няколко седмици, след като получих шестгодишна присъда, той се появи отново. Каза, че може да ми предложи две неща. Намаляване на наказанието до излежаното вече време и възможност да си го върна на... на теб. Попитах го какво иска да направя. Той каза, че трябва да подпиша показания, че Ейнджъл Крисчън си е признала пред мен убийството на преподобния Тестър. Когато дойде при мен в затвора, показанията вече бяха разпечатани. Вътре пишеше, че по време на един разговор в нашия блок госпожица Крисчън ми е казала, че си е тръгнала от стриптийз клуба „Маусес Тейл“ заедно с господин Тестър, след като се е съгласила да прави секс с него. Отишла с него в мотелската му стая. Влязла в стаята и го упоила, след това го убила и

взела парите му. Пише още, че била казала, че не изпитва съжаление, защото този мъж бил свиня.

— Свиня? Мила подробност. Госпожица Крисчън каза ли нещо от тези неща пред теб?

— Не. Аз никога не съм разговаряла с нея. — Тя отново посочи Ландърс. — Той измисли всичко.

— Защо ги подписа?

— Защото не исках да лежа в затвора. Защото ти бях ядосана, че накара да ме арестуват. Обвинявах теб за всичко. Но сега осъзнавам, че не съм била права. Не е твоя вината, че съм в затвора, а изцяло моя. — Тя погледна право към съдебните заседатели и тихичко добави: — Съжалявам. Съжалявам за много неща.

— Благодаря. Това е всичко.

Смятах, че съдия Грийн може да издаде присъдата, след като обвинението се провали. Можеше, но очевидно нямаше смелостта да пусне обвинен в предумишлено убийство човек да си върви, без да изпрати случая на съдебните заседатели.

Той ме погледна и нареди:

— Повикайте вашия първи свидетел.

Изправих се. Във фоайето чакаха моите свидетели, включително Върджил Уотърсън и Ърлин Барлоу, но сметнах, че няма да имам нужда от тях.

— Ваша чест, защитата се въздържа.

С Мартин представихме заключителните си пледоарии, които бяха кратки. Съдебните заседатели се оттеглиха да вземат решение. Отне им по-малко от час, за да стигнат до присъда.

Аз знаех, че Ейнджъл е виновна, но те не знаеха и затова я пуснаха да си върви.

[1] В американското право, ако призован от едната страна свидетел започва да дава показания против интересите ѝ, той може да бъде обявен за враждебен и подложен на кръстосан разпит. — Б.пр. ↑

31 ЮЛИ

16:15

Веднага щом присъдата беше обявена, Франки Мартин и Ландърс станаха и си излязоха, без да кажат и дума. Сред прегръдките, сълзите и поздравленията видях как Тестър-младши излиза сковано от залата. Знаех, че сега ме мрази повече от всякога. Бях обрисувал мъртвия му баща като пиян лицемер, който може да е убит от кого ли не, а присъдата на съдебните заседатели беше потвърдила този портрет. Когато изчезна от погледа ми, се запитах какво ли би изпитал, ако знаеше истината за случилото се онази нощ в мотелската стая. Също така се запитах колко време ще се наложи да поглеждам през рамо. Той не беше гъкнал по време на процеса.

Ърлин Барлоу се носеше из съдебната зала сякаш е на прием и прегръщаше всеки, който заставаше за малко неподвижно, за да може да обвие ръцете си около него. Прегърна дори единия от съдебните пристави. Когато дойде при мен, ме целуна по бузата и прошепна едно искрено „благодаря“ в ухото ми. Исках да ѝ кажа какво зная за корвета и кръвта, но моментът ми се стори съвсем неподходящ.

Ейнджъл ме прегърна и притиска почти половин минута, след което се обърна и си тръгна ръка за ръка с Ърлин. Последният ми спомен от нея е как се усмихва сияйно, но бях сигурен, че тази радост няма да трае дълго. Животът вече се беше отнесъл жестоко и непочтено с нея. Бях сигурен, че събитията от нощта, когато Тестър я е изнасилвил, както и мисълта, че се е измъкнала невредима, ще я преследват. Запитах се къде ли ще иде и какво ще стане с нея.

Каролайн беше дошла на процеса, след като ѝ бях казал какво ще се случи със Сара. Стоеше до преградата, докато аз бавно събирах документите си в куфарчето. С изключение на двамината съдебни пристави ние с нея бяхме единствените, останали в съдебната зала. Не бързах. Исках да остана достатъчно дълго, за да могат всички останали да си тръгнат. Последното, което исках, беше да се сблъскам с Тестър-младши или Ландърс.

Най-после затворих куфарчето и магнах на Каролайн. Тя мина през преградата и ме целуна, без да каже дума. После ме хвана под ръка и тръгнахме заедно по страничния коридор. И пак заедно слязохме по задното стълбище до приземния етаж.

— Боже, колко е горещо — казах, докато пресичахме еднопосочната улица, която минаваше успоредно на съдебната палата. Термометрите показваха около тридесет и седем градуса. Докато вървахме към паркинга, видях един човек да излиза иззад малкия жив плет в ъгъла на една сграда на тридесетина метра от нас. Дясната му ръка беше притисната здраво към тялото и той явно стискаше нещо. Тестър.

Беше се промъкнал между нас и съдебната палата. Нямахме как да се върнем там, където имаше полиция. Пуснах куфарчето на земята, стиснах ръката на Каролайн и хукнах.

— Какво правиш? — викна тя.

— Тичай, Каролайн! Тестър е зад нас. Мисля, че има пистолет.

Погледнах през рамо към него. Той се беше затичал и тъкмо вдигаше дясната си ръка.

Паркингът зад съдебната зала беше голям почти един акър и покрит с асфалт. Имаше места за стотина коли и винаги беше пълен. Когато с Каролайн наближихме първата редица коли, пистолетен изстрел наруши тишината на летния следобед в най-стария град на Тенеси.

— Джо! Той ще ни убие!

Дръпнах я между две редици автомобили и изкрещях:

— Наведи се! Не вдигай глава.

Изтичахме още петнадесетина метра, преди да погледна назад. Младши беше спрял. Беше разкрячен за устойчивост и се прицелваше, стиснал пистолета с две ръце. Куршумът разби страничното стъкло на колата, покрай която минавахме. Спрях и клекнах зад предния калник. Трябваше да измисля как да измъкна Каролайн от огневата линия.

— Не можем да останем заедно — казах. Целият бях потен и дишах тежко. Очите на Каролайн бяха изпълнени с див страх. Обхванах лицето ѝ с длани.

— Слушай внимателно. Ще хукна да бягам. Той ще ме последва. Аз съм този, когото преследва. Когато ме подгони, ти тичай в обратната посока. В съдебната палата вероятно са чули изстрелите, но

за всеки случай използвай мобилния си телефон, за да повикаш полицията. Намери някой да ми помогне!

— Джо! Не...

Не я дочаках да довърши. Изправих се зад колата и спринтирах с все сили към западния край на съдебната палата. Тичах може би петдесет секунди, преди отново да погледна назад. Младши също се беше затичал, но изоставаше. Вдигна пистолета и стреля, но се беше прицелил прекалено високо. Е, поне Каролайн беше в безопасност. Продължих да спринтирам.

Стигнах до края на паркинга и клекнах зад един пикап. Знаех, че не мога да стоя дълго така, но бях в капан. Паркингът завършваше с бетонна стена, висока поне три метра. Трябваше или да пробягам откритото пространство до главната улица, или да се върна обратно. Ако поемех назад, можех пак да се опитам да се крия зад колите, но Тестър можеше да ме приближи, за да ме обстрелва по-точно, и можеше да успее да ми отреже пътя. Освен това не бях сигурен дали Каролайн е успяла да излезе от паркинга. Ако тръгнах напред, щях да бъда за малко на открито, но ако успеех да стигна до ъгъла на улицата и да завия зад аптеката...

Побягнах към улицата.

С периферното си зрение го видях заел стрелковата си стойка. Четвъртият куршум изпищя покрай ухото ми. Затичах на зигзаг. Група туристи стояха на ъгъла пред съдебната палата, сочеха и викаха. Стори ми се, че зърнах нещо кафеникаво. Заместник-шериф? Господи, дано да беше някой от заместниците! Четири изстрела. Колко патрона имаше този?

Вече наближавах малката аптека на ъгъла. Мина ми през ума да вляза вътре, но не исках да попадам в капан и да застраша нечий друг живот. Ако успеех да завия зад сградата, тя щеше да ми послужи за щит, докато успея да намеря скривалище или да свърна в някоя уличка и да чакам, докато не се появи полицията. Точно когато вече завивах зад ъгъла, петият куршум се заби в тухлите до мен, рикошира и попадна в лявото ми бедро. Не почувствах никаква болка, но силата на удара ме извади от равновесие и се проснах по очи. За секунда останах на земята, защото се бях замаял, после се опитах да стана. Обаче кракът ми не искаше да действа. Запълзях. Плочките под дланите ми бяха топли. Почти пареха.

От другата страна на улицата хората пищяха и крещяха и знаех, че Тестър ме приближава. Чух сирени. Моля те, Господи, накарай ги да побързат! Една от плочките на тротоара се клатеше. Измъкнах я с пръсти. Претърколих се по гръб точно в мига, когато Младши излезе иззад ъгъла на по-малко от три метра от мен. Държеше оръжието насочено напред. Видях ме проснат на земята и забави ход. По челото му блестяха капчици пот. Ъгълчетата на устата му леко се повдигнаха.

Хвърлих плочката, но го пропуснах с няколко сантиметра. Той направи още две крачки и се изправи над мен, точно както бях направил аз, когато онази нощ отидох в къщата му. Погледнах оръжието. Беше револвер с шест патрона. Бях преброил пет. Оставаше му още един патрон.

— Затова бащите трябва да изядат синовете си сред тях, а синовете бащите си — забуботи той. — И аз ще ги съдя и това, което е останало от тях, ще разпръсна по ветровете...

Запъльзах назад на лакти, влачех окървавения си и безполезен крак. Бях се вторачил в Младши и очаквах изстрела и мрака след него. Очите му бяха диви и той продължаваше да нарежда, но думите вече бяха неразбираемо ломотене. Вдигна ударника с палец. Ръката му трепереше. Замръзнах.

Следващите няколко секунди минаха като забавени кадри. Младши се метна напред, сякаш нещо го удари в гърба. На лицето му се изписа учудване, а револверът изстреля. Куршумът мина толкова близо край лявото ми ухо, че почувствах въздушната вълна. Оръжието изтрака на плочките до краката ми. Изведнъж една огромна покрита със старчески петна ръка се показа иззад главата на Младши и покри лицето му. Пръстите се впиха в брадичката и я дръпнаха право нагоре.

Младши падна по гръб. Един мъж го яхна и започна да пръска нещо в очите му. Белокос мъж в униформа...

Беше Серж — старият полицай от охраната на съдебната палата. Видях как вдига огромния си юмрук и чух глухото тупване, когато го стовари върху челюстта на Тестър. Появиха се още униформи, някои кафяви, други сини, и се спуснаха върху Младши като скакалци.

Всичко свърши толкова внезапно, колкото беше започнало. Серж се изправи и се обърна. Направи крачка и клекна до мен.

— Дилард, добре ли си?

Погледнах го за пръв път в очите и осъзнах, че са зелени като моите. Отпуснах глава на плочките и се усмихнах. Милият Серж, моят дърт ангел-пазител. Дори не се бе изпотил.

— Защо ти трябваше толкова време? — оплаках се. — Остави го да ме простреля.

Серж изръмжа. Наведе се и вдигна револвера на Младши, за да го разгледа.

— Не стига, че спасих жалкия ти живот, а единственото, което се сецаш да кажеш, е, че ми било отнело твърде много време. Кълна се, ако имаше още един патрон, щях да довърша работата му.

2 АВГУСТ

11:00

В седем сутринта в сряда филиалът на Федералното бюро за разследване в Тенеси, БРТ, арестува Ърлин Барлоу. Това беше денят, преди Бейкър да се изправи на избори срещу бившия прокурор Лий Муни. Очевидно лабораторните изследвания бяха потвърдили, че кръвта в нейния корвет е на преподобния Тестър. Тя ми се обади веднага щом свършиха формалностите по ареста ѝ. Искаше да отида в затвора.

Куршумът, който ме бе улучил след рикошета, беше пробил четириглавия мускул, забърсал бедрената кост и излязъл навън. Раната беше, както я наричат лекарите, „проходна“. Куршумът беше пропуснал бедрената ми артерия с няколко сантиметра. Ако я беше разкъсал, щях да умра на тротоара от загуба на кръв. Вместо това в болницата почистиха раната, превързаха я и още на следващия ден ме изписаха. Раната туптеше непрестанно, но не се оплаквах, защото алтернативата беше вече да съм на оня свят. Взимах много аспирин, ходех с патерици, а Каролайн ми помагаше в почистването на раната.

Тестър-младши беше арестуван и обвинен в два опита за предумишлено убийство. Вече го бяха откарали в Института по психично здраве „Лейкшор“ в Ноксвил. Изпитвах смесени чувства към Младши. Макар че два пъти се беше опитал да ме убие и в двата случая се бях отървал само благодарение на късмета си, не можех да не си мисля, че и той е жертва. Жертва на опасната смесица от фундаменталисти екстремизъм и бащино лицемерие. Когато е научил за убийството на баща си, очевидно в него нещо е прещракало. А после трябваше да седи по време на процеса и да чуе всичко отначало... Изпитвах сериозни съмнения, че ще му бъде потърсена криминална отговорност. Подобно на Ейнджъл, и той беше толкова травмиран, че вероятно вече не различаваше фината граница между правилно и неправилно.

С помощта на патериците стигнах до адвокатската стая в затвора. Ърлин Барлоу вече седеше на масата. Към нея се отнасяха като към

Мейнард Буш — белезници, окови на краката и верига на кръста. Тя обаче караше оранжевия комбинезон да изглежда много привлекателен, въпреки че цветът му се биеше с цвета на косата ѝ.

Седеше на същия стол, на който сядаше Ейнджъл по време на безбройните ни разговори. За моя изненада беше както обикновено весела. Май нямаше да се наложи да вадя носните кърпички.

— Дилард — каза тя, когато се настаних. — Не мога да ти кажа колко се радвам да те видя, захарче. Как се чувстваш?

— Като прострелян.

— Скъпи, толкова съжалявам. Сигурно е било ужасно. Този тип е дори по-луд от баща си.

— Ърлин, съжалявам, че те виждам тук.

— Трябва да ме измъкнеш от това място, драги. Не съм убила този човек.

Колко пъти бях чувал това? Но сега беше различно.

— Зная, че не си.

— Моята малка сладка Ейнджъл ли ти каза?

— Съжалявам, но не мога да говоря за това с теб.

Тя притисна ръка до сърцето си.

— Скъпи, и сама мога да събера две и две. Ейнджъл ти е казала, а ти въпреки всичко я измъкна. Нали затова те наех. Знаех, че си най-добрият.

Най-добрият. Това, че помогнах на една виновна жена да се измъкне, ме правеше най-добър в нашата професия; Запитах се какво ли трябва да направя, за да стана най-лошият.

— Обясни ми нещо — започнах аз. — Няколко седмици преди процеса Ейнджъл имаше възможността да склучи отлична съдебна сделка. Но отказа. Ти нямаш нищо общо с това, нали?

От искрена усмивката ѝ стана изкуствена.

— Когато процесът започна, ѝ предложиха още една възможност. Районният прокурор беше склонен да оттегли обвинението в убийство. Единственото, което трябваше да направи, беше да им каже, че ти си извършила убийството. Но тя не поиска.

— Моето малко сладко момиченце.

— За нас се оказа много удобно, че Джули Хейс умря тъкмо навреме. Нали, Ърлин?

— Трагедия. Не мога да преброя колко пъти умолявах това дете да стои настрана от наркотиците.

— Нали нямаш нищо общо със смъртта ѝ?

— О, скъпи! Направо не мога да повярвам, че ми задаваш подобен въпрос. Но ще ти кажа една малка тайна. Може да съм намекнала на някого, че Джули е проблем, и този някой може да ме е разбрал криво. Аз със сигурност не бих искала никой да бъде убиван.

Реших да оставя нещата така. Не исках да поемам риска изведнъж да се окажа свидетел срещу Ърлин.

— Как според теб ченгетата са научили за колата ти?

— Знаеш ли, и аз доста си поблъсках главата — отговори тя. — Накрая стигнах до заключението, че едно от моите момичета се е обадило на оня гаден агент от БРТ. Всъщност съм сигурна. Смятам, че ѝ обясних съвсем точно какво да каже.

— Какво си направила?!

Тя сложи ръце на масата, преплете пръсти и леко се наведе към мен.

— Скъпи, вероятно ще трябва да ти обясня едно друго. Когато въртиш бизнес като моя, се срещаш с най-различни хора. Опитвам се да бъда добра с всички, така че когато имам нужда от нещо, обикновено го получавам. Този път имах нужда от добър правен съвет, но той не беше от вида, за който можех да се обърна към теб. Затова разговарях с един прекрасен човек. Той е адвокат, но не такъв като теб. Помагаше на мъжа ми за парите. Помогна ми да разбера някои неща за правото. И кои бяха те ли? Неща като невъзможността да бъдеш съден два пъти за едно и също престъпление. И да, Четвъртата поправка на конституцията, която е срещу пресилените претърсвания и задържания.

— Кой е този човек?

— Захарче, не мога да не оправдая доверието му. Нека просто кажем, че е много сладък човек, който от време на време обича да се забавлява греховно. Той и моят Гюс бяха наистина близки.

Направо не можех да повярвам онова, което чувах. Вярно, подозирах, че Ърлин може по някакъв начин да е замесена в смъртта на Джули, но няхах никакви доказателства и се съмнявах, че някой някога ще намери такива. Но това беше нещо различно и много занимателно.

— Защо си искала Ландърс да намери колата? — попитах.

— Миличък, не можех да позволя Ейнджъл да прекара остатък от живота си в затвора или да получи смъртно наказание. Цялата история с проповедника стана по моя вина. Когато дойде в клуба и започна да се държи като глупак и да опипва мръснишки Ейнджъл, направо полудях. Знаеш ли какво ми каза, когато мило го помолих да си върви? „Искам да наема курвата ти за тази нощ. С кого да говоря за това?“ Това ме влуди още повече и реших, че ще му дам един малък урок. Единственото, което Ейнджъл трябваше да направи, бе да влезе и да му даде да пийне. Щях да се погрижа сама за останалото.

— Но не се получи така, както го беше замислила?

— Беше ужасно. Не биваше да пращам това сладко момиче само в мотелската стая. Захарче, чувала бях за този проповедник, знаех, че е пропаднал до мозъка на костите си, но бях толкова ядосана, че не можех да мисля трезво. Освен това никога не би ми хрумнало, че Ейнджъл ще реагира така. Когато я видях да слиза по стълбите, помислих, че ще получи инфаркт. Отидох в стаята, а там всичко беше потънало в кръв. Едва не припаднах. Но се насилих да се успокоя и се заех да подреда нещата за Ейнджъл. Взех бутилката, чантичката и гащичките ѝ, ножа също, и си тръгнах.

— Чакай малко, Ърлин. Защо му отрязва... как го нарече ти? Бастуна?

— Патката му ли?

— Да, патката. Защо я отрязва? Ейнджъл ми каза, че не го е направила. Значи трябва да си ти.

— Гледах по телевизията, че осъдили някой си за изнасилване, защото имал ДНК-то на момичето по оная си работа. Сетих се, че ДНК-то на Ейнджъл може да е по неговата. Нали разбираш, ако полицията започнеше да задава въпроси, не исках да се налага да обяснява подобно нещо. А и освен това, скъпи, на него вече нямаше да му трябва.

Когато бях срещнал Ърлин за първи път, веднага разбрах, че е нещо повече от големи цици и очи, но изобщо не бях очаквал нещо подобно.

— Какво друго си направила?

— Да видим. Не много. Просто накарах милия сладък Върджил да ми направи услуга.

— Имаш предвид мъжа, който те е видял на моста?

— Никой не ме е виждал на моста, сладурче. Мога да ти гарантирам това. Помислих си, че няма начин някой да намери патката. Просто лош късмет.

Беше направо гениално. Тя беше успяла да накара полицията да мисли, че е извършила убийството, за да отърве Ейнджъл, но се бе справила толкова блестящо, че можеха като нищо да я осъдят.

— Ърлин, имаш сериозни проблеми. Например, какво ще направи Върджил, когато щатът му прати призовка, за да даде показания срещу теб? Ако се качи на свидетелската скамейка и излъже, ще го съдят за лъжесвидетелстване.

— Скъпи, не тревожи красивото си лице с това. Няма да отида на съд.

— И защо?

— Заради другото правно нещо, което ти споменах. Петата поправка. Онзи адвокат, който обича от време на време да се наслаждава греховно, дойде една вечер в клуба и аз го попитах как мога да заведа полицаи до някакво доказателство и да е сигурно, че покъсно той няма да може да го използва. Той ми обясни за претърсванията и ми подсказа нещо прекрасно. Че ако чакам до съвсем последната минутка и накарам някой да се обади анонимно на онзи гаден агент на БРТ и да му каже къде е колата, той се обзалага на всичко, че полицаите ще отиде и ще нахлуе там без заповед за обиск. И знаеш ли какво? Беше напълно прав. Агентът прескочи заключената порта и не обърна внимание на заключената врата на моята плевня, а влезе през един прозорец. Колата беше под един брезент в плевнята. А това, скъпи, е частна собственост.

Ставаше все по-блестяща в очите ми, но си нямаше представа с кого си има работа.

— Ландърс ще излъже — предупредих я. — Ще каже, че портата не е била заключена, че вратата на плевнята е била отворена, че е действал по надеждна информация и че колата се е виждала.

Тя се усмихна и вдигна рамене.

— О, скъпи, още не си чул най-веселото. Имам видеозапис с всичко, което е направил. Адвокатът ме посъветва да пратя в гората човек с камера. Рони засне всичко. Гледах го поне десет пъти.

Зяпах я няколко секунди, направо не можех да повярвам. Почувствах как у мен се надига кикот, но се опитах да го потисна. Колкото повече се стараех да остана сериозен, толкова повече имах желание да се смея. Когато най-сетне избухнах в смях, направо щях да се задуша. Погледнах Ърлин. Тя също се заливаше в смях. Това беше един от най-сладките мигове в живота ми: Ърлин и аз, заливащи се от гръмогласен смях. Беше почти като секс.

След няколко минути най-сетне успях донякъде да се овладеея.

— Знаеш ли какво значи това? — попитах и отново се закисках.
— Няма да могат да използват колата и останалото, което са намерили в нея.

Ърлин загледа като Джери от рисуваното филмче.

— Скъпи, нали точно това исках да направя. Не е ли прекрасно?
Отново започнахме да се смеем.

— Срещу теб имат по-малко, отколкото срещу Ейнджъл.

— Знам.

Накрая се успокоихме и Ърлин каза сериозно:

— Скъпи, нали ще ме защитаваш? Ще се заемеш с това заради мен?

Избърсах една сълза с длан.

— Не мога, Ърлин. Това е конфликт на интереси.

— Не виждам защо да не можеш. Нали обявиха Ейнджъл за невинна. Нейният случай вече приключи. Нали така? Не могат да я съдят повторно. Всичко, което трябва да направиш, е да им покажеш видеото и това ще сложи край на цялата работа. Не смяташ ли?

— Не знам. Няма да е толкова просто. Никога нищо не е просто.

— Хайде, сладурче. Какво ще кажеш? Ще направиш ли за мен същото, което направи за Ейнджъл?

Замислих се за конфликта на интереси. Права беше за Ейнджъл. Независимо от всичко те не можеха да я съдят отново и след като правилата ми забраняваха да кажа и думичка за нейното признание, това не можеше да се превърне в проблем. На всичко отгоре Ърлин имаше видеозапис как Ландърс провежда незаконен обиск и колата плюс всичко в нея щяха да отпаднат. С това изчезваше и вероятността, че някога ще ми се наложи да разпитвам Ейнджъл като свидетелка. И тъй като тя ми беше разказала какво се е случило наистина, знаех, че Ърлин не е убила Тестър.

Боже мили, ако се съгласях, Ърлин щеше да е моята невинна клиентка. Най-сетне!

— Ще останеш известно време в затвора — казах. — Готова ли си за това?

— Бих могла да дам един милион в брой, за да ме пуснат под гаранция, но се опасявам, че данъчните ще започнат да се питат откъде ги имам. Не се тревожи за мен, скъпи, ще се оправя.

— Ще ти направят лоша реклама.

— Ангелче, това няма значение. И без това никой не ме кани да ставам член на Добродетелната дружина, нали?

— Ще се опитат да те обрисуват като неморална мадам, която използва млади момичета, за да ограбва надървени дъртаци.

— Но ти ще изчистиш името ми. Нали, сладурче?

Наистина излъчваше неповторим чар, да не говорим, че разполагаше с пълна банкова сметка. Кимнах и се ухилих.

— Добре, вече имаш адвокат. Но ще ти струва скъпо.

Издание:

Скот Прат. Един невинен клиент

Американска. Първо издание

Редактор: Иван Тотоманов

Компютърна обработка: ИК „Бард“ ООД Силвия Николова

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

ИК „Бард“ ООД, София, 2008

Формат 84/108/32 печатни коли 20

ISBN: 978-954-585-994-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.